ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

«ΠΙΣΤΙΣ, ΑΓΩΝ, ΝΙΚΗ!»

«Οἱ λαοὶ δὲν ἀποθνήσκουν εὐκόλως˙ νεκροφανείας μόνον ὑφίστανται καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ζωὴν, ἀρκεῖ νὴ μὴ ἐνταφιασθῶσι ζῶντες!...»

... Μὲ τὸ ἁπλὸ καὶ ἀπέριττο ὕφος του ὁ Δημητρακόπουλος, ὁ λυρικώτατος καὶ γοητευτικὸς χειριστὴς τῆς πέννας, κάνει στὴ «Χρυσῆ του Διαθήκη» τὴν παραπάνω βαθειὰ κοινωνιολογικὴ διαπίστωση, — μιὰ διαπίστωση, ποὺ ἔχει κῦρος καὶ βαρύτητα γιὰ κάθε ἐποχὴ καὶ γιὰ κάθε λαό..

Τὰ λόγια τοῦτα, ὅμως, παίρνουνε μιὰν ἐντελῶς ἰδιαίτερη καὶ ξεχωριστὴ σημασία γιὰ κεῖνον, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὴ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Ζωὴ, γιατὶ ἡ Ἀλήθεια ποὺ ξεπηδάει ὁλοζώντανη ἀπὸ μέσα τους, ξετυλίγεται σήμερα στὰ μάτια ὅλων μας σὰν μιὰ στυγνὴ κι' ὠμὴ πραγματικότης!

Δὲν ἔχουνε περάσει παρὰ δυὸ μονάχα χρόνια καὶ κανεὶς μας ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέχασε τὶς μέρες ἐκεῖνεστὶς θλιβερὲς, ποὺ ὁ καθε ἀληθινὸς Πατριώτης ἔβλεπε μ' ἀφάνταστο σπαραγμὸ ψυχῆς τὴν Ἑλλάδα μας νὰ κυλιέται, σὰν δύσμοιρη Παρθένος στὸ κρεββάτι τοῦ Πόνου Της, ἐνῷ ἐκεῖνοι ποὺ εἴχανε ταχθῆ νὰ φροντίζουν γιὰ τὴ σωτηρία της, μιλούσανε γι' ἀτομικά τους ταξίδια, γι' ἀναψυχὲς καὶ ἀπολαύσεις!...

Σὲ κεῖνες ἀκριβῶς τὶς μοιραῖες στιγμὲς — τὶς στιγμὲς ποὺ ἡ καταστροφὴ ἄνοιγε τὴ σκοτεινή της τὴν ἀγκάλη γιὰ νὰ κλείσῃ σ' αὐτὴν τὴ χώρα μας παντοτεινά, —φάνηκε ἕνας μεγαλόπνοος Ἄνθρωπος, γιομᾶτος ὁρμὴ καὶ θέληση καὶ δύναμη, ἕνας Ἄνθρωπος ποὺ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τριγυρίστηκε μὲ τὸ λαμπρὸ φωτοστέφανο τοῦ Σωτῆρα!...

Χτύπησε μὲ τόλμη ἀνυπολόγιστη κι' ἔκοψε κάθε σαθρὸ καὶ κάθε σάπιο ποὺ κρυβότανε, σὰν σαράκι, στῆς κοινωνίας μας τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ κατέτρωγε ἀργὰ-ἀργά, μὰ σταθερά!

Κι' ἀμέσως ὕστερα, μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὴ στοργὴ τοῦ Πατέρα, στράφηκε ὁ Ἰωάννης Μεταξας πρὸς τὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος. Πῆρε τὴν κυανόλευκη Σημαία μας — τὴ Σημαία ποὺ σύρθηκε περήφανη κι' ἀτρόμητη σ' ἀμέτρητα πεδία μάχης, τὴ Σημαία, ποὺ παρμένη μέχρι τὰ σύννεφα ἀπ' τὰ φτερὰ τῆς Νίκης διέσχισε θάλασσες, λαγκάδια καὶ βουνά, χάραξε πάνω της τὸ Διπλὸ Τσεκοῦρι, σὰν αἰώνιο σύμβολο τῆς ἰσχύος, καὶ τὴν παρέδωκε στὰ στιβαρὰ μπράτσα τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

νελλόπουλος [illegible] τενά, μὲ τ' ἀλάθητο χέρι του τὴ φαρδειὰ λεωφόρο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν πραγμάτωση τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν πεπρωμένων τοῦ Ἔθνους κι' εἶπε μὲ τὴ σταθερή του φωνή:

—«Ἑλληνικὴ Νεολαία!

Τὸ μέλλον εἶναι δικό σου!

Ἀκολούθησε μὲ πίστη βαθειὰ τὸν δρόμο τοῦτο καὶ νᾆσαι σίγουρη πὼς δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα, ποὺ ὁ Ἀττικὸς ἥλιος φωτίζοντας μὲ τ' ἀτίμητο φῶς του τὴν Ἀκρόπολη καὶ τὸν Παρθενῶνα, θὰ τὸν πλημμυρίσῃ μὲ τὴν ἴδια τὴν παληὰ τὴν αἴγλη τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνα!...

Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ δημιουργηθῇ καὶ πάλι στὴν Πατρίδα μας ἡ ἀκοίμητη Ἑστία, στὴν ὁποία θὰ καίῃ ἀδιάκοπα τὸ ὑπέρλαμπρο φῶς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης καὶ θὰ καταυγάζῃ μὲ τὶς ἰδιόχρωμες ἀνταύγειες του ὁλόκληρο τὸν Κόσμο, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη!...»

Τὰ λόγια τοῦτα βροντοφώνησε τοῦ Ἀρχηγοῦ τὸ στόμα.

Κι' ἡ Νεολαία ἡ Ἑλληνική, γοητευμένη ἀπ' τὸν ὁραματισμὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἰδέας, ἔστρεψε τὸ βλέμμα της μὲ θαυμασμὸ, ἀτένισε τὴ λεωφόρο ποὺ ὡδηγοῦσε σ' αὐτὸ τὸ τέρμα τὸ ἀσύγκριτο, καὶ εἶδε!

Εἶδε ἐκεῖ κάτω στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ βαθειὰ θολοῦρα κρυμμένους κάτι μικρούς, πολὺ μικροὺς ἀνθρωπάκους ποὺ ἀγωνιζόντανε γιὰ νὰ κυλίσουν ὀγκολίθους καὶ νὰ τῆς φράξουν τὸ δρόμο της!

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν ἐκπληκτικό.

Ἐπρόκειτο γιὰ τοὺς Αἰωνίους Ἀνθρώπους τῆς Ἀντιδράσεως!

Τῶν ἀνθρώπων τούτων οἱ πρόγονοι καθήλωσαν — ὅπως λένε — τὸν Προμηθέα στὸν Καύκασο καὶ τούτων οἱ πατέρες ὡδηγήσανε τὸ Χριστὸ στὸ Γολγοθᾶ Του!...

Δὲν εἶναι, λοιπὸν, καθόλου παράξενο, ὅτι κι' αὐτοὶ δουλεύουνε ἀδιάκοπα στὸ χαραγμένο πρόγραμμά τους, —σκλάβοι ταπεινοὶ κι' οἰκτροὶ δεσμῶτες στὸ νόμο τοῦ ἀτταβισμοῦ...

Ἡ Νεολαία, ὡς τόσο, ἀπόξενεύτηκε! Στράφηκε μ' ἀπορία στὸν μεγάλο Ἐμπνευστή της καὶ ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα της πῶς θὰ νικοῦσε τὶς ἀντιδράσεις.

Κι' ὁ Ἀρχηγὸς ἔδωκε παρευθεὶς τὸ σύμβολό του:

Πίστις, Ἀγὼν, Νίκη...

★

Πίστις, ἀγὼν, νίκη...

Τὸ σύνθημα τοῦτο, τὸ καθαρῶς Ἑλληνικό, δὲ δόθηκε τυχαῖα! Οὔτε καὶ εἶναι πρωτόγνωρο γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορία!

Σὲ ὁποιανδήποτε πτυχὴ τῆς Ζωῆς τοῦ Ἔθνους μας κι' ἂν ρίξῃ κανεὶς τὴ ματιά του, θὰ δῇ νὰ ξεπροβάλλῃ μαγευτικὸ κι' ἐξαίσιο ἕνα θαῦμα ἢ, καλλίτερα, ἕνα θαυματουργὸ ἀποτέλεσμα αὐτουνοῦ τοῦ συμβόλου...

Θὰ δῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἡ βάρβαρη Ἀνατολὴ ἐξαπέλυσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτο θολὸ κι' ὠργισμένο της κῦμα, οἱ λίγοι Ἀθηναῖοι ποὺ ἀποτελούσανε τὸν ἀσύγκριτο προμαχῶνα τῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς Ἀσίας, στρέψανε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ βλέμμα τους σ' ἕνα μονάχα ἄνθρωπο, — γαλήνιο φαινομενικὰ — ποὺ ἦταν ἐν τούτοις γι' αὐτοὺς ἡ Ἐνσάρκωση τῆς Πίστεως.

Κι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν Μιλτιάδη, τὸν ἀκολουθήσανε μ' ἀλάλητη Πίστη στὸν ἀγῶνα τῆς πεδιάδος τοῦ Μαραθῶνα...

Καὶ ὁ ἐπίλογος, — ἕνας ἐπίλογος ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τότε θρυλικὸς—δὲν ἄργησε: Ἕνας νεαρὸς μαχητὴς μπῆκε σὲ λίγο στὴν Ἀθήνα τρέχοντας:

—Νενικήκαμεν!

...Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ: Ἡ Πίστη στὸν Ἀγῶνα ἔφερε τὴ Νίκη!...

★

Κι' ἐνῷ τὰ χρόνια κυλοῦσαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ἔμενε κλεισμένο στ' αὐστηρὰ πλαίσια τοῦ συμβόλου τούτου, αὐτὴ ἡ ἴδια Ἱστορία τῆς Νίκης τοῦ Μαραθῶνα ἐπαναλαμβανόταν ἀδιάκοπα, χωρὶς τελειωμό...

Σαλαμῖνα, Θερμοπύλες, Γρανικός, Ἰσσὸς, Ἄρβηλα καὶ τόσα ἄλλ αὀνόματα λάμπουν καὶ καταυγάζουν μὲ τὸ χρυσάχτινο κι' ἐκτυφλωτικό τους φῶς τὴν Ἱστορία μας, μέχρι τὴν περίοδο ποὺ ἡ θρυλικὴ Ἐποποιΐα τοῦ Εἰκοσιένα, τὸ μοναδικό, ἴσως, θαῦμα τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας διατράνωσε μὲ τὸν ἐπιδεικτικώτερο τρόπο, πὼς ὅταν ἡ μεγάλη Πίστη ὁδηγῇ ἕνα Ἀγῶνα, τότε ἡ Νίκη θὰ στέψῃ ἀσφαλῶς μὲ τὸ δάφνινο στεφάνι της την προσπαθεια τῶν ἀγωνιζομένων!...

Συνεχιστήκανε στερνά, μέχρι τὰ χρόνια τὰ νεώτερα, οἱ ἴδιοι γιγαντιαῖοι ἆθλοι, τὰ ἴδια λαμπρὰ κατορθώματα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Κι' ὅταν ὁ ἄνεμος τῆς Λευτεριᾶς φύσηξε μὲ τὴν ἁπαλὴ, σὰ χάδι, πνοή του, πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος,—τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τετρακόσια ὁλόκληρα χρόνια εἶχε διαγραφῆ ἀπὸ τὸν χάρτη τῆς Εὐρώπης—μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ἐσώψυχη Πίστη συνέχιζαν οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀγῶνά τους κ' ἡ Νίκη στεκότανε μόνιμα ἀδελφωμένη μὲ τὰ ὅπλα τὰ δικά τους!...

★

...Μὰ κάποιαν ἐποχή,—ποιὸς ξέρει ποιὰ μοῖρα βάσκανη ἔκανε τὴν ἐπέμβασή της— κ' ἡ Πίστη χάθηκε ριζικὰ κι' ὁλότελα ἀπὸ τὸ Γένος τὸ Ἑλληνικό!

Εἴκοσι χρόνια περάσανε, περίπου, ἀπὸ τότε... Καὶ στὰ εἴκοσι τοῦτα χρόνια εἴδαμε ὅλοι, μὲ βαθὺ ψυχικὸ σπαραγμό, νὰ νικιέται τὸ Ἔθνος ποὺ ἦτανε καρπὸς τῆς Νίκης, νὰ βυθίζεται στὴ νύχτα καὶ στ' ἀποπνιχτικὸ σκοτάδι τὸ κράτος ποὺ ἔζησε σὰν φῶς ἀνέσπερο, νὰ συντρίβεται ἡ Ἑλλάδα ποὺ προωριζότανε νὰ ζῇ καὶ νὰ μεγαλουργῇ!...

Ἡ ἀναιμικὲς φλέβες τῆς χώρας μας εἶχαν ἀνοιχτῆ καὶ τὸ τελευταῖο της αἷμα ἔρρεε σὲ φτωχὲς σταγόνες..

Ἡ Πατρίδα μας βρισκότανε πιὰ στὴν ἀξιοδάκρυτη κατάσταση, ποὺ μὲ πολλὴν ἐπιτυχία χαρακτηρίζεται στὸ γνωμικὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἀρχίσαμε: νεκροφάνεια!

Δὲν ἀπόμενε παρὰ ἡ κηδεία!

Καὶ πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄσπονδοι φίλοι ἤτανε πρόθυμοι ν' ἀκολουθήσουνε σ' αὐτήν...

Τὴν ὥρα ὅμως τὴ στερνή,—τὴ μοιραία ὥρα ποὺ μὲ μιὰ κονδυλιὰ φριχτὴ θὰ σβυνότανε, ἴσως, καὶ πάλι ἀπ' τὸν Εὐρωπαϊκὸ χάρτη τὸ ὄνομα: Ἑλλὰς—ἕνας Ἄνθρωπος ἅπλωσε τὸ χέρι του εὐεργετικά...

Ἦταν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς!

★

Σύσσωμη τώρα ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ταγμενη σὲ στίχους πυκνοὺς κατω ἀπὸ τὴν τιμημένη Ἑλληνικὴ Σημαία μὲ τὸ Διπλὸ Τσεκοῦρι βαδίζει κυριαρχικὰ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ Μέλλον.

Ὁ σημερινὸς φαλαγγίτης μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐπάξια στὸ πλευρὸ ἑνὸς Μιλτιάδη, ἑνὸς Θεμιστοκλῆ, ἑνὸς Κολοκοτρώνη, ἑνὸς Καραϊσκάκη, ἑνὸς— δὲν εἶνε ὑπερβολὴ—Μεγάλου Ἀλεξάνδρου!

Στέκεται στὸ πλευρό τους ἐπάξια, γιατὶ τὸν συνδέει μ'

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ

Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν Κομοτηνῆς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγκα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

ΤΟΥ κ. Α. ΧΑΛΙΚΟΥ

Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, θεωρῶ πρεπον νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ μερικὰ λόγια, λόγια βγαλμένα ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἑνὸς συναγωνιστοῦ σας. Λόγια νέου, ποὺ μέσα στὴν ψυχή του πάλλει παλμὸς Ἕλληνος, Ἕλληνος σκλαβωμένου ὅμως.

Πρέπει νὰ νοιώση κανεὶς τὴν σκλαβιά, γιὰ νὰ ἐννοήση τὴν ἀξίαν τοῦ πολυτιμοτάτου ἀγαθοῦ τῆς Λευτεριᾶς. Ὅσοι δὲ ἀπὸ σᾶς, ποὺ καθὼς νομίζω εἶσθε πολλοὶ ὑπήρξατε σκλάβοι θὰ τὸ ἔχετε νοιώσει.

Αἴ, λοιπόν, τὸ πολυτιμότατο αὐτὸ ἀγαθόν, τὸ ἐχάρισε ἡ ἱστορικὴ χειρονομία Ἑνὸς Ἀνδρός, σὲ 7 1)2 ἑκατομμύρια ψυχὲς ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ἔθνος ποὺ ὅταν διατρέχη κανεὶς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας του φέρνει στὸ μυαλό του γεγονότα ποὺ γεμίζουν τριῶν χιλιάδων καὶ πλέον ἐτῶν χρονικὴν περίοδον, Ἔθνος, ποὺ πολλοί, σχεδὸν ὅλοι, ἐπίστευσαν καὶ πιστεύουν πὼς δὲν εἶναι Ἔθνος ἀλλὰ μιὰ ἰδέα ποὺ περνᾶ τὰ ὅρια τῶν ἐποχῶν. Ἔθνος ποὺ ἡ δόξα ἐφωτοστεφάνωσεν εἰς ἀπειρίας περιστάσεων καὶ ἡ ἀτυχία τὸ συνεκλόνισε καὶ τὸ συνετάραξεν εἰς ἀπειρίαν ἐπίσης ἄλλων.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, δὲν ἐκάμφθη ποτέ! Ἐπολεμήθη, ἐπιέσθη, ἐτυραννήθη μὰ πάντοτε κρατοῦσε τὰς ἐπάλξεις. Θὰ ἐρωτήσετε γιατί· διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἕνας Λαός, ἀλλ' εἶναι μία Ἰδέα. Καὶ αἱ Ἰδέαι ποτὲ δὲν ὑποδουλώνονται, ποτὲ δὲν ὑποβάλλονται εἰς ζυγούς. Εἰς κάθε ἐμφάνισιν κατακτητοῦ καὶ ἐπιδρομέως, ἀντετάχθη ἡ Ἑλληνικὴ Δύναμις μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πάντοτε ἕναν ἡρωϊκὸν Ἀρχηγόν! Ἰδοὺ καὶ σήμερον Ἕνας Ἄνδρας μὲ νοῦν, μὲ θέλησιν καὶ πατριωτισμόν, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του, ὡς Πρόδρομον, ἐκινδύνευσεν, ἐκοπίασε καὶ ἔσωσεν ἐν τέλει τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ὁ παλαιοκομματισμὸς ἐκύλιε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια στὸ βοῦρκο.

Καὶ ἔτσι ἡ Ἑλλὰς γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἐσώθη. Σήμερα ὑπάρχει Ἑνιαῖον Ἑλληνικὸν Κράτος, ποὺ εἶναι Κράτος — Πρόνοια, Κράτος— Θέλησις, Κράτος — Σκοπὸς ποὺ φροντίζει γιὰ μᾶς τοὺς νέους. Σὲ μᾶς ἐπάνω, στηρίζει ὅλες του τὶς ἐλπίδες, ὅλα του τὰ ὄνειρα! Εἰς κάθε του βῆμα μᾶς καλεῖ νὰ τρέξωμεν, γιὰ νὰ τὸ βοηθήσωμεν στὸ νὰ συγκρατήση καὶ νὰ τελειώση τὸ λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον ἔργο του. Ἐκλήθημεν καὶ μετὰ χαρᾶς μου βλέπω ἀρκετὲς δεκάδες χιλιάδων νέων νὰ τρέχουν μὲ ἀκράτητον νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν νὰ ταχθοῦν εἰς τὸ πλευρό Του, δηλ. εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω ὅσον μπορῶ καὶ μὲ λίγα λόγια νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸν τὸν προορισμόν μας καὶ τί βοήθειαν μποροῦμεν ἡμεῖς νὰ δώσωμεν στὸν Ἐθνικόν μας Κυβερνήτην.

Ὡς ἀρχὴ δὲ παίρνω τὴν ἐπίσημον χαρακτηριστικὴν δήλωσιν πολιτικοῦ συνεργάτου τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως: «Εἶσθε ὁ στρατὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μας εἰρήνης».

Εἶναι δήλωσις ποὺ ἐξηγεῖ μὲ δυὸ λέξεις τὸν προορισμόν μας, τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐκλήθημεν. Ὥστε προορισμός μας εἶναι νὰ δώσωμεν ἡμεῖς ἕναν νέον ρυθμὸν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας μας.

Νὰ καταστήσωμεν δηλ. τοὺς ἑαυτούς μας ἱκανοὺς ὥστε νὰ γίνωμεν ἡμεῖς ὄργανα διαφωτίσεως τῶν Ἐθνικῶν Ἰδεῶν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὰ ὡς ἄνω μποροῦμεν νὰ τὰ κατορθώσωμεν τότε μόνον, ἐὰν συνδυάσωμεν τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικάς μας δυνάμεις. Νὰ προσπαθήσωμεν δηλ. ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ πλουτίζωμεν διαρκῶς τὰς γνώσεις μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς Γυμναστικῆς καὶ διὰ κάθε ἄλλου μέσου νὰ κάμωμεν τὰ σώματά μας δυνατὰ καὶ γερά, διότι ὅπως τὸ διετύπωναν οἱ πρόγονοί μας «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Μὲ λίγα λόγια γιὰ νὰ ἐμφυσήσωμεν ἡμεῖς τὸν νέον τοῦτον ρυθμὸν εἰς τοὺς ἄλλους, πρέπει, πρῶτον ἡμεῖς νὰ εἴμεθα, ἄψογοι εἰς σκέψιν, ἄψογοι εἰς ἐνέργειαν, ἄψογοι εἰς ἐμφάνισιν, γεμᾶτοι, μὰ πολὺ γεμᾶτοι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

Ὅταν δὲ κατορθώσωμεν τοῦτο, ὠργανωμένοι ὄντες θὰ μπορέσωμεν πλέον νὰ ἐπιβάλλωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἐθνικόν μας Κυβερνήτην.

Ὥστε σὲ μᾶς ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, σὲ μᾶς τὸν στρατὸν τῆς Νεολαίας, ποὺ ὡς ὅπλα πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν πατριωτισμόν, τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν νεανικὸν ἐνθουσιασμὸ· σὲ μᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν διατήρησι καὶ ἐξάπλωσιν τῶν Ἐθνικῶν του Ἰδεῶν.

Ἡμεῖς λοιπὸν Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς φέροντες τὴν τετιμημένην στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου εἶναι σὰν νὰ φέρωμεν στοὺς ὤμους μας ὁλόκληρον τὸ λαμπρὸν Οἰκοδόμημα τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ νοῦς καὶ θέλησις μόνον ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Ἰωάν. Μεταξᾶ κατεσκεύασεν. Ἐκλεγέντες δὲ ἡμεῖς ἀπὸ Αὐτὸν ὡς φορεῖς τούτου, ἕνα μᾶς ἐπιβάλλεται καθῆκον, μίαν καὶ μόνην ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς τιμῆς μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς περιέβαλεν. Ἕκαστος δὲ ἀπὸ ἡμᾶς, ὅταν θὰ νομίση τὸν ἑαυτόν του ἀδύνατον ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ μὴ δειλιάση νὰ φανερώση τοῦτο, ἀποχωρῶν ἀμέσως ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν Φαλαγγιτῶν. αἵτινες τάξεις πρέπει νὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ στελέχη ἐνθουσιώδη, ἁγνά, ἔχοντα ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τιμῆς. Στελέχη ποὺ καθ' ὅλα πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμα στὴν πρώτη ἐπίκλησι τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Ἐν Ἁγ. Γεωργίῳ (Κερατσίνι)
8—9—38.
ΧΑΛΙΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Λοχίτης Α' Λόχου 6ου Ὑποτομέως

* * *

αὐτοὺς μιὰ πολὺ βαθειά, πολὺ λεπτὴ καὶ πολὺ σημαντικὴ ψυχικὴ ἀπόχρωση,—μιὰ ἀπόχρωση ποὺ εἶχε χαθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή: Ἡ Πίστη!

Καὶ γι' αὐτὸ σήμερα ὁ κάθε φαλαγγίτης εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ξέρει πολὺ καλά, πὼς ὅταν τὸ προσκλητήριο σάλπισμα τῆς Πατρίδας τὸν καλέση ν' ἀγωνιστῆ καὶ νὰ ὑποφέρη καὶ νὰ πέση γι' αὐτήν,—θὰ τρέξη πρόθυμα στὴ φωνή Της μὲ τὴν ἀνώτερη ψυχὴ χαμένη στὴν ἀτέλειωτη θαλπωρὴ τῆς μεγάλης Ἰδέας..

Θὰ τὸν ὁδηγῆ ἡ Πίστη!

Κι' ὁ ἀγῶνας του, θὰ εἶνε ἴσως ἀγῶνας σκληρός, δύσκολος, ἐπίπονος, — ἀλλὰ θὰ εἶνε ἐπίσης προωρισμένος νὰ καταλήξη στὸ ἴδιο τέλος μ' ἐκεῖνον τῶν προγόνων του:

—Στὴ Νίκη!...

✶

Ἂς παραμερίσουνε, λοιπόν, οἱ σκοτεινοὶ κι' ἐρεβώδεις ἄνθρωποι τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας!

Ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' τὸ βορειότερο σημεῖο τοῦ Ἔβρου μέχρι τῆς νοτιώτερης ἐσχατιᾶς τῆς Κρήτης βασιλεύει τώρα γαλήνια τὸ Φῶς, ἡ Χαρά, ἡ Ζωή!...

Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουνε καμμιὰ θέση μεταξύ μας!

Κ' ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία θὰ τοὺς σαρώση ἀμείλικτα στὴν κάθε ἀντιδραστική τους κίνηση καὶ θὰ προχωρήση νικηφόρα καὶ ἀπτόητα στὸν λαμπρὸ Δρόμο τῆς Δόξας καὶ τοῦ Μεγαλείου, ποὺ τῆς χάραξε μὲ τὸ εὐσυνείδητο χέρι του ἕνας Ἀρχηγὸς ἐμπνευσμένος καὶ τῆς τὸν φωτίζει μὲ τὶς ἔντονες καὶ γλαυκόχρωμες ἀνταύγειές του. σὰν φάρος τηλαυγής, ἕνα σύμβολο:

«Πίστις, Ἀγών, Νίκη!...»

ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Πάλλευκη χαρᾶς ροδούλα,
γαλανῆς ἀνατολῆς,
π' ἀντιφεγγεις τὴν αὐγούλα
στὶς ἐλπίδες τῆς Φυλῆς...
Φέξε πάλι τὴν ἡμέρα
τῆς χρυσῆς Σου τῆς
(γιορτῆς,
π' ἀναδίδει τὸν αἰθέρα
τῆς πνοῆς Σου τῆς θεο-
(μῆς!..
Στὴν πνοή Σου ἀναχρυσίζει
κάποια χάρι μυστική,
καὶ μαζί Σου ἀναλαμπίζει
φλόγα ποῦχε πιὰ σβυ-
(στῆ!...
Μιὰ νυχτιά, ποῦχε θολώσει
τοῦ Ὀλύμπου μας τὸ φῶς,
νέα λάμψι τοῦχε δώσει...
τῆς αὐγῆς Σου ὁ ἀνθός!
Κι' ἀπὸ τότε πιὰ μαζί Σου
σ' ἕναν Εὐαγγελισμό,
χαιρετᾶμε τὴ γιορτή Σου,
μ' ἀναστάσιμο ἁγιασμό!
Γαλανόλευκη ροδούλα
στὴ Φυλή μας τὴ χρυσή,
ἀναγέννησης αὐγούλα
καὶ πνοή μας θᾶσαι Σύ!

ΠΙΕΡΡ. Σ. ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κον Χ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ, Φαλαγγίτην. — Τὸ πεζογράφημα «στὴ Σημαία μας» εἶνε καλό, γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας σας, καὶ δημοσιεύεται.

Κον. ΤΖ. ΔΗΜΟΥΛΕΑΝ, Τράχειλα Λακωνίας. — Θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ πεζό σας: «Στὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος» δημοσιεύεται. Τὸ ποίημά σας ὅμως ἡ «4η Αὐγούστου» ἔχει πολλὰ λάθη στιχουργικὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμο.

Κον ΑΝΤ. ΧΑΛΙΚΟΝ, λογιστὴν Ἁγίου Γεώργιου Κερατσινίου. — Δημοσιεύεται τὸ ἄρθρο σας. Φροντίστε νὰ γράφετε μὲ λιγώτερη ἐκζήτηση.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ»

Δίδα ΓΙΩΤΑΝ ΚΗΠΟΥΡΟΥ, ἐνταῦθα. — «Στὴ Νίκη ἢ στὸ θάνατο» κατώτερο ἀπὸ προηγούμενα δικά σας. Πρὸς τὸ τέλος γίνεται βιαστικὸ καὶ ἀφελές, ἐνῷ τὸ λεκτικό του παρουσιάζεται ἀκατάστατο. Τὰ τέσσερα, ἐξ ἄλλου, ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε, δὲν εἶνε κατάλληλα γιὰ δημοσίευση. Γιὰ νὰ γίνη ἕνα ἔμμετρο ἄρτιο δὲν τοῦ ἀρκεῖ μονάχα ἡ ὁπωσδήποτε ἐπιτυχημένη ὁμοιοκαταληξία. Χρειάζεται μεγάλη φροντίδα στὸ μέτρο, στὸ συλλαβικό, στὸ δέσιμο τῶν στίχων καὶ στὸ νόημα. Καὶ ὅλα τὰ τελευταῖα λείπουν ἀπ' τὰ δικά σας ποιήματα. Σᾶς συμβουλεύομε, λοιπόν, νὰ διαβάσετε πρῶτα Ἕλληνας καὶ ξένους ποιητὰς κι' ὕστερα νὰ καταπιαστῆτε μὲ τὸν ἔμμετρο λόγο. Ἀπεναντίας στὸ πεζογράφημα τὰ καταφέρνετε ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἂν σταματήσετε γιὰ λίγο τὴν πνευματική σας... ὑπερπαραγωγή, (τέσσερα ἔμμετρα κι' ἕνα πεζό, δὲν εἶνε λίγο πρᾶγμα), θὰ γράψετε μιὰ μέρα πολὺ καλά... Περιμένομε, λοιπόν, κάτι δικό σας πιὸ φροντισμένο ἀπὸ τὸ τελευταῖο ποὺ μᾶς στείλατε.

Δίδα ΑΙΚ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ, Χαλάνδρι. — Ἀρκετὰ καλὰ ὅσα μᾶς στείλατε γιὰ τὴ «Φιλολογικὴ σελίδα». Δημοσιεύονται.

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗ ΚΙ' ΑΥΤΟΣΟΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Κωνσταντινουπόλεως χαιρετοῦν μὲ τὸν χαιρετισμὸν τῆς Νεολαίας.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ νέον Ζέππελιν

Τὸ νέον μέγα γερμανικὸν Ζέππελιν «ΛΖ 130», τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ καταστραφέντος εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην «Χίντεμπουργκ» ἔκαμε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν πρώτην δοκιμαστικὴν πτῆσιν του.

Ἀπεγειώθη ἀπὸ τὸ Φριντριχσχάφεν ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ δόκτορος Ἔκκενερ καὶ μὲ ἑβδομήντα τέσσαρας ἐπιβάτας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος.

Τὸ νέον πηδαλιουχούμενον ἔχει μῆκος διακοσίων σαράντα πέντε μέτρων καὶ κινεῖται μὲ τέσσαρας κινητῆρας Ντίζελ ὀκτακοσίων πενῆντα ἵππων.

Τὸ Ζέππελιν αὐτὸ δύναται νὰ ἀναπτύξη ἀνωτέραν ταχύτητα ἑκατὸν σαράντα πέντε χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ μέσην ταχύτητα πλεύσεως ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιομέτρων.

Οἱ δορυφόροι τοῦ Διός

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Διεθνοῦς Ἀστρονομικοῦ Γραφείου τῆς Κοπεγχάγης, δύο ἀκόμη δορυφόροι ἀνήκοντες εἰς τὸ σύστημα τοῦ Διὸς ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου δόκτορος Νίκολσον, τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ ὄρους Οὐΐλσων, διὰ τῆς φωτογραφικῆς μεθόδου. Οἱ δύο δορυφόροι εἶνε πάρα πολὺ μικροί: 19ου μεγέθους. Οὕτω τώρα εἶνε γνωστοὶ 11 ἐν ὅλῳ δορυφόροι τοῦ Διός, ἀνακαλυφθέντες κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος μέχρι σήμερον.

Βουβοὶ σκύλοι

Εἰς μίαν ἔκθεσιν σκύλων, ἡ ὁποία ἠνοίχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Βιρμιγχάμην τῆς Ἀγγλίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκθέτας ἐπέδειξε μίαν νέαν ράτσαν σκύλων, ποὺ διακρίνονται ἐκ τοῦ ὅτι εἶνε ...ἐντελῶς ἄφωνοι. Ἡ ράτσα αὐτὴ παρήχθη διὰ διασταυρώσεως τοῦ εἴδους τῶν Σαμογέδων μὲ λύκους, οἱ τελευταῖοι δὲ οὗτοι ἀκριβῶς τῆς μετέδωσαν τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ γαυγίσουν. Ὁ ἐκθέτης τῆς Βιρμιγχάμης συνιστᾷ τοὺς βωβοὺς σκύλους του ὡς ἀρίστους φύλακας, διότι δὲν προειδοποιοῦν μὲ γαυγίσματα τοὺς παρεισάκτους, ἀλλὰ ὁρμοῦν ἀμέσως καὶ τοὺς δαγκώνουν.

Ἐπιστολὴ 5 μέτρων

Ἡ ἐθνικὴ ἕνωσις τῶν Ἄγγλων γεωργῶν ἔλαβεν ἕνα γράμμα ἐξ Αὐστραλίας πολὺ περίεργον: ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον φύλλον χάρτου μήκους 4.70 μέτρων καὶ πλάτους 40 ἑκατοστῶν. Ὁ ἀποστολεύς, ἕνας Αὐστραλὸς γεωργός, τὸ ἔγραψε διὰ νὰ ἀποδείξη εἰς τὴν Βρεττανικὴν Γεωργικὴν Ἕνωσιν ὅτι αὐτὴ δὲν ἔμαθεν ἀκόμη... νὰ ὀργανώνη ἐκθέσεις, κάμνων σύγκρισιν μεταξὺ τῆς ἐκθέσεως τῆς πατρίδος του καὶ τῆς ὀργανωθείσης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ παραθέτων διαφόρους στατιστικοὺς πίνακας τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, τοῦ πληθυσμοῦ κ.λ.π.

Μετάλλιναι σφαῖραι σωσίβια

Τὰ πλοῖα δὲν θὰ φέρουν πλέον σωσίβια ἐὰν ἡ ἐφεύρεσις τοῦ κ. Ρόναλντ Μασόν, μηχανικοῦ εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς Οὐέστκλιφ, ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματική. Ἀντὶ τῶν σωσιβίων λέμβων τὰ πλοῖα θὰ φέρουν σφαίρας ἐκ χάλυβος, διαμέτρου τεσσάρων μέτρων, αἱ ὁποῖαι, χάρις εἰς ἕνα μηχανισμόν, θὰ δύνανται νὰ ἐπιπλέουν καὶ ἐπὶ τρικυμιώδους ἀκόμη θαλάσσης. Ἐντὸς τῆς σφαίρας θὰ δύνανται νὰ λάβουν θέσιν ἀνέτως τεσσαράκοντα πέντε ἄτομα, τὰ ὁποῖα θὰ εὕρουν ἐντὸς αὐτῆς τροφήν, νερό, καλύμματα καὶ ἀσύρματον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δύνανται νὰ ἐκπέμπουν σήματα κινδύνου καὶ νὰ καλοῦν εἰς βοήθειαν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς σφαίρας θὰ ὑπάρχη κώδων ὅστις θὰ κρούεται διαρκῶς. Ἡ σφαῖρα θὰ καθελκύεται εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως τὰ σωσίβια. Θὰ ἀποσπᾶται εὐκόλως, οὕτως ὥστε ἐὰν βυθισθῆ μετὰ τοῦ πλοίου νὰ δύναται νὰ ἀνέλθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Η Ε.Ο.Ν. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰω

ΚΥΡΙΑΚΗ
25
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ 2
ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 34

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία Δρ. 100
» ἑξάμ. » [illegible]
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία £ 1 -|-
Αἱ συνδρομαὶ καὶ πάντα τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΘΗΝΑΙ, 1938 -ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9-ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 52.642
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ: ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ 8 ΤΗΛ. 25.861

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὡς ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχὴς θὰ χαρακτηρισθῆ ἀσφαλῶς ἡ ἀπόφασις τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης περὶ ἀγορᾶς ραδιογραμμοφώνων διὰ τὰ πλέον μεμακρυσμένα κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν. Θὰ ἐπιτευχθῆ οὕτω οὐ μόνον ἡ ψυχαγωγία τῶν φαλαγγιτῶν τῆς ὑπαίθρου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπ' εὐθείας μεταβίβασις τῶν σοφῶν ὑποθηκῶν, αἵτινες περιέχονται εἰς τὰς ἑκάστοτε ὁμιλίας τοῦ ἀρχηγοῦ,—ἐκεῖ, ὅπου καὶ κόπος καὶ χρόνος πολὺς θὰ ἐχρειάζετο διὰ νὰ φθάσουν μὲ οἱοδήποτε ἄλλο μέσον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ραδιόφωνον θὰ καταστῆ ἕνας στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ἁπλουστέρου Ἕλληνος φαλαγγίτου, ὁ ὁποῖος θὰ δύναται εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐναρμονίζη τὰς πράξεις του πρὸς τὰ Ὑψηλὰ Διδάγματα ποὺ θὰ τοῦ παρέχωνται, ἀπ' αὐτὸ τοῦτο τὸ στόμα τοῦ Πρώτου Φαλαγγίτου τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης οἱ φαλαγγῖται θὰ λαμβάνουν γνῶσιν ἀμέσως τῶν ἡμερησίων διαταγῶν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν., αἵτινες μεταδίδονται ἑκάστην Κυριακήν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ κίνησις τῆς ὀργανώσεως. ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον καὶ αἱ λοιπαὶ Γενικαὶ Διοικήσεις νὰ ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τῆς Γεν. Διοικήσεως Θράκης, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον θὰ ἐξυπηρετήση τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Νέου Κράτους.

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ Α' καὶ τὸ Β' διαμέρισμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶνε τοῦτο μία ἐκδήλωσις τῆς βαθείας προσηλώσεως ἣν τρέφει ἡ Ἐθνική μας Νεολαία πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν — δυστυχῶς— ἀπομακρυνθῆ τόσον πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τῆς Ἑλλάδος.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ἐξερράγη ἐσχάτως μεγάλη πυρκαϊὰ εἰς ἀποθήκας θείου ἐν Ἱστιαίᾳ. Τὸ πῦρ ἔλαβε ταχέως γιγαντιαίας διαστάσεις καὶ ἠπείλησε ν' ἀποτεφρώση ὁλόκληρον τὴν πόλιν. Ἐπὶ τόπου ἔσπευσε πάραυτα ἰσχυρὰ δύναμις Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ πρωτοφανοῦς αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ ἐρρίφθησαν, κυριολεκτικῶς, εἰς τὰς φλόγας καὶ μὲ ἄμεσον κίνδυνον τῆς ζωῆς των κατώρθωσαν ν' ἀποσύρουν τοὺς σάκκους μὲ τὸ θεῖον, ἀπὸ τὰς καιομένας ἀποθήκας. Μὲ τὴν ἀληθῶς ἡρωϊκὴν ἐπέμβασιν τῶν Φαλαγγιτῶν ἡ πυρκαϊὰ ἐνετοπίσθη καὶ ὁ φοβερὸς κίνδυνος ἀπεσοβήθη. Ἂς εἶναι τοῦτο πρὸς τιμήν των καὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία οὕτω διέπλασε τοὺς νέους της.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Τὴν 7.30' ἑσπερινὴν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ὡμίλησεν εἰς τοὺς βαθμοφόρους καὶ τὰς βαθμοφόρους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς Πρωτευούσης ἐν τῇ παλαιᾷ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟΝ ΤΟΥ Ν. ΚΡΑΤΟΥΣ

Προαυγουστιανὸν καθεστώς. Ἀδιάφορο ποιὸ ἔτος καὶ ποιὰ ἐποχή. Εἰς τὴν ὕπαιθρο ὅλες τὶς ἐποχὲς ἡ ζωὴ εἶνε μονότονη, δύσκολη, καὶ ἡ ἐργασία κουραστική. Οἱ πλαγιὲς τῶν βουνῶν εἶνε πάντοτε ἀνηφορικὲς καὶ οἱ κουρασμένοι γεωργοὶ γονατίζουν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν κόπο κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφή.

Ἐλᾶτε ὅμως ν' ἀνεβοῦμε, ἐκεῖ ἐπάνω, στὸν κατάφυτο λόφο καὶ νὰ ἐπισκοπήσωμε ἀπὸ ψηλὰ τὴν πεδιάδα καὶ τὸ χωριό, ποὺ εἶνε σφηνωμένο στὴ ριζοβουνιά, μέσα σὲ καταπράσινο φόντο.

Πρὶν ὅμως, ἂς ἐπιχειρήσωμε μιὰ ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν καὶ ἂς ἀνασκαλίσωμε τὶς ἀναμνήσεις μας.

Ὡς χθές, πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, οἱ χωρικοί μας, πτωχοὶ καὶ ἀδυνατισμένοι, ἀπογοητευμένοι, χωρὶς πεποιθήσεις, χωρὶς ἐλπίδες μιᾶς ὀμορφότερης αὔριον, ποὺ ἀντελαμβάνοντο νὰ στενεύη ὁ κύκλος τῆς δράσεώς των, ποὺ ἔβλεπαν, ὅτι ὁ ἱδρώτας των πήγαινε χαμένος, πὼς ὁ μόχθος των ἔμενε χωρὶς ἱκανοποίησι, πὼς οἱ πόθοι των ἠφανίζοντο χωρὶς δικαίωσιν, ἔχαναν τὸν καιρό των εἰς ἀτελεύτητες συζητήσεις, εἰς ὕβρεις καὶ ἀπειλὲς ἐναντίον ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων, ἐναντίον τῆς πολιτείας, αὐτῆς ἀκόμη τῆς φύσεως.

Παραδερμένοι, τρικλίζοντες ἀπὸ τὰ κομματικὰ πάθη, ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὴν κρατικὴ ἐγκατάλειψι, ἄφηναν τὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἑαυτούς των ἕρμαια τοῦ μοιρολατρισμοῦ.

Μάταια ἡ γῆ πρόθυμη ἁπλωνόταν ἐκεῖ ἐμπρός των, ἕτοιμη νὰ δεχθῆ τὸν σπόρον τῆς γονιμοποιήσεως.

Ποιὸς νὰ τὴν προσέξη;

Αὐτήν, βέβαια, κανείς. Μὰ κάποιος ἐπρόσεξε τοὺς ἀγρότας. Καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς γιὰ νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ, στὸ χωριό, πέρασε ἀπὸ πολλὲς μεταμορφώσεις. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ ὡς παράπονο. Ἀργότερα ὡς καϋμός, ὡς διαμαρτυρία, ὡς ὕβρις, ὡς ἀπειλὴ καὶ σύνθημα: Κάτω οἱ ἐκμεταλλευταί! Καὶ μέσα εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν συμπεριελαμβάνοντο, ἡ κοινωνία, τὸ Ἔθνος, ἡ Θρησκεία.

Οἱ κήρυκες τῆς εὔκολης ζωῆς, τῶν μεγαλοστόμων συνθημάτων τοῦ κομμουνισμοῦ. ἔσπειραν ἀνεξέλεγκτα, χωρὶς κανένα περιορισμὸ τὸν σπόρο τῆς καταστροφῆς καὶ ἐδηλητηρίαζαν τὶς ἁγνὲς ψυχὲς τῶν ἀγροτῶν. Μὲ λίγες ἐξεζητημένες φράσεις ἔδωσαν θεότητα στὸν στόμαχον καὶ ἔπνιξαν στὴν ἔντονη κυριαρχία του κάθε πνευματικὴ ἀνωτερότητα, κάθε ἠθικὴ ὀμορφιά.

Οἱ ἀγρότες μας ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ εὔκολα νέα κηρύγματα ἔχασαν σιγὰ-σιγά, τὴν αὐτοπεποίθησί των, τὸν ρυθμὸ τῆς ἐργασίας, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν γῆν των.

Ἂν τοὺς κρατοῦσαν κάτι ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὸ θανατερὸ σφίξιμο τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ἦταν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ μπολσεβικικὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ βεβαιότητά των δημιουργοῦσαν στὴν ψυχή των τὴν ἀντίδρασι, μίαν ἀντίδρασι ὅμως πλατωνική, ἀνόρεκτη, ἀβεβαία.

Ἔτσι, μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, μεταξὺ ἀπειλῶν καὶ συζητήσεων, μεταξὺ ὕβρεων καὶ ἀτελευτήτου πολιτικολογίας, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχαν συνηθίσει ἄνθρωποι, ποὺ ἐπάγγελμά των εἶχαν τὴν πολιτικήν, ἐκυλίετο ἄγονος ἡ ζωή των.

Τὴν γῆ ποιὸς νὰ τὴν προσέξη; Δούλευαν οἱ χωρικοὶ τόσο, ὅσο νὰ ζοῦν, χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς σύστημα, μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς Ἡσιόδου, μὲ ὅ,τι ἤξεραν. Γι' αὐτὸ δὲν παρήγαγε ἡ γῆ.

Κι' οἱ νέοι, τὰ χωριατόπαιδα; Χέρια ἀτσαλένια, στήθη γερά, μέσα στὰ ὁποῖα ἔσφυζε ἡ νειότης, ἔχαναν τὶς ὧρες τους μέσα σὲ ἄφωτες ταβέρνες, ἐνῷ ἔξω λαμποκοποῦσε ὁ ἥλιος, μάλαζαν τραπουλόχαρτα, ὅταν ἡ γῆ πρόθυμος περίμενε.

Γιὰ δουλειά; Πολὺ λίγο ἐνδιεφέροντο. «Ὤχ, ἀδελφέ, δουλεύουμε καὶ πεινᾶμε, νὰ πάρη ὁ διάβολος ἐκεῖνον ποὺ ἔχει τὰ περισσότερα!...» Μὰ ὁ Σατανᾶς πήγαινε σταθερὰ νὰ μᾶς πάρη ὅλους. Καὶ θὰ τὸ κατώρθωνε, ὅλη ἡ Ἑλλάδα θὰ μετεβάλλετο σὲ κόλασι, ἂν δὲν εὑρίσκετο ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος στὸν ἱστορικὸ κύκλο τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους μας σταμάτησε τὸν δείκτη τοῦ χρόνου στὶς 4 Αὐγούστου 1936.

Λίθος στὸ τέλμα! Τὸ πράσινο φόντο τοῦ χωριοῦ ἀναταράχτηκε. Τὸ χωριὸ ξύπνησε, ξεσκλαβώθηκε ἀπὸ τὸν ἐφιαλτικὸ βραχνᾶ, ποὺ τὸ ἐπίεζε. Τὰ τραπουλόχαρτα σκορπίστηκαν κι' οἱ νέοι ὥρμησαν, τιτᾶνες καὶ γίγαντες τώρα στοὺς κάμπους μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς δουλειᾶς στὰ χείλη.

Ἡ γῆ ὠργώθηκε ὡς τὰ ἔγκατά της, ψήλωσαν τὰ στάχυα καὶ τὰ βράχια γίνηκαν ἀνθοβούνια καὶ χρυσοπηγές.

Παραστάτης, σύμβουλος, παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα τὸ Νέον Κράτος τοὺς ἔδωσε τὰ μέσα τῆς συστηματικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς. Ἔστειλε γεωπόνους, τοὺς ξαλάφρωσε ἀπὸ τὸ χρέος, μὰ πρὸ παντὸς τοὺς ξανάδωσε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι.

Ἡ δουλειὰ γίνηκε λαχτάρα, θρησκεία, ὕμνος. Ὁ μόχθος ἐξιδανικεύθη.

Ἀπὸ τὸ ψήλωμα τοῦ λόφου αὐτοῦ ἀγναντεύομε τώρα κάτω στὴν πεδιάδα, σύγχρονα φουσᾶτα εὐγενικῶν κατακτητῶν τῆς γῆς, χωριατόπαιδα καὶ χωριατοποῦλες, μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα, τριανταφυλλένια μάγουλα, νὰ ξεκινοῦν γιὰ τὸ πανηγῦρι τῆς Θεᾶς Δήμητρας.

Ὅλες τὶς ἡμέρες, ἀκόμη τὶς ἑορτὲς καὶ τὶς Κυριακές, τὰ καφενεῖα καὶ οἱ ταβέρνες μέσα στὶς ὁποῖες ἄλλοτε ἠφανίζετο ἡ νεότης ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς τσιγάρων καὶ πολιτικολογία ἀπεριόριστη σήμερα μένουν ἄδειανές.

Τὴν νεότητα τὴν ἔχει παρασύρει στὸν ἴσιο δρόμο τὸ θεϊκό, ὅπως χαρακτηριστικὰ λένε οἱ γρηοῦλες, ποὺ βλέπουν κι' αὐτὲς στὰ ὑστερνά των τὴν γενικὴ ἀνάστασι, ἡ Ε.Ο.Ν.

Μέσα στὴν τίμια στολὴ τοῦ φαλαγγίτη ξαναβρῆκαν τὸν χαμένο ἑαυτό τους, τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ἰδανικά τους. Σήμερα εἶνε ἐχθροὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀμείλικτοι. Κήρυκες γιγαντόφωνοι τῆς νέας ἐθνικῆς ἐξορμήσεως. Μὲ τὴν ρωμαλεότητά τους, τὴν ἀδιάφθορη ψυχή τους δίδουν αὐτοὶ τὸν νέον ρυθμὸν τῆς ἐθνικῆς ἀνασυγκροτήσεως.

Μὲ τὸ ὄργωμα τῆς γῆς, τὴν ἐντατικὴ καὶ συστηματικὴ δουλειὰ εἶναι οἱ πιὸ ἄξιοι δημιουργοὶ τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Αὐτοὶ θὰ γίνουν πραγματικὰ «πολλὰ κάρρονες» τῶν πατέρων των, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν 25 ὁλόκληρα χρόνια σὲ ἄγονες καὶ ἐθνοφθόρες κομματικὲς συγκρούσεις.

Ἐλᾶτε νὰ κατεβοῦμε ἀπὸ τὴν σκοπιά μας καὶ νὰ σφίξωμε τὸ ροζιασμένο χέρι τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ποὺ κατέχουν τὴν πιὸ ὡραία θέσι μέσα στὸ πλαίσιον τοῦ Νέου Κράτους.

Χίος 20—9—1948.
ΣΤΑΜΟΣ ΧΡ. ΣΙΔΕΡΑΚΗΣ
Λοχίτης
Γραφείου Τύπου Ε.Ο.Ν. Χίου

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ

Μικρὰ νεᾶνις τῆς Ἀταλάντης προσφέρει εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἀνθοδέσμην.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΤΗΣ ΥΠΟΔ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μιὰ χαρούμενη μέρα ἡ 18η Σεπτεμβρίου γιὰ τὶς Φαλαγγίτισσες τῆς Υ. Θ. Ἀθηνῶν.

Ἐκδρομὴ στὸ Μεγάλο Πεῦκο, παιχνίδια, μπάνιο, χοροί, τραγούδια καὶ καλὸ φαΐ.

Τὸ ἀπόγευμα διαβάστηκε ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου.

Ἔτσι δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὶς φαλαγγίτισσες νὰ ἐκδηλώσουν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀγάπη τους στὴν Ὀργάνωσι.

Αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ ὑπῆρξαν ἐνθουσιώδεις.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ κίνησις τῆς Υ. Θ. Α. διὰ τὴν χειμερινὴν ἐργασίαν ἤρχισεν ἐντατική.

Τὴν Δευτέραν ἐγένετο παρὰ τῆς ἰατροῦ κ. Χρυσάφη τὸ μάθημα τοῦ ὑγειονομικοῦ.

Τὴν Τρίτην καὶ Πέμπτην αἱ Φαλαγγίτισσαι παρηκολούθησαν τὸ μάθημα σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν Τετάρτην τῆς σκοποβολῆς.

Τὴν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα ὁμὰς φαλαγγιτισσῶν παρηκολούθησε μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ τὴν πρώτην παράστασιν τῆς «Ἠλέκτρας».

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αἱ θεριναὶ διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Ἤρχισεν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας. Αἱ φαλαγγίτισσες γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μὲ νέες δυνάμεις καὶ ἀναλαμβάνουν πρόθυμα τὴν ἐργασίαν ποὺ τοὺς ἀνετέθη.

Ἡ λειτουργία τῶν ὑποτομέων πρόκειται νὰ ἀρχίση αὐτὲς τὶς μέρες.

Τὴν περασμένη Τετάρτη ἔγινε στὸ Πειραϊκὸ Γυμναστήριο τὸ μάθημα τῆς Γυμναστικῆς. Ἐπίσης συνεχίζονται κανονικῶς τὰ μαθήματα τοῦ ὑγειονομικοῦ ἀπὸ τὸν κ. Τάσσην.

ΔΩΡΕΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὁ ναυτικὸς κ. Γ. Δουρκούτας διέθεσεν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας μίαν λίραν Ἀγγλίας.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΑΠΟ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Ἑκάστην Κυριακὴν ὁ Ραριοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν μεταδίδει ὅλας τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ὡς καὶ τὰς ἡμερησίας διαταγὰς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ, ΑΙ ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΕΙΜΕΘΑ Η ΕΛΛΑΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

“ΣΗΚΩ ΕΠΑΝΩ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ„

Ν. ΒΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θὰ γυρίσωμε γιὰ λίγο στὴν παληὰ ἐποχὴ τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξουθενώσεως, τὴν πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁπότε θὰ μᾶς ἔλθουν στὴ μνήμη τὰ λόγια τῶν ἠθικῶν καὶ τιμίων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἀληθινὰ ποθοῦσαν τὴν ἀναδημιουργία τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ὁποῖοι κάθε τόσο μᾶς φώναζαν:

«Ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους περιμένουμε κι' ἐμεῖς».

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα:

Πόσοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ γνώριζαν τὸ ψυχικό μας δρᾶμα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μᾶς ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ μᾶς βγάλουν ἀπ' τὸν κυκεῶνα ἐκεῖνο τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς καταστροφῆς;

Ἡ ἀπάντησι δὲν εἶναι δύσκολη.

Λίγοι.... μὰ πολὺ λίγοι.

Καὶ οἱ λίγοι αὐτοὶ παρὰ τὴν καλή τους θέλησι ἦσαν ἀνίκανοι νὰ μᾶς βοηθήσουν γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴν ἀγωνία μας καὶ νὰ δημιουργήσουμε μιὰ καινούργια κοινωνικὴ ζωή.

Ἂς πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

Τὸ δρᾶμα, ἡ ἀγωνία τῆς Νεολαίας στὴν Ἑλλάδα ἀρχίζει οὐσιαστικῶς μετὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφή.

Μὲ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἧττα ποὺ κλόνισε τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιὰ μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα, ἄλλαξε καὶ ὁ τύπος τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν.

Δημιουργήθηκε ἕνα μεγάλο κενό, στὸ ὁποῖο ἀδυνατοῦσε νὰ προσαρμοσθῆ ἡ ἑλληνικὴ ζωή, ὥστε νὰ τὸ ἀναπληρώση δίνοντας καινούργιο τύπο καὶ μορφή, στὴν ἰδεολογία καὶ στὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους, σύμφωνη μ' αὐτά. Εἶχε ξεχαστῆ ἀκόμα σχεδὸν ὁλότελα ἡ ἀποστολὴ τῆς φυλῆς μας καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρεθῆ καμμιὰ ἄλλη ἔννοια ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἀντικαταστήση. Ἕνα χάος ἀβεβαιότητος.

Στὸ μεγάλο αὐτὸ κενό, ξεπρόβαλε, κάπως καθυστερημένος βέβαια στὸν τόπο μας, ὁ μαρξισμός. Ἦρθε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συμπληρώση τὸ κενὸ μὲ τὰ δικά του ἰδανικά, στὴ θέσι τῶν ἄλλων ποὺ εἶχαν κλονισθῆ.

Μὲ τὴ λογικοφάνειά του, μὲ τὶς εὔκολες καὶ ἀβασάνιστες λύσεις του σὲ κάθε πρόβλημα καὶ σὲ κάθε μιὰ ἀπορία ποὺ ἐβασάνιζε τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ἔγινε ἡ παρηγοριὰ στὴν ἀπελπισία πολλῶν νέων, προσπάθησε νὰ δώση τὴν ἀπάντησι στὴν ἀγωνία μας, προσπάθησε νὰ δώση τὴ λύση στὸ κοινωνικό μας πρόβλημα καὶ στὴν ἀμφιβολία μας, προσπάθησε τέλος νὰ δώση τὸν ἰδανικὸ τύπο μιᾶς ζωῆς, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ἰδανικὰ εἶχαν ξεπέσει καὶ κλονισθῆ.

Ἔτσι κατώρθωσε νὰ τραβήξη μερικούς. Καὶ δυστυχῶς μερικοὺς ζωντανούς, ἀληθινούς, μὲ δύναμη καὶ μὲ φρόνημα. Στὴ θύελλα ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ παρασύρη ὅ,τι εὕρισκε μπροστά της, στὸ σκοτάδι, στὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ τῆς ἀμφιβολίας μας, φαινότανε σὰν σωτήριο φῶς. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ζωντανοὺς καὶ δυνατοὺς κατώρθωσε νὰ πάρη μαζί του καὶ τοὺς πολλούς, τοὺς συμφεροντολόγους, τοὺς δειλούς, τοὺς καιροσκόπους, τ' ἀπομεινάρια.

Προσπάθησαν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν.

Ἀλλὰ ποιοὶ προσπάθησαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν φοβερὴ μαφία τοῦ κομμουνισμοῦ; Ἀλλοίμονο!

Τὰ κομματικὰ συγκροτήματα!

Οἱ λαομίσητοι πολιτικοὶ συνεταιρισμοί.

Τὸ μεγάλο ἀχαλίνωτο καὶ λαίμαργο ἐκεῖνο πλῆθος τῶν πολιτικῶν τοῦ Κοινοβουλίου.

Αὐτὰ λοιπὸν προσπαθοῦσαν νὰ βαστήξουν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς της.

Καὶ μάλιστα ὄχι ἀπὸ βαθειὰ ἐθνικὴ συνείδησι, ἀλλὰ ἀπὸ τύψεις καὶ φόβο, γιατὶ ἐγνώριζαν καλὰ ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ὅταν ξυπνᾶ παρασύρει ὅ,τι σαθρὸ βρίσκει ἐμπρός του. Αὐτοὶ λοιπόν, δὲν μποροῦσαν νὰ ἦσαν οἱ δυνατοὶ ποὺ θὰ βάσταζαν τὸ ἱερὸ φορτίο τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν.

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βαστάξουν τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα τοὺς παρεδόθησαν, ποὺ μέσα τους ὅμως δὲν ἦσαν, δὲν μποροῦσαν νὰ ἦσαν ζωντανὰ καὶ ἱκανοποιητικά. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἦσαν ζωντανὰ γιατὶ οἱ μορφὲς μέσα, εἰς τὶς ὁποῖες ἐνεφανίζετο ἦσαν ἐξευτελισμένες, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ ἴδιοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν πίστι τους ἐφόσον δὲν τὰ ζοῦσαν καὶ δὲν τὰ ἐξέφραζαν.

Προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν τὰ κομματικὰ συγκροτήματα, μὲ τοὺς ὀπαδούς τους, τοὺς παλαιοτέρους, οἱ ὁποῖοι ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὸν πολεμικὸν ἀγῶνα τόσων χρόνων καὶ μὲ κατερειπωμένο ἠθικὸ ἀπ' τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ πολέμου, δὲν εἶχαν πιὰ τὴ δύναμη, οὔτε τὸ ψυχικὸ σθένος γιὰ μιὰ δυναμικὴ ἀντίδρασι.

Ὅλοι ὅμως στάθηκαν ἀνίκανοι ν' ἀνακόψουν τὸ δρόμο του, κι' ἔτσι μοιραίως ὅλη ἡ Ἑλλὰς κινδύνευε νὰ πέση στὰ βαμμένα χέρια του.

Σιγά, σιγὰ ὅμως τοὺς ζωντανοὺς καὶ τοὺς δυνατούς, ποὺ πάρα πάνω ἀναφέραμε, ἔπαυσε νὰ τοὺς ἱκονοποιῆ ἡ μαρξιστικὴ θρησκεία. Ἔπαυσε νὰ τοὺς ἐνθουσιάζη ἡ κομμουνιστικὴ θεωρία. Σιγά, σιγὰ καὶ δειλὰ στὶς μεμονωμένες ἐθνικὲς προσπάθειες ἄρχισαν νἄρχωνται κι' ἄλλοι ποὺ δὲν εἶχαν προσβληθῆ τόσο βαρειὰ ἀπ' τὸ νόσημα αὐτό, καὶ ἄλλοι ἀκόμη μὲ ζωὴ καὶ φρόνημα, οἱ ὁποῖοι πονοῦσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπέφεραν γιὰ τὸ κατάντημά της.

Τὶς μεμονωμένες αὐτὲς ὁμάδες ἄρχισαν νὰ τὶς συγκινοῦν τὰ ἄλλα Κράτη ὅπου ὁ κομμουνισμὸς καταρρακωθείς, κατέρρεε μὲ ἀξιοθρήνητο τρόπο. Ἔβλεπε κανεὶς τὰ πρόσωπά τους χαρούμενα καὶ τὶς ψυχές τους γεμᾶτες ἐλπίδες καὶ πόθους ὅτι μιὰ μέρα θὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ συντελέσουν στὴ χρεωκοπία τῶν μαρξιστικῶν θεωριῶν στὴν πατρίδα τους.

Ἔτσι ἄρχιζε ἀνάμεσα στοὺς νέους μας, μιὰ προσπάθεια ἀντιδράσεως, ἀσήμαντη στὴν ἀρχή, δυνατώτερη ὅμως κατόπιν. Ἄρχισαν νὰ πιστεύουν στὸν ἰδεαλισμό τους, ἄρχισαν νὰ πιστεύουν στὸν ἐθνισμό τους. Πίστευαν πὼς μποροῦσαν μὲ τὶς ἀντιλήψεις τους νὰ βρίσκωνται στὸ σωστὸ δρόμο, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ δικαιολογηθοῦν γιατὶ ὁ δρόμος ἦταν σωστός.

Τοὺς ἔλειπε ἡ πραγματικὴ κατεύθυνσι. Πίστευαν σὲ μιὰ σωτηρία, σ' ἕνα φῶς, σ' ἕνα καινούργιο ἥλιο ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπαν ν' ἀνατέλλη.

Προχωροῦσαν ψηλαφῶντας μέσα σὲ τρομερὲς ἀντιθέσεις.

Ἀγωνιοῦσαν καὶ ζητοῦσαν κάτι συγκεκριμένο.

Ἡ ψυχή τους αἰσθανότανε τί πλαίσιο ζητοῦσαν, μὰ τὸ στόμα τους δὲν ἤξερε νὰ διατυπώση γιατὶ ζητοῦσαν τὸ πλαίσιο αὐτὸ ἢ τί ἀκριβῶς ζητοῦσαν. Δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν μιὰ συγκεκριμένη μορφὴ καὶ κατεύθυνσι ποὺ θὰ ἀνταπεκρίνετο στὴν πίστι τους.

Κανένας δὲν βρισκόταν νὰ τοὺς καθοδηγήση.

Ἡ ὕπαρξις ἑνὸς ἀπείρου ἀριθμοῦ μεμονωμένων ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν προσπαθειῶν, πολλὲς τῶν ὁποίων τὸ ἴδιο πίστευαν καὶ γύρευαν, δὲν ἐπέτρεπε μιὰ συναρμολογημένη καὶ ἑνιαία δράση.

Οἱ Μαρξισταὶ ξεγυμνωμένοι ἀπὸ κάθε οὐσιαστικὸ καὶ πνευματικὸ περιεχόμενο, κι' ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ κάθε τίμιο ἄνθρωπο, κι' ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ χρεωκοπία τους σὲ ἄλλα Κράτη, ἔδιναν τὴν τελευταία τους μάχη μὲ τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς καταρρακωμένους ἀπ' τὴ δυστυχία καὶ τοὺς ἀηδιασμένους ἀπ' τὸ ψέμα καὶ τὴ συναλλαγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε. Εὕρισκαν ἕνα εὔκολο πεδίο δράσεως, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἀντίπαλοί τους—τὰ κόμματα— δὲν εἶχαν μέσα τους κανένα συγκρατημένο ἰδεολογικὸ πλαίσιο καὶ κανένα πρόγραμμα ἐθνικῆς κοινωνίας, ν' ἀντιτάξουν, στὰ χρεωκοπημένα συνθήματα τοῦ μαρξισμοῦ.

Καὶ ἡ ἀγωνία ἐσυνεχίζετο.

Μόνοι τους οἱ νέοι, θέτοντες τὴν ἀρχὴ ὅτι τὶς ἀξίες καὶ τὸν ἰδεαλισμό τους δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸν διαισθάνωνται, ἀλλὰ ὅτι πρέπει να τὸν κατακτοῦν ἐκφράζοντάς τον, ζητοῦσαν ψηλαφητὰ νὰ βροῦν τὴν ἔξοδο ποὺ ὁδηγεῖ ἀπ' τὸ σκοτάδι στὸ φῶς.

Πολλοὶ ἔχαναν τὸ θάρρος τους καὶ δὲν ἄντεχαν στὶς δοκιμασίες καὶ στὸν ἀγῶνα. Λύγιζαν ἀπογοητευμένοι καὶ χάνονταν. Ἔμειναν ὅμως οἱ ἄλλοι οἱ γεροί. Ἔμειναν γιὰ νὰ συνεχίσουν. Κεκαθάριζαν οἱ δυνατοὶ ἀπ' τοὺς ἀδύνατους. Ἔμειναν οἱ λιγοστοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοί. Αὐτοὶ ποὺ μποροῦσαν νὰ ἀνδρωθοῦν στὴ δοκιμασία, αὐτοὶ ποὺ κατακτοῦσαν τὶς ἀξίες καὶ ἐγίνοντο ἄξιοι φορεῖς τους. Ἔμεναν αὐτοὶ ποὺ δὲν δείλιαζαν πὼς δικαίωμα καὶ χρέος στὸν τόπο αὐτὸ εἶναι ἕνα μόνο:

«Τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλλάδος νὰ ζήση».

Ἔμεναν αὐτοὶ ποὖχαν ἀπόλυτη τὴ συνείδηση καὶ τὸ σεβασμὸ τοῦ δικαιώματος καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ νέοι αὐτοὶ πυκνώνοντες σιγά, σιγὰ τὶς φάλαγγές τους, εἶχαν ἀπόφασι καὶ μόνοι καὶ μὲ τοὺς πολλοὺς ν' ἀγωνιστοῦν ὡς τὸ τέλος ἐκεῖ ποὺ τοὺς φώναζε τὸ καθῆκον.

Τὸ δρᾶμα τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ποὺ ἄρχιζε οὐσιαστικὰ ἀπ' τὸ 1922, ἐσυνεχίζετο χωρὶς καμμιὰ διακοπή.

Τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936 οἱ πόθοι της, οἱ ἐλπίδες της καὶ ἡ πίστις της συγκεντρώθηκε στὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Ἡ ἀγωνία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας καὶ οἱ ἀμφιβολίες της ποὺ εὕρισκαν σίγουρο ἀποκούμπι στὰ ἀναρχικὰ κηρύγματα τοῦ Μαρξισμοῦ, ἔπαψαν.

Μὲ τὴν ἐπανάσταση τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν ὑπάρχουν οὔτε λίγοι οὔτε πολλοί. Δὲν ὑπάρχουν γεροὶ καὶ δυνατοί, ἀδύνατοι καὶ ἀσθενεῖς. Δὲν ὑπάρχουν λιπόψυχοι καὶ ἀδιάφοροι. Μὲ τὴν ἐπανάσταση τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπάρχει μιὰ Νεολαα συντεταγμένη σὲ χιλιάδες φάλαγγες.

Ὑπάρχει μιὰ μόνον Νεολαία ποὺ πιστεύει. Καὶ ἀπὸ τὴν πίστι αὐτὴ παίρνει ὅλην τὴν τεράστια δύναμη ζωῆς καὶ θελήσεως ποὺ χαρακτηρίζει ὅλη τὴν ὕπαρξί της. Ὑπάρχει μιὰ Νεολαία, ἡ ὁποία μὲ τὴν πίστι της ἀγωνίζεται πλάϊ στὸν ΑΡΧΗΓΟ γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῶν ἰδανικῶν της καὶ τὴ δημιουργία τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Μ' ἕνα σύνθημα:

«Σήκω ἐπάνω Ἑλληνικὴ Νεολαία», ἐσηκώθηκε σὰν ἕνας ἄνθρωπος καὶ βρίσκεται σήμερα πρωτοπόρος τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας. Διότι τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου στηρίζει τὰ πιὸ πολλὰ βάθρα του σ' αὐτήν. Διότι τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀγωνία, ποὺ τὴν εἶχαν φέρει ἄνθρωποι ἀνίκανοι νὰ διοικοῦν τὸν τόπο μας, καὶ τῆς ἔδωσε τὴν πραγματική της θέσι.

Καὶ ἡ θέσι αὐτὴ τῆς ἀξίζει. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος μᾶς διδάσκει ὅτι νέοι ἦσαν πάντα οἱ πρωτοπόροι τῶν ὑψηλοτέρων καὶ εὐγενεστέρων ἰδεῶν, ὅπως νέοι ἦσαν πάντα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὶς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας. Τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρείας τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων ἦταν νέοι, νέοι ἐφήρμοσαν τὰ σοφὰ διδάγματα τοῦ Λυκούργου, νέοι ἐδημιούργησαν τὸ φωτοβόλον μετέωρον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ποὺ θὰ μεσουρανῆ εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ πολιτισμοῦ, στὴν πρώτη του νεότητα εὑρίσκετο ὅταν κατελάμβανε τὴ γνωστὴ τότε οἰκουμένη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, στὴν πρώτη του νεότητα ἐδίδαξε τὸν κόσμο ὁ θεμελιωτὴς τῆς θρησκείας μας Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, στὰ χέρια νέων τῶν Ἱερολοχιτῶν τοῦ 21, ἐβρόντησε τὸ πρῶτο τουφέκι τῆς ἐλευθερίας. Συνεχίζοντες καὶ σήμερον μιὰ βαρειὰ κληρονομία δόξης, τιμῆς καὶ ἀρετῆς, πρωτοποροῦμεν μὲ τὸν Ἀρχηγὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐξυγιάνσεως, τῆς ἀνακαινίσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν σαπίλα καὶ τὴν ἐξαχρείωσι τόσων χρόνων, ἐδημιουργήθη ἡ 4η Αὐγούστου ὡς ἀποτέλεσμα ἀντιδράσεως τῶν ἠθικῶν καὶ τιμίων Ἑλλήνων. Ὁ Ἀρχηγός μας ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Βασιλέως, ἀνέλαβε τὴν ἡγεσίαν. Ἡμεῖς κατετάγημεν ὡς ἁπλοῖ στρατιῶται.

Κατετάγημεν στὶς φάλαγγες τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας μὲ πολλὰ καθήκοντα, μὲ πολλὲς ὑποχρεώσεις, χωρὶς κανένα ὅμως δικαίωμα.

Εἴμαστε ἡ στρατιά, ἐπάνω στὴν ὁποία στηρίζει τὴν ἐλπίδα του ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ.

Καὶ γι' αὐτὸ ἔχομε πολλὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐκπληροῦνται ἂν ὑπάρξουν στὸν καθένα μας ὡρισμένες προϋποθέσεις.

Ἐργασία, ἀνιδιοτέλεια, θάρρος καὶ πρὸ παντὸς πειθαρχία.

Μόνον μὲ τὰ προτερήματα αὐτά, νέοι καὶ νέαι τῆς Ἑλλάδος, θὰ δημιουργήσωμε τὴν ὑπεροχή μας ἐκείνη, ποὺ σκοτώνει τὴν ἀντίδρασι καὶ τοὺς ἀρρωστημένους ὀπαδοὺς τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔφυγε διὰ παντός.

Τὸ προνόμιο τοῦ κάθε νέου εἶναι νὰ μπορῆ νὰ εἶναι πρῶτος στὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας. Σημαίνει ἀκόμη ὅτι ὁ κάθε νέος πρέπει νὰ φανῆ πρόθυμος νὰ ἐγκαταλείψη πολλὲς παληές του συνήθειες καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀναγνωρίζη ὅτι γιὰ κάθε Ἕλληνα τοῦ Νέου Κράτους ἕνα πρέπει νὰ ὑπάρχη:

«Ἡ πρόοδος καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἔθνους».

Ν. ΒΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

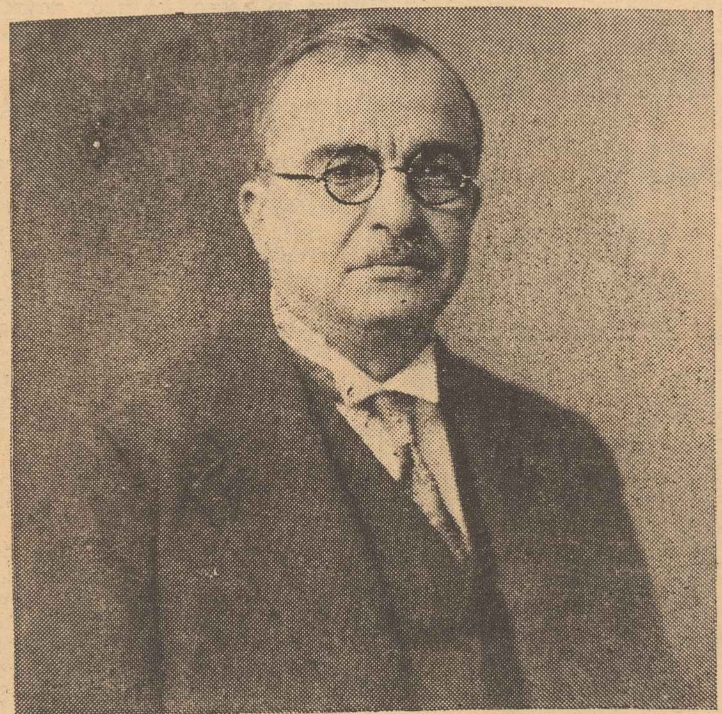

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν του.

ΣΤΗΝ Ε. ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μὲ βαθειὰ συγκίνησι, μὲ τὸν αὐθόρμητο πατριωτικὸ ἐνθουσιασμὸ ποὺ γεννιέται στὶς ψυχές μας, τὶς ἱερὲς στιγμὲς τοῦ μεγάλου σας ὅρκου ποὺ δώσατε, ἔρχομαι νὰ σᾶς χαιρετήσω καὶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες ἦσαν ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου.

Φαλαγγῖται,

Ἡ ἀρρενωπή σας μορφή, τὸ ἀνδρικό σας παράστημα, τὸ ἀγέρωχο βάδισμά σας, μᾶς δείχνουν πολὺ καλὰ τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ἄνοιξε ὁ μεγάλος μας ἀρχηγὸς ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήση στὰ ἰδανικὰ καὶ πεπρωμένα τῆς δοξασμένης μας μητέρας, τῆς μεγάλης μας Ἑλλάδος.

Νειάτα λεβέντικα, κορμιὰ κυπαρισσένια!

Στὸ πέρασμά σας ρίγη ἐνθουσιασμοῦ καὶ συγκινήσεως κατέχουν τοὺς πάντας.

Μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ σᾶς ἀτενίζω, κορμιὰ λεβέντικα, ποὺ δὲ σᾶς ἔφτιασε τὸ πινέλο τοῦ ζωγράφου παλληκάρια, ποὺ δὲ σᾶς δημιούργησε ἡ σμίλη τοῦ γλύπτου, νειάτα ποὺ δὲ σᾶς τραγούδησε ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ σᾶς ἔπλασε μιὰ εὐλογημένη ἡμέρα, ἡ 4η Αὐγούστου. Ναί! ἡ 4η Αὐγούστου.

Σκυθρωποί, μαραζωμένοι, νωθροὶ στὸ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχή, χωρὶς ἐνεργητικότητα καὶ δρᾶσι, ἀσφυκτιῶντες μέσα στὸν πνιγηρὸ ἀέρα τοῦ μίσους καὶ τῶν παθῶν ποὺ κατέτρωγον τὴν ψυχήν σας, βρισκόσαστε καὶ σεῖς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἔστειλε τότε ὁ καλός μας Θεὸς τὸν Ἐθνικό μας σωτῆρα καὶ μὲ τὸ ἅγιο του χέρι ἔστησε περήφανη τὴν τιμημένη μας σημαία, τὸ Ἱερὸν Σύμβολό μας, καὶ σᾶς φώναξε:

«Σήκω ἐπάνω Ἑλληνικὴ νεολαία γιὰ νὰ βαδίσης περήφανη στὸ μεγάλο αὐτὸ δρόμο, γιὰ νὰ δημιουργήσης τὸ νέο Ἑλληνικὸ πολιτισμό!»

Καὶ ἔγινε τὸ θαῦμα. Ξύπνησαν διὰ μιᾶς μέσα στὴν ψυχή σας ὅλα τὰ ναρκωμένα σας ἰδανικά, γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὴ θρησκεία, γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ ἁρπάξατε ἀπὸ τὰ τιμημένα χέρια τοῦ μεγάλου μας ἀρχηγοῦ τὴ σημαία μας καὶ τοῦ ὡρκιστήκατε νὰ ξεχάσετε τὸ μαῦρο παρελθὸν καὶ νὰ δώσετε τὴ ζωή σας καὶ τὸ αἷμα σας καὶ νὰ σᾶς τυλίξη ἡ γαλανόλευκη ἀντὶ γιὰ σάβανο τὸ κορμί σας.

Ἑλληνικὴ Νεολαία,

Βάδισε ἀπτόητος καὶ ἀπερίσπαστος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μεγάλης προσπαθείας σου διὰ νὰ φθάσης εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀνηφόρου τὸν ὁποῖον ἀνέρχεσαι καὶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης βροντοφώνησε:

Τὸ Σοῦλι δὲν ἀπέθανε, τὸ Μεσο-
(λόγγι ζῆ
Ἡ Μάνη πάντα ἕτοιμη μὲ τὸ Μω-
(ρηᾶ μαζὶ
Ὕδρα καὶ Σπέτσες καὶ Ψαρὰ δὲν
(ἔπαψαν νὰ βγάζουν
Μιαούληδες, Κανάρηδες ποὺ κόσμο
(θὰ τρομάζουν.

Σκαπανεῖς,

Εἶσθε ἀκόμη μικροὶ καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ νοιώσετε τὰ μεγάλα καλὰ ποὺ σᾶς χάρισε ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὅταν θὰ περάση καιρὸς καὶ θὰ μπορῆτε νὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι σᾶς χάρισε τὴ τιμή σας, τὴ θρησκεία σας, τὴν ἐλευθερία σας, τότε θὰ κλίνετε εὐλαβῶς τὸ γόνυ, θὰ χύνετε δάκρυα αἰωνίας εὐγνωμοσύνης στοὺς Ἐθνικούς σας σωτῆρας καὶ ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ θὰ ζητωκραυγάζετε:

Ζήτω ὁ Μεγάλος μας Βασιλῆας.

Ζήτω ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης.

Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία.

ΖΑΝ. ΔΗΜΟΥΛΕΑΣ

Ηλ. Ι. Μπακοπουλου

Παῦλος Μελᾶς

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγουμένου)

Σὲ λίγο, δειλὲς καὶ κατακόκκινες ξεπετάχτηκαν οἱ πρῶτες πύρινες γλῶσσες ἀπ' τ' ἀναμμένα κούτσουρα καὶ τὰ πουρνάρια καὶ φωτίσανε μὲ τὴν ἄλικη ἀνταύγειά τους τὰ πρόσωπα τῶν πατριωτῶν ἐκείνων, ποὺ συγκεντρωμένοι τριγύρω ἀπ' τὸν Μελᾶ τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα, μιλοῦσαν γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Μακεδονίας μέσ' στὴ καρδιὰ ἑνὸς δάσους ἀπάτητου, — ἐνῷ ὁ ἀέρας λυσσομανοῦσε καὶ ἡ βροχὴ τοὺς μούσκευε ἀλύπητα!...

Γινόταν ἐκεῖ, μιὰ ἱερή, στ' ἀλήθεια, Μυσταγωγία!...

Ὁ γενναῖος ὁπλαρχηγός· ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση καὶ πάλι λίγο γιὰ τὴν ἔνδοξη πατρίδα του καὶ νὰ μεταλαμπαδεύση καὶ στοὺς ἄλλους τὸ μεγάλο του φανατισμό. Τὰ λόγια του, σὰ σπίθες ἀπ' τὴν ἀκοίμητη πατριωτικὴ φλόγα ποὺ φλέγει τὰ στήθια του, πηδοῦνε καὶ στῶν ἄλλων τὶς καρδιὲς κι' ἀνάβουν καὶ σ' αὐτὲς τὴν ἀτελεύτητη πυρκαϊά τους.

Ὁ Σούρλας τὸν ἀκούει καὶ τὸ σῶμα του κλονίζεται ὁλόκληρο ἀπὸ λυγμοὺς συγκρατημένους...Μά, κάποτε ξεσπᾶ:

—Καπετάνιε μου, ἀρθρώνει μὲ κόπο· κι' ἡ λέξη κυλάει ἀπ' τὸ στόμα του ὅλη λατρεία, ἐνῷ τὰ δάκρυά του βρίσκοντας διέξοδο, χαράζουνε στὰ μάγουλά του τὸ καφτό τους αὐλάκι...

—Φίλε μου, τοῦ λέει ὁ Μελᾶς.. Τὸ καθῆκον πρὸς τὴν Πατρίδα εἶνε μέγιστο! Ἡ Ἑλλάδα κινδυνεύει καὶ τώρα ἀνήκουμε σ' αὐτήν!... Ἂς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὶς συγκινήσεις κι' ἂς τρέξουμε στὴν ἱερὴ Φωνή Της, ἐνόσῳ εἶνε ἀκόμη καιρός!...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγην ὥρα· ὁ Παῦλος ἀφοῦ συζήτησε γιὰ ὅλα τὰ φλέγοντα ζητήματα, ἔδωκε τὴ διαταγὴ νὰ κοιμηθοῦν. Κι' οἱ ἀντάρτες ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν! Ἔγειραν, ὅπως—ὅπως, ὁ καθένας τους σ' ἕνα πουρνάρι κι' ἡ κούρασι δὲν ἄργησε νὰ ἀποθέση στὰ βλέφαρά τους τὸ βαρὺ—σὰν μολύβι—φίλημά της...

……

Ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζη...

Θαμπὲς καὶ χλωμὲς—σὰν ἀναιμικές — οἱ πρῶτες αὐγινὲς ἀχτῖδες τρυπούσανε τὶς φυλλωσιὲς τοῦ δάσους καὶ πάλευαν μὲ τὸ πηχτὸ σκοτάδι. Ἡ βροχὴ εἶχε κοπάσει καὶ τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων λυγίζοντας στὴ δίνη τοῦ ἀνέμου, στέλνανε στὸ μουσκεμένο χῶμα τὶς τελευταῖες, καθυστερημένες σταγόνες...

Οἱ Μακεδονομάχοι βρίσκονται καὶ πάλι «ἐπὶ ποδός»! Οἱ τρεῖς Ἕλληνες πατριῶται μὲ τὸν δάσκαλο Σούρλα φεύγουνε γιὰ τὸ χωριό, ἀλλὰ λίγην ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους φθάνουν στὸ λημέρι τοῦ Μελᾶ δυὸ ἄλλοι ἀπεσταλμένοι—δυὸ ἀδέλφια ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ ἕνας εἶνε γιατρός... Φέρνουν μαζί τους πολλὰ ροῦχα μάλλινα καὶ ζεστά, γιὰ ν' ἀλλάξουνε καὶ νὰ στεγνώσουνε οἱ ἀντάρτες ποὺ εἶνε κυριολεχτικὰ μέχρι τὰ κόκκαλα βρεγμένοι!...

Κι' ἡ μέρα ἐκείνη ἀργοδιαβαίνει μὲ μιὰ σχετικὴ ἠρεμία!

Οἱ τρικυμισμένες καὶ ταραγμένες ψυχὲς τῶν ἐκδικητῶν βρίσκουνε μιά—κάποια γαλήνη...

Πρὸς τὸ δειλινὸ ὅμως, ἀρχίνησε καὶ πάλι τὸ ρυθμικὸ καὶ ἀδιάκοπο κλάμμα της ἡ βροχή... Κι' αὐτό, τοὔδωσε τοῦ Μελᾶ στὰ νεῦρα.. Σκέφτηκε γιὰ λίγο τί θἄπρεπε νὰ κάνη, γιατὶ θἄτανε βέβαια, παράτολμο γιὰ τὴν ὑγεία τους νὰ κοιμηθοῦνε πάλι ἐκτεθειμένοι στὸν καταιωνισμὸ ἐκεῖνον τοῦ νεροῦ...

Μὰ εὐτυχῶς, ὅταν βράδυασε γιὰ καλά, μερικοὶ πατριῶτες Ἕλληνες μέσ' ἀπ' τὴ Νεγοβάνη, πληροφορήθηκαν τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ἄφιξι, κι' ἦρθαν σὲ συνάντησί του.

Ὁ Παῦλος τοὺς δέχτηκε μὲ χαρά:

—Πρέπει, παιδιά, νὰ μείνουμε ἀπόψε σὲ μέρος στεγασμένο, ἐδήλωσε.

—Αὐτὸ σκεφτήκαμε κι' ἐμεῖς καπετάνιε, τοῦ ἀπάντησε κάποιος ἀπ' αὐτούς, ἀλλὰ σταθήκατε ἄτυχοι!

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Μέσ' στὸ χωριὸ σᾶς ἑτοιμάσαμε τρία σπίτια ζεστά, νὰ κοιμηθῆτε, μὰ ξαφνικὰ φανερώθηκε κάποιο ἀπόσπασμα ἀπὸ σαράντα Τούρκους στρατιῶτες καὶ κατέλυσε στὴ Νεγοβάνη γιὰ ὅλη τὴν ἀποψινὴ νυχτιά!...

Ὁ Μελᾶς στὸ ἄκουσμα ἐκείνων τῶν λόγων στενοχωρήθηκε. Σὰν διορατικὸς ἀρχηγὸς ποὺ ἦταν καταλάβαινε πὼς οἱ ἄντρες του ἔπρεπε νὰ ἀναπαυθοῦνε λίγο, ἂν ἤθελε νὰ μὴ χάσουνε τὴ ζωτικότητά τους. Πάλι, ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφεύγη τὶς συμπλοκὲς μὲ τὸν ταχτικὸ τουρκικὸ στρατό· γιατὶ ἦταν ἄσκοπες τελείως...

Σκέφτηκε λίγο. Κι' ὕστερα παίρνοντας ἀπόφασι:

—Θὰ μποῦμε ἀπόψε στὸ χωριό, ὁπωσδήποτε. Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς καταλάβουνε! Μ' ἂν συμβῆ τὸ ἐναντίον, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς...

Κι' ἔτσι ἔγινε. Μπήκανε στὸ χωριὸ προσεχτικὰ κι' οἱ Τοῦρκοι, εἴτε γιατὶ δὲν τοὺς ἐνόησαν εἴτε γιατὶ νομίσανε καλὸ νὰ φυλαχτοῦν ἀπ' τὴν κακοτοπιὰ μιᾶς μάχης μὲ τὸν Ἀδάμαστον Ὁπλαρχηγό, δὲν τοὺς ἐνόχλησαν καθόλου.

Ἐκεῖ, λοιπόν, ἀφοῦ γιὰ λίγες μέρες οἱ γενναῖοι του ξεκουραζόντουσαν, ὁ ἀκάματος Μελᾶς μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν ἀπεσταλμένωνσυνδεόταν μὲ τὰ διπλανὰ χωριὰ καὶ ὡδηγοῦσε ὅλους τί ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Μέσα σὲ τόσους κόπους, σὲ τόσες κακουχίες, σὲ τόσες ἀπογοητεύσεις, ὁ ἐνθουσιασμὸς κι' ἡ Πίστι, τὰ δυὸ πολύτιμα τοῦτα στοιχεῖα ποὔκλεινε στὴ μεγάλη του ψυχή, δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν οὔτε στιγμή. Καὶ δούλευε, δούλευε ἀδιάκοπα μὲ τὸ μυαλό, τὶς μέρες τοῦτες ποὺ ὑπῆρχε πολεμικὴ ἀπραξία.

Ἕνα ἤτανε τὸ ὄνειρό του, κι' αὐτὸ ἐννοοῦσε μὲ κάθε θυσία μὲ κάθε μέσο, νὰ τὸ κάνη ὡραία πραγματικότητα... Κι' αὐτό του τ' ὄνειρο· τὸ εἶχε διατυπώσει μὲ λίγες, μὰ τόσο δυνατὲς εἰς νόημα λέξεις, τὶς ὁποῖες ἔγραφε σὲ κάποια του ἔκθεση:

«...Τὸ ἠθικόν μας εἶνε λαμπρόν, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασία μου μέχρις οὗ ἐπιφέρω ἰσχυρὸν κλονισμὸν εἰς τὸ δολοφονικὸν Κομιτᾶτον πρὸ τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος».

Ἡ αὐτοπεποίθησις ξεπηδᾶ ὁλοζώντανη ἀπ' αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές. Πλησίαζε πιὰ τὸ ξεψύχισμα τοῦ Σεπτέμβρη καὶ σὲ λίγο θἄκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ μοιραῖος Ὀκτώβρης τοῦ 1904, καὶ τίποτα δὲν προμηνοῦσε τὴ Μεγάλη Συμφορὰ ποὺ ἐρχότανε!..

Τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μακεδονικὸ οὐρανό, ποὺ σὰν νἄταν βαρυμένος ἀπὸ κάποιο θλιβερὸ κι' ἀπαίσιο προαίσθημα ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε ἀδιάκοπα!

Στὸν τάφο τοῦ Μελᾶ

Δάφνες, μυρτιὲς καὶ λούλου-
(δα
συλλέχτε ἀπ' τὰ ρουμάνια
καὶ κάντε τα στεφάνια
στὸν Τάφο τοῦ Μελᾶ.
Κι' ὅταν ἡ νύχτα πένθιμη
τὰ σκότη της θ' ἁπλώση,
θἄρθη νὰ τ' ἀπιθώση
στὴν πλάκα Του ἁπαλά,
μιὰ κόρη γαλανόφθαλμη
μὲ πρόσωπο θλιμμένο
καὶ μάτι δακρυσμένο...
...Κι' ἡ Δόξα θὰ μιλᾶ:
«Σὲ σένα, ποὺ ὠνειρεύθηκες
τὰ δακρυα ν' ἀποσώσης
κι' ἄλλους γιὰ νὰ λυτρώσης
φάνηκες στὴ ζωή.
«Σὲ σένα, ποὺ ὠνειρεύτηκες
τὸ αἷμα Σου νὰ χύσης
κι' ἡρωϊκὰ ν' ἀφήσης
καὶ τὴ στερνὴ πνοή!...
Στὸ Γολγοθᾶ Σου ταπεινὴ
τὰ βήματά μου σέρνω,
γιὰ θύμηση παντοτεινὴ
λίγα λουλούδια φέρνω...»
Εἶπε ἡ Δόξα κι' ἔφυγε...
...Κι' ἡ κάθ' Ἑλληνικὴ γωνιὰ
γίνηκε πέρασμά της
καὶ μὲ τοῦ Παύλου τ' ὄνομα
δέθηκε τ' ὄνομά της!...

★

...Κόψ' τε μυρτιὲς καὶ λού-
(λουδα,
ἀπ' ὄρη καὶ ρουμάνια
καὶ πλέχτε τὰ στεφάνια
στὸν Τάφο τοῦ Μελᾶ...

ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ!...

Α΄

ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΠΙΟ ΝΩΡΙΣ

Μά, ποιὸς νἆταν τάχατες ἐτοῦτος ὁ Μελᾶς;

Στὸ πρῶτο μέρος αὐτῆς τῆς ἱστορίας μας, τὸν συναντήσαμε ἀρχιαντάρτη πάνοπλο καὶ βλοσυρό, ἀμείλικτο ἐκδικητὴ σὲ κάθε ἔγκλημα, νὰ γίνεται ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων...

Καὶ φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα μᾶς ἔρχεται στὸ στόμα, τὸ ἐρώτημα:

—Ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε; Ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός του καὶ ποιὰ ἡ πελωρία δύναμις ποὺ τὸν τράβηξε στὴ σκληρὴ καὶ ἐπικίνδυνη ζωὴ τοῦ ἀντάρτη;

Γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουμε ὅλ' αὐτὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ μὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἀναδρομὴ στὸ παρελθό. Θἀφήσουμε, δηλαδὴ τὸ Μελᾶ νὰ ἐργάζεται γοργὰ κι' ἐντατικὰ γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἀμύνης μαζὶ μὲ τὸ τελείωμα τοῦ Σεπτέμβρη, καὶ θὰ γυρίσουμε πίσω στὸ Φλεβάρη τοῦ 1904...

Θὰ βάλουμε τὸ «δεύτερο τοῦτο μέρος» τοῦ βιβλίου μας· σὰν μιὰ μεγάλη παρένθεσι μεταξὺ τοῦ «πρώτου» καὶ τοῦ «τρίτου».

Καὶ θἆνε πολύτιμη αὐτὴ ἡ παρένθεσι!

Πολύτιμη, γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τ' ἄλλα θὰ μᾶς δώση τὴν εὐκαιρία νὰ μποῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ προσωπικότητα καὶ νὰ προσπαθήσουμε ν' ἀναλύσωμε τὴ μεγάλη της ψυχή...

Γιατί, ἦταν φτιαγμένος ἀπ' τὴ φύσι· προνομιοῦχος ὁ Μελᾶς!

Ἀσύγκριτα ὡραῖος στὸ σῶμα, ἀπαράμιλλα λεπτὸς στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀντίληψι, μοναδικὰ γενναῖος καὶ πατριώτης, εἶχε δημιουργηθῆ γιὰ νὰ μεγαλουργήση!

Ὅλοι οἱ χαρακτῆρες τοῦ Μεγάλου Ἀνθρώπου, θἄλεγες πὼς δώσανε τὸ «ραντεβοῦ» τους κι' εἴχανε συναντηθῆ σ' ἐκεῖνο τὸ κορμί!...

Κι' ἐκείνη ἡ ψυχή του!...

Πόσο πολυσύνθετη, πόσο πολύπτυχη, πόσο πολύχρωμη, ποὺ ἦταν!

Πολλὲς στιγμὲς τὴν ἔβλεπες νὰ ἐκδηλώνεται λεπτή, τρυφερή, ποιητική, γιομάτη ἀγάπη στὰ λατρευτά του ὄντα· στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ δυό του παιδάκια, τὴ Ζωὴ καὶ τὸν Μίκη. Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, μέσ' στὴν ἀφάνταστα δύσκολη ζήση τοῦ ἀντάρτη, ἀποτραβιότανε μονάχος σὲ μιὰ γωνιὰ ἐρημική, κι' ἐκεῖ ξεχειλισμένος ἀπὸ νοσταλγία, χαμένος ἐντελῶς στὴν ἀκατάσχετη πλημμύρα τοῦ πόνου καὶ τῆς μελαγχολίας· καθόταν σκυθρωπός.... Κι' ἔγραφε:

«...Ἀπόψε ὁ οὐρανὸς ἀπέσυρε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ σύννεφά του, κι' ἕνα ἀστέρι σκόρπισε τὸ χλωμό του φῶς... Ἴσως κι' ἐσύ, ἀγαπημένη μου γυναικούλα, ποὺ ξαγρυπνᾶς· ἴσως κι' ἐσὺ νὰ τὸ βλέπης τούτη τὴ στιγμὴ κι' ἔτσι ἡ δυὸ ματιές μας θὰ συναντῶνται στὸ Ἄπειρο!...»

Καί, σ' ἄλλο γράμμα του σημείωνε:

«...Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, ἀνέβηκα μόνος εἰς ἕνα λοφίσκον γιὰ νὰ σᾶς συλλογισθῶ. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν 6 καὶ 10΄ μ.μ. σᾶς ἀποχαιρετοῦσα, ἄγγελοί μου, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν ζωήν μου.

»..Μὲ ὅλον τὸ θάρρος καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μου, σᾶς συλλογίζομαι καὶ σᾶς λατρεύω...».

Κι' ὕστερα, σ' ἄλλες ὧρες, ποὺ ὁ αἰσθηματισμὸς κάπως ὑποχωροῦσε στὴν ἀσύγκριτη ψυχή του, — γιὰ νὰ δώση τὴ θέσι του σὲ μιὰν ἄλλη θεϊκὴ ἀπόχρωσι, στὸν πατριωτισμό, ἔγραφε:

«...Κι' ἂν σκοτωθῶ, θὰ εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχέστατος! Δὲν ἀφήνω περιουσίαν στὴν οἰκογένειάν μου, ἀλλ' ἔχω τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀφήνω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἄθικτον: ὄνομα τίμιον καὶ ἀγαπητόν!...»

Κι' ἄλλοτε στέλνει ἐπιστολὲς σὰν κι' αὐτήν:

«...Τὰ παιδάκια μου κι' ἐσὲ φιλῶ μὲ τὴν καρδιά μου. Νὰ ζήσετε καὶ νὰ εὐτυχήσετε. Τουλάχιστον θὰ μὲ ἀξιώση ὁ Θεὸς νὰ σας ἀφήσω ΟΤΑΝ ΣΚΟΤΩΘΩ, ΟΝΟΜΑ ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΝΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΥΕΣΘΕ;!»

...Κι' ἄλλοτε πάλι, ὅταν βρίσκεται ξαφνικά· μπροστὰ σ' ἕναν Βούλγαρο κομιτατζῆ, γνωστὸν ὄχι τόσο γιὰ κακουργία, ὅσο γιὰ διάφορες μηχανορραφίες καὶ σπιουνιές, ἀλλάζει ὄψι, ἀγριεύει καὶ τὰ γλυκά του μάτια πετοῦνε φλόγες. Τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸν τραντάζει ὁρμητικὰ καὶ τοῦ φωνάζει: «Ἄκου δῶ, μωρέ! Ξέρε το καλά, πὼς ἂν μάθω καὶ τὸ ἐλάχιστο θὰ σὲ σφάξω σὰν τραγὶ κι' ἐσένα καὶ κάθε ἄλλον! Τ' ἀκοῦς, μωρὲ σκύλο;!...»

……

Αὐτήνε τὴν ἀξιοσημείωτη μορφή, πρέπει νὰ τὴν γνωρίσουμε βαθύτερα, — πολὺ πιὸ βαθειά, καὶ γι' αὐτὸ κάνοντας τὴν παρένθεσι, ἀφήνουμε τὸν Μελᾶ συνεχίζοντα τὴ δρᾶσι του στὴν Πρεκοπάνα. Γυρίζουμε πίσω ὀκτὼ μῆνες· καὶ φτάνουμε στὸν Φλεβάρη τοῦ 1904...

Β΄.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

...Ἄσχημες, ἄσχημες πολὺ καὶ θλιβερὲς φτάνανε ἀπ' τὴ Μακεδονία οἱ εἰδήσεις—σὰν μιὰ πένθιμη κι' ἀπόκοσμη ἠχώ!

Ἡ ἐντατικὴ δράση τῶν κομιτατζήδων, γεμάτη θηριωδία κι' ἔγκλημα, εἶχε φτάσει τὸ κατακόρυφο!

Τὸ δολοφονικὸ «Βουλγαρικὸ Κομιτᾶτο» νομίζοντας πὼς τὴν ἄλλη σύντονη ἐνέργειά του ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνισχύση μὲ μιὰν ἐντύπωσι στὸ ἐξωτερικό· πὼς ἡ Μακεδονία τὴν ὁποία κατεῖχαν οἱ Τοῦρκοι καὶ διεκδικοῦσαν οἱ Ἕλληνες, ἦταν... Βουλγαρική, διέταξε τὶς συμμορίες τῶν κομιτατζήδων νὰ ὀργανώσουν μιὰ ψεύτικη ἐπανάστασι, ἡ ὁποία θἄχε σκοπὸ νὰ δείξη πὼς οἱ Μακεδόνες θέλαν νὰ γίνουν..Βούλγαροι!

Κι' ἡ ψευτοεπανάστασι γίνηκε, κι' εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ξεχυθοῦνε οἱ ὀρδὲς καὶ τὰ στίφη τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ στὴν πολύπαθη καὶ περιμάχητη χώρα καὶ νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ κάψουν καὶ νὰ δηώσουνε!...

Τ' ἀποτελέσματα τῶν φριχτῶν ἐκείνων ἀνθρωποσφαγῶν εἴχανε στὴν Ἀθήνα μιὰ — στ' ἀλήθεια — σπαραχτικὴν ἀπήχησι.

Ἀπὸ πολλὰ μάτια κυλίσανε τότε δάκρυα συμπονοίας καὶ οἴκτου γιὰ τοὺς ἄμοιρους ἐκείνους ἀνθρώπους... Καὶ πολλοὶ στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἀποφάσισαν νὰ κινηθοῦνε λιγάκι, νὰ τείνουν ἕνα χέρι σωτηρίας στοὺς ἀδικοβασανισμένους ἀδελφούς των!

Μέσα στὴ θολωμένη ἀπὸ τὰ σύννεφα κι' ἀδιάκοπα μουχρωμένη ἀθηναϊκὴ ἀτμόσφαιρα, διάτορες πατριωτικὲς κραυγὲς ἀκουγόντουσαν... Καί, σ' αὐτὴν τὴν παραζάλη, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ προβῇ σὲ πιὸ ἔντονα διαβήματα, σὲ πιὸ τολμηρὲς προσπάθειες γιὰ τὸ καλὸ τῆς Μακεδονίας ἕνας νεαρός, νεαρώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ: ὁ Παῦλος Μελᾶς.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ ταραγμένη του ψυχή, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, δὲν τὸν ἄφηνε στιγμὴ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ στὴ φαντασία του καὶ στὰ ὄνειρά του μιὰ μονάχα θεϊκὴ κι' ἐξαίσια εἰκόνα ἔπλαθε: Μακεδονία ἐλεύθερη!

Αὐτήνε τὴν εἰκόνα, τὴν ἔκανε βωμὸ καὶ σ' αὐτὸν εἶχε ἀποφασισμένο νὰ χύσῃ σταλαγματιὰ — σταλαγματιὰ τὸ αἷμα του...

Τώρα ποὺ ἡ εὐκαιρία βρέθηκε, ὁ Μελᾶς δὲν θὰ ὑποχωροῦσε! Ἡ ἐνέργειές του πολλαπλασιάζονται, ἐντείνονται, γιγαντώνονται! Κι' ἡ ἐπιτυχία δὲν ἀργεῖ νὰ τὶς στέψῃ!

Ἡ Κυβέρνησι παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ στείλῃ στὴ Μακεδονία τέσσερις νέους ἀξιωματικούς, δοκιμασμένης ἀξίας — οἱ ὁποῖοι μὲ ψευδώνυμο καὶ ροῦχα χωρικῶν, θὰ περιέλθουνε εἰρηνικὰ κι' ἀθόρυβα τὴν πολύπαθη χώρα καὶ θὰ μελετήσουνε ἀπὸ κοντὰ τὸν πόνο της, τὶς ἀνάγκες της τὰ ζητήματά της. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό θὰ γυρίσουνε πίσω καὶ θὰ ὑποβάλουν τὶς ἐκθέσεις των...

—Ποιοὶ θὰ σταλοῦν;

Τ' ὄνομα τοῦ Μελᾶ, ἔρχεται φυσικὰ πρῶτο — πρῶτο στὰ χείλη τῶν ἁρμοδίων,— μά, ξάφνου, ὁ δισταγμὸς ἁπλώνει ἐμποδιστικὰ τὸ χέρι του!

—Νὰ στείλουν τὸν Παῦλο Μελᾶ;

Εἶνε βέβαιο πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ καταλληλότερος κι' ἁρμοδιώτερος γι' αὐτήνε τὴν περιοδεία... Μά, ποιὸς θὰ ἐμποδίσῃ τὸν ὁρμητικὸν νέο—ὅταν θὰ βρεθῇ σ' ἕνα περιβάλλον γεμᾶτο ἔγκλημα καὶ δολοφονία, ν' ἀποδυθῇ σ' Ἀγῶνα Ἐκδικητικό, ποὺ θἆχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀποστολῆς;

Ἰδοὺ ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία!

Ἐν τούτοις ὅμως, καλεῖται ὁ Παῦλος Μελᾶς κι' ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, ὅτι θἆταν φρόνιμος κι' ἥσυχος...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὰ πάντα κανονίζονται κι' ἡ ἀποστολὴ ἑτοιμάζεται γι' ἀναχώρησι! Τὴν ἀποτελοῦν οἱ ἀκόλουθοι:

Μελᾶς, Παπούλας, Κοντούλης, Κολοκοτρώνης.

……

Ὅταν ὁ Παῦλος πῆρε τὴ διαταγὴ νὰ φύγῃ, γύρισε σπίτι του μὲ βήματα μεγάλα καὶ ἀργά. Δυὸ συναισθήματα πελώρια ἁπλώνανε τὶς σιδερένιες τους ἀγκάλες καὶ τὸν σφίγγανε ἀσφυκτικά!

Τὸ μεγάλο του ὄνειρο γινότανε πραγματικότης! Κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε καὶ φτεροκοποῦσε στὰ στήθια του μέσα, ἀπ' τὴν ἀνείπωτη χαρά.

Μά, ὅταν ἡ σκέψι του στρεφότανε στὴν οἰκογένειά του, τότε τὸ εἶνε του ὁλόκληρο ἀλγοῦσε ἀπ' τὸν ἀφάνταστο πόνο τοῦ χωρισμοῦ ποὺ ἴσως νὰ γινότανε αἰώνιος!

Βαρύθυμος φτάνει σπίτι του καὶ δίνει ἐντολὴ νὰ ἑτοιμαστοῦν οἱ ἀπαραίτητες ἀποσκευές... Κι' ἀμέσως ὕστερα, βγαίνει ξανὰ στὸ δρόμο. Πρέπει ν' ἀρχίσῃ ν' ἀποχαιρετᾷ τοὺς δικούς του! Παίρνει ἕν' ἁμάξι καὶ κατευθύνεται ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Νεκροταφεῖο! Σκυθρωπὸς προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ στενά του δρομάκια... Τὸ δειλινὸ εἶνε βαρὺ καὶ καταθλιπτικό. Ὁ βραδυνὸς ἀέρας, σφυρίζοντας θρηνητικὰ θωπεύει τὶς κορυφὲς τῶν κυπαρισσιῶν καὶ τὶς ἀναγκάζει νὰ συνεχίζουν ἀδιάκοπα τὸ περίλυπο λίκνισμά τους...

Κάποτε φτάνει στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Στέκεται ὀρθὸς μπροστὰ σ' αὐτόν, βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ προσηλώνει τὴ ματιὰ στὸν πάλλευκο μαρμάρινο σταυρό...

—Σύ, πατέρα μου, ψιθυρίζουν τὰ κάτωχρα χείλη του, σύ, ὁ ὁποῖος τόσο ὑπέφερες γιὰ τὸν ἄτυχο πόλεμο τοῦ 97, πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερήφανος κι' εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀποστολὴ ποὺ ἀνέλαβα.. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴ ζωή μου! Ἕνα μονάχα εὔχομαι: Νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσω λίγο τὴν ἀγαπημένη μου Πατρίδα!

Ἔσκυψε στερνὰ ὁ ἥρως καὶ φίλησε τὴν παγωμένη πλάκα τοῦ τάφου. Ὕστερα ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔκοψε λίγους μενεξέδες ἀπὸ κείνους ποὺ τύλιγαν τὸ αἰώνιο κρεββάτι τοῦ πατέρα του καὶ τοὺς φύλαξε στὸ στῆθος του βαθειά!...

...Δυὸ δάκρυα, γιὰ τελευταῖος χαιρετισμός, καὶ μετὰ ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι...

Τοὖρχεται, καθὼς βαδίζει, στὸ νοῦ, ὁλόκληρη ἡ περασμένη δρᾶσι του... Θυμᾶται τὸν τελευταῖο πόλεμο, καὶ τὶς τιμωρίες ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν, «διὰ τολμηρὰς καὶ πατριωτικὰς ἐκδρομὰς εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος»! Κι' ἀναλογίζεται τὴ χαρὰ μὲ τὴν ὁποίαν ἔφυγε γιὰ τὸν ἄτυχο πόλεμο καὶ τὸ ἀποχαιρετιστήριο τηλεγράφημα ποὺ ἔστειλε στοὺς δικούς του:

«Εὐχηθῆτε ὑπὲρ Πατρίδος μόνον. Ἀσπάζομαι πάντας. Εὔχομαι Μίκης υἱός μου αἰσθανθῇ ποτε κι αὐτὸς χαράν μου. Παῦλος».

...Κι' ὕστερα σὰν μαῦρο σύγνεφο βαρύ, ἦρθε ἡ ἀποτυχία τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ νὰ καλύψῃ τὰ χρυσᾶ του ὄνειρα!...

...Σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τοὺς λογισμούς, μιὰ λύσσα ἐκδικητικὴ τὸν πνίγει! Καὶ ταχύνει τὸ βῆμα του...

Σὲ λίγο, φθάνει στὸ σπίτι του, ἀποχαιρετᾷ ὅλους καὶ σφίγγει μ' ἀτέρμονη λατρεία στὸ στῆθος του τ' ἀγαπημένα του παιδάκια... Κι' ἔπειτα στρέφεται στὴ γυναῖκα του Μὲ τὰ χέρια στὸ στῆθος σταυρωμένα, ἡ Ναταλία Μελᾶ, κυττάζει τὸν ἄντρα της μ' ἕνα βλέμμα παράξενο!

Λατρεία, θαυμασμός, κι' ἀφοσίωσι, συλλέγονται σ' ἐκείνη τὴ ματιά!

Μὰ κάποτε ὁ Πόνος κι' ἡ Συγκίνησι νικοῦν τὰ νεῦρα... Ξάφνου, τὸ σῶμα της τραντάζεται ὁλόκληρο ἀπὸ λυγμοὺς καὶ τ' ἄφθονα δάκρυα σκιάζουν τὶς γαλαζόχρωμες ἀνταύγειες τῶν ματιῶν της! Ρίχνεται μ' ὁρμὴ στὴν ἀγκάλη τοῦ ἄντρα της, κι' ἀκουμπῶντας τὸ μικρό, ξανθό της κεφαλάκι στὸ πλατὺ του στῆθος κλαίει, κλαίει λυγμικά, παραπονιάρικα, ραγισμένα...

...Κι' ἐκεῖνος, ἐνῷ μὲ κόπο συγκρατεῖ τὰ δάκρυά του, σφίγγει τρυφερὰ στὴ δυνατή του ἀγκαλιὰ τὴ γυναικούλα του καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ σὰν χείμαρρος χρυσὸς ξεχύνονται στοὺς ὤμους της ἐπάνω...

Τὴν φιλεῖ θερμὰ καὶ τρέχοντας σχεδὸν φεύγει πρὸς τὴ σκάλα, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ σφοδρή του συγκίνησι. Κατεβαίνει γρήγορα—γρήγορα τὰ σκαλιά, κι' ἀνοίγει τὴν ἐξώθυρα... Κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ρίχνει πίσω τὴ ματιά του...

Μέσ' ἀπ' τὸ θολωμένο παραπέτασμα ποὺ δημιουργούσανε δυὸ δάκρυα ἀτίμητα—βλέπει, γιὰ τελευταία ἴσως φορά, τοὺς ἀγαπημένους του...

—Ζήτω ἡ Μακεδονία, φωνάζει.

...Κι' ἀνοίγοντας ὁρμητικὰ τὴν πόρτα, χάνεται στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια...

Εἶνε ἡ 24η τοῦ Φλεβάρη—ἡμέρα Τρίτη.

Γ'

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ!

Τὰ τέσσερα μέλη τῆς ἑλληνικῆς ἀποστολῆς, φεύγανε ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἕνα — ἕνα χωριστά, μὲ ψεύτικα ὀνόματα καὶ μὲ ἄδειες ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ποὺ εἶχαν γιὰ αἰτιολογικό, διάφορες ἀφορμές... Ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις ἐλαμβάνοντο γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τίποτε ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις.

Ἔτσι, ὁ Μελᾶς ἔφευγε μὲ τ' ὄνομα: Ζέζας. Ὁ Παπούλας ὡς Τάσος, ὁ Κολοκοτρώνης ὡς Πάνος κι' ὁ Κοντούλης ὡς Σκούρτης.

Κι' εἴχανε δώσει τὸ «ραντεβοῦ» τους, γιὰ νὰ συναντηθοῦνε κι' οἱ τέσσερις στὰ σύνορα...

Καὶ ὁ Παῦλος Μελᾶς ξεκινᾷ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ σταδιοδρομία του ἐκείνη ποὺ ἤτανε πεπρωμένο νὰ τὸν κάνῃ ἔνδοξο καὶ νὰ στήσῃ ἀθάνατη τὴν ἀνάμνησι τῆς ζωῆς του σὲ κάθε ἑλληνικὴ ψυχή!

Φθάνει πρῶτα στὴ Χαλκίδα, κι' ἀπὸ κεῖ γράφει στὴ γυναῖκα του καὶ κλείνει τὸ πρῶτο του ἐκεῖνο γράμμα μὲ τὶς ἀκόλουθες παραγράφους, ποὺ τὶς σημειώνουμε σ' αὐτὲς τὶς στῆλες, γιατὶ εἶνε τόσο διδακτικὸς ὄχι μονάχα γιὰ τὸ καθῆκον ποὺ ἔχει ὁ κάθε Ἕλληνας, μὰ καὶ ἡ κάθε Ἑλληνοπούλα...

«...Πρέπει ὅλοι σας νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι διὰ τὴν μέλλουσαν διαγωγήν μου. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ πρὸς σέ, τὰ παιδιὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους καθήκοντός μου, ἡ συναίσθησις ὅτι θὰ φέρω στὴ Μακεδονία ὀλίγον θάρρος, ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν, ἀρκεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ διὰ τὸν χωρισμόν. Ὥστε μὴ μὲ συλλογίζεσθε τώρα μὲ λύπην. Ὅπως καθ' ὅλον μου τὸν βίον, ἔτσι καὶ τώρα εἶμαι εὐτυχής, ἀκόμη δ' εὐτυχέστερος καὶ ὑπερήφανος, ὅτι ἔχω γυναῖκα τόσον γενναίαν, τόσον εὐγενῆ, τόσον πατριώτισσαν!»

Κι' ὁ Μελας συνεχίζει τὸν μονήρη δρόμον του...

Φθάνοντας, χωρὶς τίποτα τ' ἀπρόοπτο, στὸ Βόλο, συναντάει ἕνα νέο κι' εὐσταλῆ λεβέντη, εἰκοσιοκτάχρονο, τὸν Γιώργη τὸν Περάκη, ἀπὸ τὰ γενναῖα Σφακιὰ τῆς Κρήτης. Εἶν' ἕνας ἄντρας ψηλός, ξανθός, κι' ὡραῖος, κι' αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Παύλου, στὴν πρώτη αὐτὴ εἰρηνική του διαδρομὴ εἰς τὴ Μακεδονία...

Μὲ συνοδὸ τώρα τὸν Περάκη ἐξακολουθεῖ ὁ Μελᾶς τὴ χαραγμένη ὁδὸ πρὸς τὸ Βελεμίστι, τὸ χωριουδάκι ὅπου εἶχαν ὁρίσει τὸν τόπο τῆς συνεντεύξεως.

Τὸ τραῖνο, λαίμαργα καταπίνοντας τὰ χιλιόμετρα τρέχει— τρέχει ἀκατάπαυστα στὸ Θεσσαλικὸ κάμπο καί, φέρνοντας μαζί του τὸν ὁπλαρχηγὸ περνάει σφυρίζοντας βλοσυρὰ τὴν Καρδίτσα, τὰ Τρίκαλα καὶ φτάνει στὴν Καλαμπάκα...

Ἐδῶ ὁ Μελᾶς ἀποβιβάζεται. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ δρόμου του ἔχει συντελεστῆ.

Μένει τώρα ὁ δρόμος μέχρι τὸ Βελεμίστι, κι' αὐτὸς ἐπειδὴ θὰ γίνῃ πεζῇ ἀνάμεσα σ' ἀπάτητες καὶ σκοτεινὲς χαράδρες, θὰ εἶνε δύσκολος κι' ἐπίπονος...

Ἡ ὥρα πλησιάζει τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα. Τὸ δειλινό, εἶνε φοβερὰ σκυθρωπό, καὶ σκοτεινιασμένο κι' ὁ οὐρανὸς βαρυμένος ἀπὸ σύννεφα μελανά, ποὺ ἀπειλοῦν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μὲ ἔκρηξι καταιγίδος.

Ὁ Παῦλος ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ ξεκίνημα, ἀλλὰ ἐπεμβαίνουν ὁ ἀστυνόμος τῆς Καλαμπάκας κι' ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ τοῦ λένε πὼς θἆταν καθαρὴ παραφροσύνη νὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ τέτοιον καιρὸ αὐτὴ τὴν πορεία...

Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀπὸ τώρα ἀρκετό, κι' ἀργότερα — σὰν θὰ νύχτωνε — θὰ γινόταν πηχτὸ καὶ βαρύ, ὅπως τ' ἀναλυτὸ κατράμι. Καί, τότε, ἡ βάδιση σ' ἐκείνους τοὺς ἄγριους τόπους θὰ σήμαινε σχεδὸν βέβαιο θάνατο!

Ὅμως, ὁ Μελᾶς μένει ἀνένδοτος. Θυμᾶται τὸ σύνθημά του. τὸ ἀξίωμα τῆς ζωῆς του: «Ἐμπρός! Πάντοτε ἐμπρός!... Μὲ κάθε θυσία καὶ κάθε κόπο!...»

Καὶ ξεκινᾷ!

Μπροστὰ ὁ Παῦλος μὲ τ' ἄλογό του καὶ πιὸ πίσω ὁ Περάκης, ἔφιππος κι' ἐκεῖνος, ἀκολουθήσανε τὴ βαθειὰ καὶ σκοτεινὴ χαράδρα, ποὺ ἔφερνε πρὸς τὸ Βελεμίστι.. Γρήγορα, ὅμως, κατάλαβαν πὼς ἐκινδύνευαν νὰ γκρεμοτσακιστοῦν, ἐπειδὴ τ' ἄλογα μέσ' τὸ πηχτὸ σκοτάδι δὲν μποροῦσαν νὰ βαδίσουνε μὲ πεποίθηση... Κατέβηκαν, λοιπόν, ἀπὸ τὰ ζῶα καί, μὲ προφύλαξη περπατῶντας, κατώρθωσαν νὰ φτάσουνε κατὰ τὶς 10 τὴ νύχτα στὸ χωριουδάκι, ὅπου τοὺς ἐπερίμεναν ὁ Παπούλας κι' ὁ Κολοκοτρώνης, ποὖχαν φτάσει στὸ μεταξύ...

Οἱ τρεῖς πατριῶτες ἀξιωματικοί, σφίγγουν τὰ χέρια τους μὲ συγκίνηση μέσ' τὸ τρεμάμενο φῶς τοῦ λύχνου καὶ περιμένουν συζητῶντας καὶ τὴν ἄφιξη τοῦ τετάρτου, δηλαδὴ τοῦ Κοντούλη...

Ἡ ὥρα ράθυμα καὶ νωχελικὰ κυλοῦσε καὶ πλησίαζαν οἱ τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἕνας συνθηματικὸς χτύπος στὴν πόρτα διαδήλωσε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀναμενομένου. Ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε καὶ στὸ διάκενό της φάνηκε τὸ εὐρύχωρο κορμὶ τοῦ Κοντούλη, ποὺ συνωδευότανε κι' αὐτὸς ἀπόναν ἀκόλουθο, τὸν καπετὰν Καούδη.

Κι' ἔτσι τώρα, στὸ φτωχικὸ κι' ἄθλιο ἐκεῖνο σπιτάκι, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ κι' ἀπόμερου χωριοῦ, εἶχε συγκεντρωθῆ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ δεκαεφτὰ Ἕλληνες πατριῶτες, ποὺ θὰ ξεκινοῦσαν ὑπὸ τὴν ἡγεσία τεσσάρων ἀξιωματικῶν γιὰ νὰ μεταδώσουν τὶς σπίθες τοῦ πατριωτισμοῦ των στὴ Μακεδονία..

Καὶ τὸ ξεκίνημα γίνηκε...

Ἡ δυσκολίες εἶνε πολλές, πάρα πολλές. Ἡ πορεία πρέπει νὰ γίνεται ὁπωσδήποτ νύχτα, ἐπειδὴ ὑπάρχει πάντα ὁ φόβος νὰ τοὺς ἰδοῦν τὰ τουρκικὰ ἀποσπάσματα, ἐνῷ θὰ περνοῦσαν τὰ σύνορα, ὁπότε τὸ σχέδιο ναυαγοῦσε ... μεγαλοπρεπῶς! Ἡ φυσική, ἐξ ἄλλου, ἀγριάδα τῶν τόπων ἐκείνων, τ' ἀπρόσιτα βουνά, τ' ἀπύθμενα φαράγγια, τὰ ὁλόβαθα κι' ἀπειράριθμα ποτάμια, ἤτανε μιὰ ἀκόμη βαρειὰ δυσκολία στὴν ἡρωϊκὴ προσπάθεια τῆς ἀποστολῆς.. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα τοῦτα, προσθέστε καὶ τὸ βάρος τοῦ ὁπλισμοῦ, τὸ βάρος τοῦ φυσελικιοῦ, τῆς διόπτρας, τοῦ περιστρόφου, τῶν μαχαιριῶν, τοῦ τουφεκιοῦ, τοῦ παγουριοῦ, τῆς κάπας, καὶ θὰ νοιώσετε πὼς δὲν ἤτανε καθόλου εὔκολη κι' ἐλάχιστα εὐχάριστη ἡ νυχτερινὴ ἐκείνη πορεία!..

Κι' οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι, ἀκατάβλητοι κι' ἀποφασιστικοί, ριχτήκανε στὸ δύσκολο κι' ἐπίπονο ἔργο τους... Ἕνας λοχίας, βαδίζει μπροστὰ γιὰ ὁδηγός, ἐπειδὴ γνωρίζει τὸν τόπο, κι' ἀκολουθεῖ ὁ Παπούλας, ὁ Κοντούλης, ὁ Μελᾶς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι...

Τῆς νύχτας ὁ μανδύας εἶνε πυκνός, βαρύς, ἀδιαπέραστος. Ἡ σιγὴ ποὺ τοὺς τριγυρίζει, μιὰ σιγὴ νεκρικὴ ἀληθινά, δὲν διακόπτεται, παρὰ μονάχα ἀπ' τὸν κρότο τῶν τσαρουχιῶν ποὺ σέρνονται στὸ πετρῶδες ἔδαφος καὶ κάπου καὶ ποῦ ἀπ' τὸ σκούξιμο κανενὸς νυχτοπουλιοῦ...

Κι' ἡ πορεία μονότονη, ἐξαντλητική, ἀδιάκοπη, συνεχίζεται...

... Τέλος, φθάνουνε στὴ θέση Μελισσόπετρα. Ἐκεῖ, λημεριάζουν μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ κι' ἄγρια σπηλιά, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε λιγάκι τὰ κορμιά τους, ποὺ τἆχαν τυραννισμένα φριχτά...

Οἱ τέσσερες ἀξιωματικοί, μαζὶ μὲ τὸν καπετὰν Κώτα καὶ τὸν Πύρζα κάθονται νὰ φᾶνε μαζί, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι ἕντεκα στήνουν τό.. τραπέζι τους λίγο πάρα 'κεῖ... Μιὰ φωτιά, πρόχειρ' ἀναμμένη, φωτίζει μὲ τὶς κατακόκκινες φλόγες της τὴν κάπως ἀγριωπὴ μὰ τόσο γραφικὴ καὶ συγκινητικὴ ἐκείνη σκηνή!...

... Κι' ὕστερα, ὅταν τὸ λιτὸ καὶ πρόχειρο φαγητό τους τελείωσε, ἐνῷ ἡ φωτιὰ σιγόσβυνε ρίχνοντας τὶς τελευταῖες της ξεψυχισμένες ἀναλαμπὲς καὶ τάραζε τὸν ἥσυχο ἀέρα μὲ τ' ἀραιά της τριζοβολήματα, ὁ Παπούλας, ἀποσυρμένος στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τ' ἀγαπημένο του κλέφτικο τραγοῦδι...

... Βαθειὰ καὶ νοσταλγικὴ ἡ φωνή του, γεμίζει μὲ τοὺς πένθιμους λυπητερούς της ἤχους τὴν ἥσυχη ἀτμοσφαῖρα τῆς σπηλιᾶς, κι' ἡ λέξη «Λευτεριά», καθὼς προφέρεται μὲ τὸν θρηνητικό της τόνο, κάνει τοὺς ἄλλους ν' ἀνατριχιοῦν ἀπὸ συγκίνηση καὶ νὰ δακρύζουν...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχετε στὸ στόμα σας μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ. Ὁ ἐνεργητικός, ἀναζωογόνος ἀφρός της διεισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἀνανεώνει συντόμως τὰ κιτρινισμένα δόντια, καταστρέφει καὶ ἀποβάλλει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς των. Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ παρατηρήσατε πόσο δροσερὸ καὶ καθαρὸ θὰ εἶναι κατόπιν τὸ στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ»

KOLYNOS DENTAL CREAM

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. – ΑΘΗΝΑΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΝΕΟΛΑΙΑΣ»

Γεώργιος Ζαλοκώστας

Γεννήθηκε στὸ Σύρρακο τῆς Ἠπείρου στὰ 1805.

Σὲ ἡλικία ἐννηὰ χρονῶν κατέφυγε στὴν Ἰταλία μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια, γιατὶ ὁ πατέρας του εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ὑποπέσῃ στὴ δυσμένεια τοῦ Ἀλῆ Πασα, κι' ἐκεῖ συνέχισε τὶς σπουδές του κι' ὕστερα ἐπεδόθηκε στὴν Ἰατρική. Ὅταν ὅμως γίνηκε ἡ ἔκρηξις τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 ὁ ἐνθουσιώδης καὶ φιλοπόλεμος νέος ἀποβιβάστηκε στὸ Μεσολόγγι, ὅπου μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἀναγνώστην Παπασταθόπουλον, παρευρέθηκε σὲ ὅλες τὶς πολιορκίες, μετέσχε στὴν Ἔξοδο κι' ἀγωνίστηκε σ' ὅλες τὶς μάχες κατὰ τοῦ Ἰμβραήμ. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξι τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὑπηρέτησε σὲ διάφορες θέσεις ὡς οἰκονομικὸς ὑπάλληλος. Παντρεύτηκε ἀργότερα, σὲ ἡλικία 35 χρονῶν.

Κατὰ τὸν ἔγγαμο βίο του ἡ Μοῖρα τὸν χτύπησε μὲ τὸν σκληρότερο τρόπο. Ἀπόκτησε ἑπτὰ ἐν ὅλῳ παιδιὰ καὶ τοῦ πέθαναν διαδοχικὰ ὅλα! Αὐτὴ ἡ σπαραχτικὴ οἰκογενειακή του τραγωδία ἀφῆκε βαθειὰ τὰ ἴχνη της στὸ ποιητικὸ τάλαντο τοῦ Ζαλοκώστα.., Κι' ἔτσι γραφήκανε ὅλα τὰ λυρικά του, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐλεγεῖες γεμᾶτες ἀπὸ τὴν πιὸ βαθειὰ ὀδύνη: «Ὁ βορειας ποὺ τ' ἀρνάκι παγώνει», «Ἡ χαροκαμένη», «Ἡ μητρικὴ στοργή», «Ἡ πέρδικα» κι' ἄλλα πολλὰ ποὺ τὰ εἶχε ἐμπνευσθῆ στοὺς τάφους τῶν παιδιῶν του!...

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἔγραψε καὶ διάφορα ποιήματα ἄλλου περιεχομένου, ποὺ ἔχουν ἐν τούτοις καὶ τοῦτα ἔκδηλη τὴ σφραγῖδα τοῦ Πόνου καὶ τῆς μελαγχολίας.

Ὁ Ζαλοκώστας ἔγινεν, ἐπίσης, καὶ ὁ ὑμνητὴς τῆς Ἐποποιΐας τοῦ Εἰκοσιένα μὲ διάφορα ἐπικολυρικὰ τραγούδια του, σάν: «Τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς», «Τὸ Μεσολόγγιον», «Ἡ τελευταία νύξ», «Ἁρματωλοὶ καὶ κλέφται», «Τὸ στόμιον τῆς Πρεβέζης» καὶ ἄλλα...

Πέθανε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1858 καὶ τὸν θάψανε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ Νεκροταφείου τῆς Ἀθήνας κοντὰ σ' αὐτοὺς ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο σκληρὰ τοὺς ἅρπαξε ὁ Χάρος ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του!... Κι' ἀπάνω στὴν πλάκα του, ὁ φίλος του Γεώργιος Παράσχος τοῦ χάραξε τὸ γνωστὸ ἐπιτύμβιο:

Θανάτου μοσχολίβανον εἰς τὴν ζωὴν ὠσφράνθη
καὶ βρέφος ὑπὸ κλαυθμηρὰν ἰτέαν ἐγεννήθη·
Τὸν κόσμον εἶδε κι' ἔκλαυσε, ἠγάπησεν, ἠσθάνθη·
ἀλλ' ἐκουράσθη καὶ πεσὼν ἐδῶ ἀπεκοιμήθη.
Τῆς δυστυχίας εὐσεβῶς τὸν ὕπνον χαιρετᾶτε,
ὁ μάρτυς ἀναπαύεται, ἡ συμφορὰ κοιμᾶται...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὕπνο δὲν βρίσκει ἡ συμφορά.
Τρεμουλιαστὰ στὴ ράχη
ὁ Αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
ἀκόμα οἱ λόγγοι εἶναι θολοὶ
καὶ τὰ βουνὰ κι' οἱ βράχοι.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴ δροσιὰ
τῆς νύχτας, καὶ τ' ἀηδόνι
χύνει κελάϊδημα γλυκὸ
τὸ κῦμα χαρακώνει.

Νεράϊδες ποὺ δὲν φαίνονται,
χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν,
εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ
'σ' οὐτὴν τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ
ἄγγελοι παραστέκουν...

(Ἀπόσπασμα)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς,
φεγγάρι ἀγαπημένο,
σὺ δὲν πονεῖς, ἐγὼ πονῶ
γιατὶ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
κρεμιέσαι λυπημένο;

Ἐσὺ ποὺ χρύσωνες τὴ Γῆ
κ' ἐμάγευες τὸ κῦμα,
γιατὶ μοῦ ρίχνεις φῶς πικρὸ
σὰν νὰ ρωτᾷς ἕνα νεκρὸ
ποὺ κοίτεται στὸ μνῆμα;

Φεγγάρι, στὸ βασίλειο σου
μὴν κατοικοῦν ἀγγέλοι
κι' ὁ ἄγγελός μου κατοικεῖ;
Μὴ φίλημα πικρὸ ἀπὸ 'κεῖ
τὴ λάμψι σου μοῦ στέλλει;...

(Ἀπόσπασμα)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἐκηρύχτηκε ἀπὸ τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου ἐξοντωτικὸς πόλεμος γιὰ τὸ δύσμοιρο σπουργίτη, τὸν συμπαθητικὸ αὐτὸν ἀλήτη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεζοδρομίου.

Ὅλοι οἱ πολεμόχαροι Νεμρὼδ τοῦ... γλυκοῦ νεροῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἔκαναν ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ φουκαρᾶ τοῦ σπουργίτη, ἐξωπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ μὲ δίκαννα καὶ φυσέκια... Καὶ ὁ φτερωτὸς αὐτὸς διαβολάκος κυνηγημένος ἀπὸ παντοῦ δὲν ξέρει ποῦ νὰ ἀποδώσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ πολεμικὸ μένος τῶν κυνηγῶν, ποὺ τὸν κατατρέχει.

Χθὲς τὸ πρωῒ ἕνας μικρὸς χαριτωμένος σπουργιτάκος, παληὸς χειμωνιάτικος φίλος τῆς ταράτσας μου, μὲ ἐπισκέφθηκε καὶ φοβισμένος ἄρχισε νὰ μὲ ρωτάῃ μὲ πικρὸ παράπονο:

—Δὲ μοῦ λές, ἀγαπημένε μου φίλε, γιατὶ μᾶς κηρύξανε ἐφέτος τὸν πόλεμο; Τί ἔγκλημα κάναμε;

—Τὸ αἰώνιο ζήτημα, ἀγαπημένε μου φτερωτὲ διαβολάκο!...

—Δηλαδή;...

—Οἰκονομικοὶ λόγοι!...

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

—Ἁπλούστατα σοῦ κηρύξανε τὸν πόλεμο, γιατί, ὅπως ἀναφέρει καὶ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑπουργείου. ποὺ ὑπογράφει τὴν καταδίκη σου, ἐκρίθηκες ἐπικίνδυνος «ὡς ἐπιφέρων μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὰ κηπουρικά».

—Καὶ γιὰ ἕνα κομματάκι σῦκο, μιὰ ρόγα σταφύλι ἢ λίγη ντομάτα, ποὺ θὰ τσιμπήσω, γίνεται τόση φασαρία;

—Ναί, μικρέ μου σπουργίτη, αὐτὰ τὰ τιποτένια παραβλάπτουνε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ὅπως βλέπεις δὲ χαρίζει κάστανα ὅταν τοῦ πειράζουν τὴν κοιλιά του.

—Μὰ ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς δὲν ἔκανε μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀγαθά του καὶ ὅπως λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο «ἐμερίμνησε ὁ Πανάγαθος καὶ διὰ τὴν τροφὴν τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα οὔτε σπείρουσιν», οὔτε θερίζουσιν».

—Κακόμοιρο πουλάκι, κανένας δὲν σκέφτεται τὸ Εὐαγγέλιο σὲ παρόμοιες περιστάσεις...

—Καὶ ὁ κ. Ροῦφος δὲν σκέφτηκε καθόλου νὰ μᾶς προστατεύσῃ;...

—Δυστυχῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων ἀσχολεῖται τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἑορτῆς τῆς «Παγκοσμίου ἡμέρας τῶν ζώων». Καὶ γιὰ νὰ ποῦμε τὴ μαύρη ἀλήθεια δυσκολεύεται κι' αὐτὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ γιατὶ τρέφει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ κηπουρικά...

Κάτι προσπάθησε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ὁ φουκαρᾶς ὁ σπουργίτης μὰ τοῦ κόπηκε ἄξαφνα ἡ φωνή. Ὁ κρότος μιᾶς μοτοσυκλέττας, ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κάτω τὸν ἔκανε ν' ἀπογειωθῇ ἀπὸ τὴν ταράτσα μου καὶ νὰ γίνῃ ἄφαντος..

Καϋμένο κυνηγημένο πουλάκι πόση τρομάρα θὰ πῆρες... Ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ καταλάβῃς τὴ νοοτροπία αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γίνονται ἄγρια θηρία μόλις τοὺς πειράξῃ κανένας ἔστω κι' ἕνα σῦκο...

Φτωχὸ πουλάκι, ποὺ εἶδες τὸ φῶς γιὰ πρώτη φορὰ κάτω ἀπ' τὸν γαλάζιο Ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ ποὺ δὲν ἀφήνεις γιὰ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τὴ γωνιὰ αὐτὴ τῆς γῆς, ποὺ ἡ ὑπαρξοῦλα σου γνώρισε τὴ ζωή...

Ἁγνὲ πατριώτη καὶ ἀλήτη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεζοδρομίου, ποὺ δὲ σὲ τρομάζουν τὰ δολοφόνα βέλια τῶν ἀρειμανίων Νεμρώδ... Ἄμοιρε φτερωτὲ διαβολάκο, ποὺ περιφρονεῖς τὸ θάνατο καὶ θέλεις ν' ἀφήσῃς τὴ στερνή σου πνοοῦλα ἐκεῖ ποὺ ἔζησες τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες σου...

Μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς τὶς μικρὲς φτεροῦγες καὶ νὰ πετάξῃς μακρυὰ ὅπως τὰ χελιδόνια, οἱ τυχοδιῶκτες αὐτοὶ ποὺ σὰν νεόπλουτοι Ἀμερικάνοι ψάχνουν νὰ βροῦν πάντοτε τὴν ἄνεσι καὶ τὴν καλὴ ζωή, σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς... Μπορεῖς νὰ πετάξῃς κι' ἐσὺ μακρυὰ ἀπ' τοὺς διῶκτες σου γιὰ μια καλλίτερη τύχη κι' ὅμως φτωχὲ σπουργίτη δὲν ἀποφασίζεις... Προτιμᾶς τὴν πατρίδα σου μὲ τὶς στερήσεις τοῦ χειμῶνα — τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα — καὶ μένεις πάντα πιστὸς φίλος τοῦ γαλάζιου μας οὐρανοῦ καὶ ἀδιόρθωτος ἐραστὴς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεζοδρομίου...

Ἄραγε θὰ σὲ ξαναδῶ τὸν χειμῶνα;... Θὰ μοῦ χτυπήσῃς μὲ τὴ μικρή σου μυτίτσα τὸ τζάμι γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὰ ψίχουλά σου;... Ποιὸς ξέρει!..

Ὡστόσο ἂν δὲν πληρώσῃς μὲ τὴ ζωοῦλα σου τὸ σῦκο ποὺ ἔφαγες ἔλα πάλι τὸ χειμῶνα νὰ μοῦ χτυπήσῃς τὸ τζάμι...

Τὰ ψίχουλά σου θὰ σὲ περιμένουν...

Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ κλέφτη

Παιδιά, σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ κενῆτε,
νεμένα νὰ ρωτήσετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω
τῆς κλεφτουριᾶς τὰ βάσανα καὶ τῶν κλεφτῶν τὰ ντέρτια.
Μαύρη ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες!
Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφοροῦμε
ὁλημερὶς σ' τὸν πόλεμο, τὴν νύχτα καραοῦλι.
Δώδεκα χρόνους ἔκαμα σ' τοὺς κλέφτες καπετάνιος,
Ζεστὸ ψωμὶ δὲν ἔφαγα, δὲν πλάγιασα σὲ στρῶμα,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα,
τὸ χέρι μου προσκέφαλο καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα.

(Δημοτικὸν)

Ὁ χωρισμὸς

Στὴν πόρτα στέκει ἡ μάννα μου καὶ τ' ἄσπρο της τ' ἀχεῖλι
σὰ φύλλο τρεμοσβύνεται σὰν ψάρι ποὺ σπαράζει·
ἡ ἀδερφούλα μου «ἔχε γειὰ» μοῦ λέει μὲ τὸ μαντῆλι,
μιὰ τὸ σαλεύει κι' ἔπειτα στὰ μάτια της τὸ βάζει.
Κι' ὁ ἀδελφός μου ὡς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου μὲ πηγαίνει,
μὲ πρόσωπο σὰ χαρωπὸ μ' ἀθόλωτα τὰ μάτια
μὰ νοιώθω, ὅταν μ' ἀγκάλιασε, πὼς βράζει κι' ἀνασαίνει,
πὼς μέσα σποῦν τὰ σπλάχνα του καὶ γίνουνται κομμάτια.

Α. ΠΑΛΛΗΣ

Ἡ μαγεμένη φλογέρα

Στὰ χρόνια τὰ παληά, σὰν στὸν κόσμο βασίλευε πιότερη καλωσύνη, χαρὰ καὶ ὠμορφιά, ζοῦσε ἕνας νεαρὸς βοσκός, ποὺ μοναδικὴ περιουσία εἶχε πέντε-ἕξη πρόβατα καὶ μιὰ φλογέρα. Πρωῒ-πρωΐ, σὰν χάραζε ὁ Αὐγερινός, ξεκινοῦσε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴν καλύβα του χαρούμενος, σφυρίζοντας κάποιο γοργὸ σκοπό, γιὰ τὰ λαγκάδια, ποὺ ἔδιναν τροφὴ στὰ ζωντανά του. Ἐκεῖ, καθισμένος στὸν ἴσκιο ἑνὸς πλατύφυλλου δέντρου, κοντὰ στὸ γάργαρο νεράκι κάποιου ρυακιοῦ, ἄφηνε τὶς σκέψεις του νὰ γίνωνται τραγούδια καὶ τὴ φλογέρα του νὰ τὰ στέλνῃ μακρυὰ μὲ τὰ φτερὰ τ' ἀγέρα. Κι' εἶχαν τέτοια ὠμορφιὰ καὶ γλύκα τὰ τραγούδια, ἦταν ὁ σκοπός τους τόσο ἁρμονικός, ποὺ σιγὰ-σιγὰ τὸν συνήθισαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν λαγκαδιῶν, καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ πετοῦσαν στοὺς πράσινους θόλους ψηλὰ κι' ἐκεῖνοι, ποὺ περιπατοῦσαν ἢ σύρονταν στὴν ἀνθοστόλιστη γῆ...

Μὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἔκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωσι ἡ φλογέρα του! Τοὺς γλύκαινε τοὺς πόνους καὶ γέμιζε χαρὰ τὶς καρδιὲς ἐκείνων, ποὺ τὴν ἄκουγαν, ὅσο λυπημένοι καὶ ἂν ἦταν... Τόσο, ποὺ ἄρχισαν οἱ πιὸ γέροι νὰ πιστεύουν, πὼς κάποιο ἀερικὸ κρύβεται σ' αὐτήν, καὶ πὼς ὁ βοσκὸς δὲν ἦταν σὰν κι' αὐτούς... Καθένας ἔπλαθε καὶ μιὰ δική του ἱστορία καὶ ὅλοι ψιθύριζαν, πὼς ἡ φλογέρα ἦταν μαγεμένη... Μὰ δὲν ἤθελαν νὰ κάμουν τίποτε, γιατὶ τοὺς εὐχαριστοῦσε. Τραγούδαγε τόσο ὡραῖα, τόσο ἁρμονικὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ὠμορφιά... τόσο γλυκὰ τὴν χαρὰ καὶ ἁπαλὰ τὸν πόνο...

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν γοργὰ καὶ ὁ ἔφηβος ἔδωσε τὴ θέσι του σ' ἕνα γερὸ ἄνδρα. Τὰ πρόβατά του τώρα πλήθυναν καὶ στὴν καλύβα του ἀκουγόνταν τὰ γέλια ἑνὸς ἀθώου ὁλόξανθου μικροῦ... Μ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε, ξαπλωμένος κάτω ἀπ' τὰ φουντωτὰ δέντρα νὰ σκορπίζῃ τὶς θεῖες μελωδίες του, παρακολουθῶντας μὲ βλέμμα γαλήνιο τὰ τρελλὰ τῶν πουλιῶν παιγνίδια.

Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐκλέξῃ, ἦταν ὁ βασιλιᾶς τοῦ ὤμορφου τόπου του καὶ ἡ μαγεμένη φλογέρα ἦταν τὸ σκῆπτρο του. Καὶ τραγουδοῦσε, τραγουδοῦσε διαρκῶς, τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, τὴν γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὁμόνοια τῆς οἰκογένειας καὶ τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν... Ἔστελνε μακρυὰ τὸν χαιρετισμό του στὸν βασιλῃα τῆς ἡμέρας, μιλοῦσε στὰ πουλιὰ καὶ στὰ ζῶα μὲ τὴν φωνὴ τῆς καλωσύνης, ποὺ ἦταν γνωστὴ σ' ὅλους καὶ ζοῦσε πραγματικὰ εὐτυχισμένος.

Μὰ ἦρθ' ὁ καιρός, ποὺ τὰ χιόνια ἄρχιζαν νὰ σκεπάζουν τὸ ὤμορφο κεφάλι τοῦ βοσκοῦ - τραγουδιστῆ καὶ τὰ χρόνια νὰ βαραίνουν τοὺς δυνατοὺς ὤμους του... Μὰ τὰ μάτια του διατήρησαν τὸ ἄδολο βλέμμα τους καὶ ἡ ψυχή του τὴν παιδικὴ καλωσύνη της... Τώρα, δὲν ἔβγαινε στὰ δροσερὰ λαγκάδια, γιὰ νὰ βοσκήσουν τὰ πρόβατά του, μὰ καθισμένος σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ φράχτη, ἔπαιζε τὴ φλογέρα του κυττῶντας τὸ γυιό του — ξανθόμαλλο παλληκαράκι — ποὺ τάϊζε τὰ ζωντανά του. Τὸ τραγοῦδι του ἔλεγε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἔφθασε στὸ τέρμα τῆς ζωῆς του εὐτυχισμένος, γιατὶ μίσησε τὸ κακὸ καὶ τὸ ψέμα καὶ ἀγάπησε τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὸ καλό... Κι' ἔφτασε κάποιο βράδυ φεγγαρόλουστο, ποὺ ἡ ἁγνὴ τοῦ βοσκοῦ ψυχὴ πέταξε ψηλὰ στὸν Πλάστη της χαρούμενη, ἄδολη κι' εὐγενική... καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸν Αὐγερινὸ δὲν ἀκούστηκε ἡ φλογέρα...

Μὰ οἱ χωριανοὶ σταυροκοποιοῦνται, σὰν περνοῦν τὰ λαγκάδια καὶ τὶς νύχτες, ἡ καρδιά τους σιγοτρέμει, ἐνῷ συγχρόνως νοιώθουν μιὰ πνοὴ χαρᾶς καὶ γαλήνης νὰ πλανιέται γύρω τους, γιατὶ λένε, πὼς ἀκούγεται ἡ φλογέρα νὰ τραγουδᾷ τοὺς ἀγαπημένους σκοποὺς τοῦ βοσκοῦ - βασιλῃᾶ...

ΑΙΚΑΤ. Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ
Φοιτήτρια Παιδαγ. Ἀκαδημίας
Ἀρσάκειον

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φιλέλληνες! Γι' αὐτοὺς ἡ ἱστορία μας ἀφιερώνει τὶς καλλίτερες σελίδες. Μὰ τί περίεργο! Ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐπέρασαν στὴν αἰωνιότητα. Οἱ περισσότεροι ἐλησμονήθησαν ἢ τ' ὄνομά τους δὲν ἀναφέρεται παρὰ μόνον στὰ ἀρχεῖα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ὡστόσο, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ ἔρευνες τῶν ἱστορικῶν, ἕνα πλῆθος φιλέλληνες ἐνίσχυσαν χρηματικῶς τὸν ἀγῶνα ἢ ἐθυσίασαν τὸ αἷμα τους καὶ τὴν ζωή τους γι' αὐτήν.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς Φιλέλληνες ποὺ ἦρθαν ν' ἀγωνισθοῦν στὴν Ἑλλάδα θὰ πρέπει νὰ τοὺς διαιρέση κανεὶς σὲ δυὸ κατηγορίες: Στοὺς φονευθένταας στὶς μάχες ἢ παραμείναντας καὶ ἀποθανόντας στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος καὶ στοὺς ἐνδιαφερθέντας καὶ ἀγωνισθέντας ὁπωσδήποτε, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐγκατέλειψαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἢ ὅταν ἐτέλειωσε ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας μας.

Στὴν πρώτη, λοιπόν, κατηγορία ὑπάγονται 286 φιλέλληνες ἐκ τῶν ὁποίων 121 Γερμανοὶ καὶ Πρῶσσοι, 56 Γάλλοι, 50 Ἰταλοί, 11 Ἑλβετοί, 10 Ἄγγλοι, 8 Δανοί, 7 Κορσικανοί, 5 Πολωνοὶ, 4 Αὐστριακοί, 3 Σουηδοί, 3 Σκῶτοι, 2 Ἱσπανοί, 1 Πορτογάλος, 1 Οὖγγρος, 1 Ἰρλανδὸς, 1 Βέλγος, 1 Ὀλλανδὸς καὶ 1 Ἀμερικανός! Ἐπίπίσης δὲ καὶ ἕνας φιλέλλην... Μουσουλμᾶνος, ὁ Αἰγύπτιος Δαβουσσί, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε στὴν φημισμένην ἴλην τῶν Μαμελούκων τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ Δαβουσσὶ ἐπολέμησε μὲ ἀφάνταστον ἡρωϊσμὸν καὶ ἐφονεύθη στὴν μάχη τοῦ Πέτα.

Δὲν πρόκειται φυσικὰ σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο μας νὰ μιλήσωμε γιὰ τοὺς πασίγνωστους φιλέλληνας: τὸν Λουδοβῖκον τῆς Βαυαρίας, τὸν Κάρολον Ι, τὸν Κάνιγκ, τὸν Φαβιέρο, τὸν Σανταρόζα, τὸν Βύρωνα. Οὔτε γιὰ τοὺς ἀπὸ μακρυὰ ἐργασθέντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπαναστάσεως, κορυφαίους τῆς διανοήσεως, ὅπως ὁ Σέλλεϋ, ὁ Σατωμπριάν, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ Βερανζέρος, ὁ Δελαβινιέ, ὁ Ρός, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀπὸ τὴν μικρὴ περιουσία του ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν σύνταξί του κατέβαλε 1000 φλωρίνια, πρῶτος αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλὰ γιὰ μερικοὺς φιλέλληνας ποὺ εἶχαν στὴν Ἑλλάδα ἕνα πλῆθος περιπέτειες κι' ἐν τούτοις δὲν εἶνε καὶ τόσον γνωστοί: Σχετικῶς μάλιστα κατάλογος αὐτῶν εἶχε συνταχθῆ τὸ 1860 ὑπὸ τοῦ Ἑλβετοῦ Φορνέζη μὲ συνεργασίαν τοῦ Τουρὲ καὶ εἶνε τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς δράσεως τῶν φιλελλήνων.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΥΜΟΥΡΙΕ

Οἱ στρατιωτικοὶ φυσικὰ εἶνε οἱ περισσότεροι. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος στὸν ἀγῶνα αὐτὸν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ στρατηγὸς Δυμουριέ, ὁ νικητὴς τοῦ Βαλιμὺ καὶ τοῦ Ζευάπ, ἐνθουσιασμένος ἔγραφε πρὸς τοὺς Ἕλληνας:

«Μὴ μπορῶντας, λόγῳ τῆς ἡλικίας μου —ἦταν τότε ὀγδόντα χρόνων— νὰ ἔλθω στὴν Ἑλλάδα καὶ ν' ἀγωνισθῶ στὸ πλευρό σας, σᾶς στέλνω ἀπὸ μακρυὰ τὶς εὐχές μου ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνδόξου ἀγῶνος σας».

Μὰ ἂς σᾶς ἀναφέρωμε μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φιλέλληνας καθὼς καὶ τὴν ἡρωϊκή των δρᾶσι:

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΔΗΣ

Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἕνας Γερμανὸς εὐπατρίδης, ὁ βαρῶνος ντὲ Γκίλμαν, ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Βάδης. Ὁ Γκίλμαν ἐφονεύθη τὴν 3ην Ἰουλίου 1824 σὲ μιὰ ἔφοδον κι' ἔβρεξε μὲ τὸ αἷμα του τοὺς βράχους τῶν Ψαρῶν.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Ἰδοὺ ἐπίσης καὶ ἕνας πρίγκηψ: Ὁ Παῦλος Βοναπάρτης, γυιὸς τοῦ Λουκιανοῦ Βοναπάρτου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὁ πρίγκηψ Παῦλος Βοναπάρτης κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς δόκιμος τοῦ ναυτικοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φρεγάτα «Ἑλλάς». Ἦτο γεμᾶτος ζωὴν καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑπόδειγμα πειθαρχικοῦ στρατιώτου. Μὰ ἡ κακή του τύχη δὲν τὸν ἄφησε νὰ διαπρέψη στὸν ἀγῶνα. Ἔπεσε θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος, στὶς Σπέτσαις, τὸ 1827: Ἐνῷ κρεμοῦσε τ' ἄρματά του ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του ἐκπυρσοκρότησε καὶ τὸν ἐπλήγωσε θανάσιμα στὴν κοιλιά...

Ἄλλος φιλέλλην ἦτο ὁ κόμης Μερόλια, ὁ ὁποῖος ἐπολέμησε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Τζώρτζ. Ἐφονεύθη στὴν μάχη τοῦ Αἰτωλικοῦ τὸ 1828.

Ἐπίσης ὁ Ἰωάννης Μωρύ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ περιφήμου καρδηναλίου Μωρύ, τοῦ τρομεροῦ ῥήτορος τῆς Γαλλικῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως. Ὁ Ἰωάννης Μωρὺ ἐπολέμησε εἰς τὸ Χαϊδάρι καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἔπειτα δίχως νὰ πάρῃ κανένα βαθμὸ οὔτε σύνταξι ἔζησε στὴν Ἀθήνα μιὰ ἥσυχη ζωὴ καὶ πέθανε στὶς 14 Νοεμβρίου 1849.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΑΘΟΛ

Ὁ Κάρολος Μώρραιη, ἐπίσης, ὁ γυιὸς τοῦ Δουκὸς Ἄθολ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ στενὸς φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βύρωνος, ἦτο μεγάλος φιλέλλην. Ὁ Μώρραιη μάλιστα μὲ δικά του λεπτὰ εἶχε κατασκευάσει ἕνα προμαχῶνα τοῦ φρουρίου τοῦ Μεσολογγίου. Πέθανε στὴ Γαστούνη τὴν 11ην Αὐγούστου 1824.

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΕΛΒΕΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ἰδοὺ τώρα κι' ἕνας φιλέλλην, δυὸ φορὲς πολεμιστής. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἑλβετὸ δημοσιογράφο Ἰάκωβο Μάγιερ. Ὁ Μάγιερ ἦτο συντάκτης τοῦ «Τηλεγράφου» καὶ τῶν «Ἑλληνικῶν Χρονικῶν» καὶ προσεπάθει νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων καὶ μὲ τὴν πέννα του καὶ μὲ τὸ σπαθί του Τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» ἐξεδίδοντο στὸ Μεσολόγγι ἐπὶ ξυλίνου πιεστηρίου καὶ ἐγράφοντο ὑπὸ τὶς ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἰαχῶν τῶν ἀπίστων.

Ὁ Μάγιερ ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου, ἄφησε δὲ ὀρφανὰ δυὸ κοριτσάκια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποκτήσει νυμφευθεὶς τὴν κόρην ἑνὸς ὁπλαρχηγοῦ

ΤΑ ΓΑΛΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΓΓΟΣ

Ἐπίσης ὁ Φρὰνκ Ἄστιγξ, ὁ ἡρωϊκὸς Ἄγγλος ναυτικὸς ὁ ὁποῖος παρητήθη τοῦ βαθμοῦ του καὶ ἦλθε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ, τῆς «Καρτερίας». Ὁ Φρὰνκ Ἄστιγξ ἐτραυματίσθη στὸν βραχίονα στὸ Αἰτωλικὸ καὶ πέθανε ἐκ μολύνσεως τοῦ παραμεληθέντος αὐτοῦ τραύματος, τὸ 1828.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

..Ἄλλος φιλέλλην εἶνε ὁ ἐκ Νεφσατέλ, φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς Ἑρρῖκος Ντυμὸν ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μαχῶν ἄφηνε γιὰ λίγο τὸ ὅπλο του καὶ ἀνελάμβανε νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ χειρούργου. Ὁ Ντυμὸν πέθανε στὴν Ἀθήνα τὴν 6ην Ἰουνίου 1852 φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτρου.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΒΑΛΕΣΤΡΑ

Ὁ Κορσικανὸς Βαλέστρα, πάλιν εἶνε ὁ πρῶτος ὀργανωτὴς τοῦ τακτικοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Εἶχεν ὀργανώσει κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑψηλάντη, εἰς τὸ πρὸ τῆς Τριπολιτσᾶς στρατόπεδον, τὸ πρῶτον τακτικὸν σῶμα καὶ ἐματαίωσε τὴν ἀπόβασιν ἑξακισχιλίων Τούρκων εἰς Μεσσηνίαν. Ὁ Βαλέστρα ὅμως κατὰ τὴν ἐκστρατείαν εἰς τὴν Κρήτην, τὸ 1822, ἐφονεύθη σὲ μιὰ συμπλοκή. Τὸ τέλος του ἦτο ἡρωϊκόν: Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ πέθανε ἐκεῖ, ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἰδοὺ ἐπίσης ἕνας ἄλλος φιλέλλην, ὁ Λουΐ Σαρντὼν ντὲ λὰ Μπάρ, ἀπόγονος τοῦ ἱππότου ντὲ λὰ Μπάρ, ὁ ὁποῖος ἀνόμως ἐκαρατομήθη στὴ Γαλλία κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα. Ὁ Σαρντὼν ἦλθε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἑλλάδα κομίζων καὶ μίαν πολύτιμον σημαίαν, ἡ ὁποία εἶχε κεντηθεῖ ἀπὸ τὶς πιὸ ὤμορφες Παρισινὲς ἀριστοκράτισσες ποὺ εἶχαν συγκινηθεῖ ἀπὸ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Γάλλος αὐτὸς εὐγενὴς ἦτο ἤδη ἕνας ἥρως τῶν Ναπολεοντείων ἀγώνων. Ἔφερε ἐπίσης τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἐχρημάτισε ἴλαρχος ἐπὶ Καποδιστρίου. Πέθανε δὲ στὴν πατρίδα του τὸ 1858 φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Ἐπίσης ὁ Βερολινέζος Ἀλέξανδρος Κολμπέ. Ἦταν ἐθελοντὴς σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Γάλλων ἀπὸ τὸ 1812—1815. Παρευρέθη στὴν μάχην τῆς Δρέσδης καὶ τοῦ Βατερλώ, ἐτραυματίσθη καὶ ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ τῆς Πρωσσίας. Ὁ Κόλμπε κατῆλθε τὸ 1821 στὴν Ἑλλάδα. Μετέσχε ὅλων τῶν μαχῶν. Ἐπολέμησε μὲ τὸν Νικήτα καὶ τὸν Καραϊσκάκη. Ἦτο λοχαγὸς τοῦ Ἐπιτελείου κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ὀμὲρ Βρυώνη. Ἐχρημάτισε ὑποφρούραρχος Μεσολογγίου. Ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ σῶμα πυροβολικοῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς πυροβολαρχίας ἡ ὁποία εἶχεν ἀποσταλεῖ ὑπὸ τῶν ἐν Γερμανίᾳ φιλελληνικῶν κομμάτων. Ὑπηρέτησε ἐπίσης στὸ ναυτικὸν ὡς ἀρχιεπιμελητής. Ἀπεστρατεύθη τὸ 1846. Πέθανε δὲ στὸν Πόρο τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1860.

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ἕνας ἄλλος φιλέλλην ἦτο καὶ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Λεγκρασιέ, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος του καὶ ἦλθεν ὡς ἐθελοντὴς στὴν Ἑλλάδα. Ἀσθενήσας ὅμως ἀπέθανε στὴν Σαλαμῖνα τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου 1827.

ΚΙ' ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ὁ Γερμανὸς πάλι διπλωμάτης Μάϊσελ, ἐκ Δρέσδης τῆς Σαξωνίας, ἦταν ἕνας λαμπρὸς φιλέλλην. Παρητήθη ἐκ τῆς Πρεσβείας τῆς Μαδρίτης στὴν ὁποία ἦτο γραμματεὺς καὶ ἦλθε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Ἕλληνας.

Πέθανε στὸ Μεσολόγγι τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1824.

Ὁ Πορτογάλος Ἀντώνιο Φιγκέρα δ' Ἀλμεΐδα ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ τακτικοῦ Ἑλληνικοῦ ἱππικοῦ διαδεχθεὶς τὸν κόμητα Ρενὼ ντὲ Σαὶν—Σὰν ντ' Ἀνζελὺ, ἦτο ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους φιλέλληνας. Πέθανε στὸ Ναύπλιο τὴν 23ην Αὐγούστου 1858 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου.

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

Ὑπάρχουν ὅμως μεταξὺ τῶν φιλελλήνων καὶ ἥρωες ποὺ εἶχαν τραγικὴν ἀλήθεια τύχην. Ἰδοὺ μερικαὶ περιπτώσεις:

Ὁ ἐκ Βυτεμβέργης, Δαίδερλιν, ὁ Ἔμσεν ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης κι' ὁ Ἄϊζεν ἐφονεύθησαν στὴν μάχη τοῦ Πέτα σχεδὸν ἀμέσως μόλις εἶχον κατέλθει γιὰ νὰ πολεμήσουν, στὴν Ἑλλάδα!...

Ἐπίσης ἀδέλφια φιλέλληνες ποὺ ἐθυσιάσθησαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρει πολλὰ ἡ ἱστορία. Μεταξὺ αὐτῶν τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Φέλς, ἐκ Λειψίας ποὺ ἦταν τὰ μόνα τέκνα τῶν γονέων των. Ὁ νεώτερος ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ καὶ ὁ πρεσβύτερος δυὸ χρόνια ἀργότερα, στὸ Μεσολόγγι.

Ἀκολουθοῦν οἱ Κορσικανοὶ ἀδελφοὶ Μπασσᾶνο κοὶ οἱ Μαρτσιλέζοι.

Μὰ δραματικὸ εἶνε τὸ τέλος τῶν ἀδελφῶν Μπέκ, τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοῦ Βενιαμίν. Καὶ οἱ δυό τους εἶχαν ἔλθη ἀπὸ τὸ Βυρτζβοῦργον τῆς Βαυαρίας. Ὁ μεγαλείτερος ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς ἀρρώστησε καὶ πέθανε στὸ Μεσολόγγι τὸν Νοέμβριον 1822, ὁ δὲ μικρότερος τόσο στενοχωρήθηκε ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε σὲ λίγες μέρες πέθανε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν λύπη του. Δραματικὸν ἐπίσης τέλος εἶχαν καὶ οἱ φιλέλληνες ἀδελφοὶ Σάϊγκερ. Ὁ νεώτερος ἰδὼν τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν νὰ πίπτῃ νεκρὸς στὴν μάχη τοῦ Πέτα, παρεφρόνησε καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀπὸ τὴν θλῖψι του.

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ πρώτου σώματος τῶν φιλελλήνων ἐγένετο διὰ θεσπίσματος τῆς Κυβερνήσεως εἰς Κόρινθον. Τὴν 12ην Μαΐου 1822, 180 περίπου φιλέλληνες, προσῆλθον εἰς τὴν Ἀκροκόρινθον καὶ ἔδωσαν τὸν ὅρκον τῆς πίστεως καὶ ὑποταγῆς. Ἔτσι ἀπετελέσθη τὸ τάγμα τῶν φιλελλήνων. Οἱ ἀνήκοντες εἰς αὐτὸ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπηρετήσουν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1822 ἐπὶ ἓξ μῆνας τὴν Ἑλλάδα. Εἶχε δὲ κανονισθῆ γιὰ τοὺς φιλέλληνας ἰδιαιτέρα καὶ κάπως πολυτελὴς στολὴ μὲ χρυσᾶ καὶ ὤμορφα στολίδια. Ἄλλοι ὅμως ἔφεραν καὶ τὶς στολὲς τῶν στρατῶν στοὺς ὁποίους ἀνῆκον. Τὸ κοινὸν ὅμως γνώρισμά των ἦτο μιὰ κόκκινη ζώνη.

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ

Οἱ φιλέλληνες ἔπαιρναν, λόγῳ τῆς πτωχείας τοῦ κράτους, τὸ ἓν τρίτον τοῦ μισθοῦ των, τὰ δὲ ὑπόλοιπα σὲ γραμμάτια τὰ ὁποῖα ἐξαργύρωναν κατόπιν ἢ ἀντήλλασσον μὲ κτήματα. Τὴν ἀρχηγίαν δὲ τοῦ τάγματος εἶχεν ὁ ἐκ Τουρίνου ταγματάρχης Πέτρος Ταρέλλα. Τὴν ἀνωτάτην δὲ ἀρχηγίαν τὴν εἶχεν ὁ Μαυροκορδᾶτος ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου.

Οἱ περισσότεροι φιλέλληνες, ὡς γνωστὸν ἔπεσαν ἡρωϊκὰ στὴν μάχη τοῦ Πέτα. Οἱ ἄλλοι καὶ ὅσοι ἀκόμη κατῆλθον κατόπιν στὴν Ἑλλάδα, συνέχισαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν δρᾶσι των σ' ὅλα τὰ στάδια τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος.

ΚΙ' Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ

Μιὰ ξύλινη στήλη ἡ ὁποία ἐστήθη κατόπιν εἰς τὸν καθολικὸν εἰς τὸ Ναύπλιον ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως ἦτο τὸ πρῶτον κενοτάφιόν των. Ἐστήθη «τῇ εὐδοκίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος καὶ τῆς Α.Μ. τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας», κατὰ τὸν Μάϊον 1841. Ἔχει τὸ σχῆμα προσόψεως ἀρχαίου ναοῦ, φέρει τὸν θυρεὸν καὶ τὸ στέμμα τῆς πρώτης βασιλείας, κάτωθεν δὲ αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν τῶν Ἀγωνιστῶν μετὰ τῶν ἑξῆς φράσεων γραμμένων Γαλλιστί:

«Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς προμάχους τῆς Πατρίδος»

«Εἰς μνήμην τῶν ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας θανόντων Φιλελλήνων»

«Ἕλληνες ὑπήρξαμεν καὶ εἴμεθα μαζύ σας»

Εἰς μίαν τῶν πλευρῶν:

«Ἡ Ἑλλάς, ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτῶν εὐγνωμονοῦντες»

Παρὰ τὰ κιονόκρανα δὲ τῶν στηλῶν φέρει τρόπαια, σημαῖες, σταυρούς, σύμπλεγμα πλοίων, σύμπλεγμα σημαιῶν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ Ναυαρίνου, καὶ σύμπλεγμα τηλεβόλων πλαισιώνουν μίαν χρονολογίαν: 1821!

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἔνδειξις σεβασμοῦ τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς εὐγενεῖς συμπολεμιστάς των.

Ἔπειτα ὑψώθηκαν ἀνδριάντες, ἀνηγέρθησαν κενοτάφια καὶ στεφανώθηκαν μὲ στεφάνια δάφνης. Καὶ τὰ ὀνόματα τῶν φιλελλήνων ποὺ ἐνίσχυσαν τὸν ἀγῶνα, ποὺ ἐπολέμησαν καὶ πέθαναν γι' αὐτὸν πέρασαν στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἀποτελοῦν τὶς λαμπρότερες σελίδες της, ποὺ συγκινοῦν πάντα καὶ προκαλοῦν τὸν σεβασμὸ τῶν ἐλεύθερων παλληκαριῶν τῆς Ἑλλάδος: τῆς νεολαίας της!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ τελετὴ τῆς ἐπάρσεως τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

ΤΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

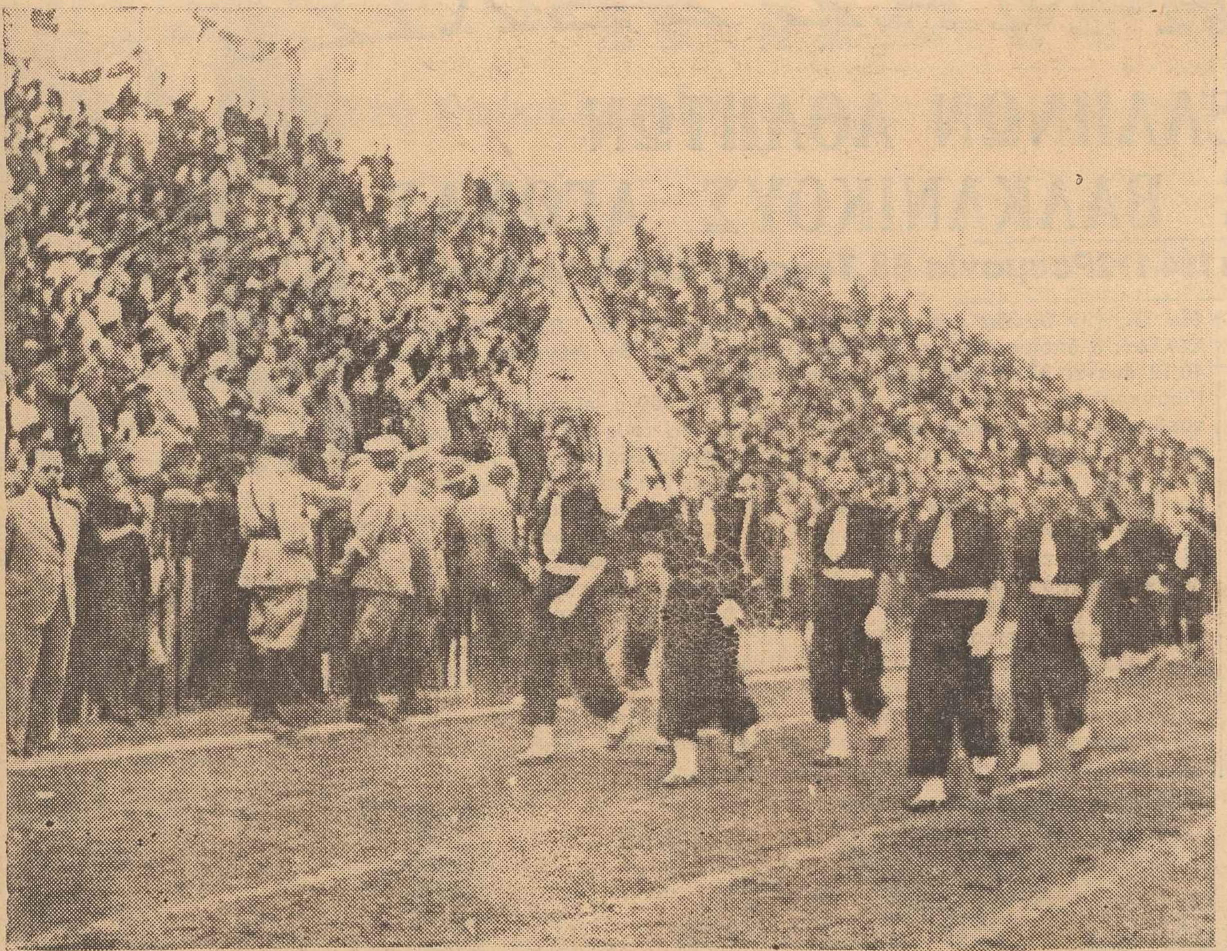

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας παρελαύνουσα πρὸ τῶν ἐπισήμων εἰς τὸ Στάδιον Κομοτινῆς κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἐ. ἔ.

Ἕνα γκρούπ Φαλαγγιτισσῶν Πατρῶν

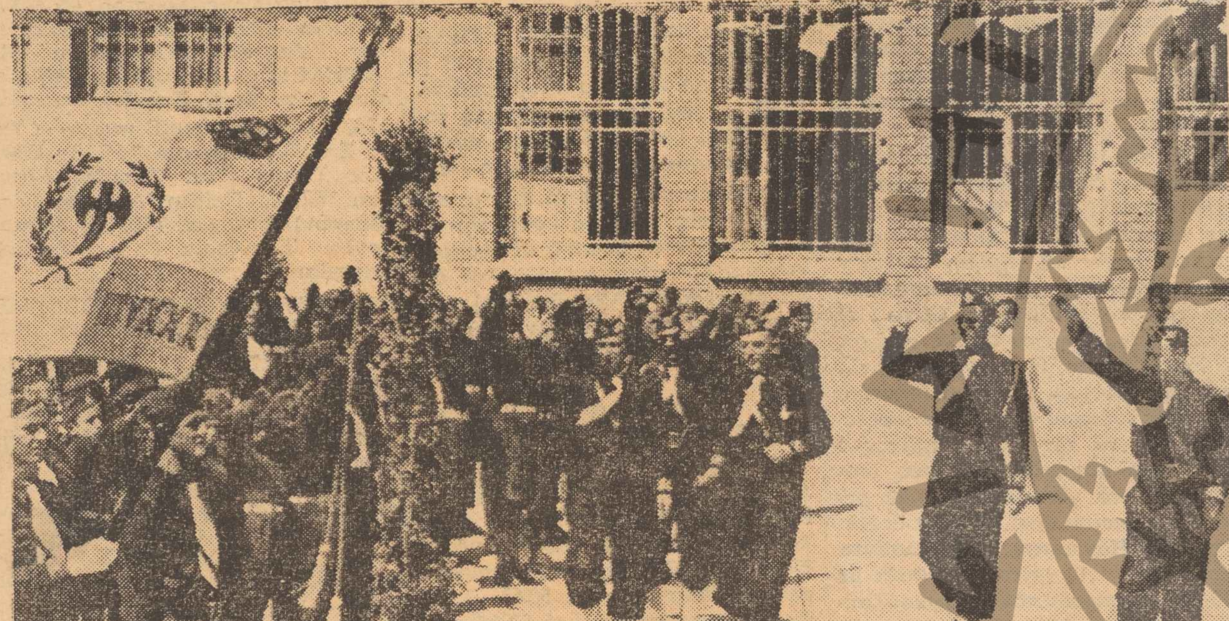

Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Χίου

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑ

ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΛΗΑ..

«....Κι' ὅταν γύρισε τὸ κλεφτόπουλο στὴ σπηλιὰ μέσα, κι' εἶπε στὸν ἀρχηγό του, πὼς ὁ ἐχθρὸς κόντευε νὰ τοὺς φθάσῃ, πετάχθηκαν ὅλοι ἐπάνω, ζώστηκαν τ' ἅρματα καὶ γεμᾶτοι θάρρος, ὁρμὴ καὶ πατριωτισμὸ ἑτοιμάστηκαν ν' ἀρχίσουν τὴ μάχη...».

Ἔτσι διηγεῖτο μὲ βαρειὰ φωνὴ ἕνας λοχίας τὴν νύχτα ἐκείνη τὴν ἀστρόφωτη καὶ γαληνιαία σὲ μιὰ ὁμάδα νεαρῶν ἐθελοντῶν.

Ἦταν ἕνα τμῆμα τοῦ 1ου Συντάγματος, ποὺ τὴν ἐπαύριο εἶχε διαταγὴ ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς ἀναζήτησι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ πολεμήσῃ μαζί του.

Παλληκάρια ὅλα διαλεχτὰ εἶχαν ἀφήσει τὰ σπίτια τους μὲ χαρά, γιὰ νὰ ριχτοῦν στὴ φωτιὰ τῆς μάχης μὲ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσουν τὴν προσωνυμία τοῦ ἥρωος καὶ νὰ πέσουν τιμημένα, ἂν ἡ πατρίδα χρειαζόταν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ μεγαλώσῃ... γιὰ νἆναι ὑπερήφανη κι' ὡραία.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ ἡ νύχτα ἦταν ὡραία καὶ δὲν εἶχαν ὕπνο παρεκάλεσαν τὸν παληὸ αὐτὸν μαχητὴ νὰ τοὺς πῇ κάτι... καμμιὰ ἱστορία σχετικὴ μὲ τοὺς ἀγῶνας τῶν προγόνων τους.

Κι' ἐκεῖνος ξέροντας τὴν δύσκολη θέση, στὴν ὁποίαν θὰ βρισκόνταν τὸ ἄλλο πρωῒ καὶ νοιώθοντας πὼς ἡ διήγησή του θὰ φτέρωνε τὶς ἐλπίδες τους καὶ θὰ πλημμύριζε τὶς καρδιές τους ἀπὸ θάρρος καὶ ἀνδρεία, ἄρχισε μὲ τὴν βαρειὰ φωνή του νὰ τοὺς μιλᾷ γιὰ κλέφτες καὶ ἁρματωλοὺς, γιὰ πασάδες καὶ γιὰ στρατιῶτες, ποὺ θυσιάσθηκαν στὸ βωμὸ τῆς Ἐλευθερίας...

Ὁ νοῦς του σὰν ἀστραπὴ γύριζε στὰ περασμένα, ἀναπολοῦσε τὶς ἱστορίες, ποὺ στὸ σχολεῖο του μάθαινε, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδάκι, τοὺς ἀγῶνας, στοὺς ὁποίους ἀργότερα—ἄνδρας πιὰ— ἔλαβε μέρος.

Κι' ἀντηχοῦσε ἤρεμη καὶ βαθειὰ ἡ φωνή του μὲσ' στὴ γύρω γαλήνη, καὶ ὠνειροπολοῦσαν τὰ παλληκάρια ἐκεῖνα ξαπλωμένα στὶς κουβέρτες τους καὶ ἀντικρύζοντας τῶν ἄστρων τὶς ἀνταύγειες...

Συλλογίζονταν τὶς στιγμὲς, ποὺ θὰ ζοῦσαν, ὅταν θὰ ξημέρωνε καὶ μὲ κάποια συγκίνηση ἐσκεπτόνταν πὼς, ἴσως, μετὰ τὸ τέλος τῆς μάχης δὲν θὰ ζοῦσαν ὅλοι...

Ποιὸς ἤξερε, πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ καθάρια μέτωπα θὰ στεφάνωνε ἡ Δόξα μὲ τὸ ἀμάραντο στεφάνι της... πόσο αἷμα Ἑλληνικὸ θὰ πότιζε τὸ χῶμα τῆς Πατρίδος τους...

Περνοῦσαν ἔτσι οἱ ὧρες γοργὰ γοργά, τῶν ἄστρων τὸ φῶς ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ χλωμὸ κι' ἐκεῖνοι νὰ νοιώθουν τ' ἁπαλὸ ξύπνημα τῆς φύσης...

Λίγο ἀκόμη καὶ ἡ ροδοδάκτυλη αὐγὴ θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της. Τὸ λυκαυγὲς μάζευε ἕνα-ἕνα τὰ τόσα διαμάντια ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸν ἀσημένιο πέπλο καὶ ἄφησε μόνο τὸν αὐγερινὸ, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ὄμορφη κόρη...

Λίγη χρυσόσκονη, ποὺ ἄρχισε ν' ἀναδεύεται ἐκεῖ κάτω στὴν ἀνατολὴ, ἦταν τὸ σύνθημα, ποὺ τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ σηκωθοῦν, νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους βιαστικὰ καὶ νὰ τρέξουν στὸ ὡρισμένο μέρος.

Οἱ πληροφορίες, ποὺ εἶχαν ἔλεγαν, πὼς λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἀνατολὴ θὰ ἐμφανιζόταν τὸ κυριώτερο σῶμα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ περνῶντας ἕνα φαράγγι θὰ τοὺς ριχνόταν.

Διετάχθη, λοιπὸν, νὰ καταλάβῃ τὸ 1ον Σύνταγμα τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ φαραγγιοῦ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, καὶ ὅταν θὰ ἔφθανε ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ κάτω νὰ τὸν πυροβολήσουν. Ἔτσι, ἂν δὲν τοὺς σκότωναν ὅλους, πάντως θὰ γλύτωναν ἀπ' τοὺς περισσότερους.

Κρύφτηκαν μέσα στὰ δένδρα καὶ τοὺς πυκνοὺς θάμνους, πίσω ἀπ' τὰ βράχια καὶ ταμπουρωμένοι ἔτσι, περίμεναν ἀνυπόμονα...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὧρες κάτι μαῦρα σημάδια φάνηκαν νὰ κινοῦνται πέρα, στὴν εἴσοδο τῆς χαράδρας...

Ἐπὶ τέλους! Γονατιστοὶ μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, τοὺς ἄφησαν νὰ πλησιάσουν ἀνύποπτοι καὶ ὅταν βρέθηκαν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ ἦταν κρυμμένοι, τοὺς ἄρχισαν στὸ τουφεκίδι.

Σαστισμένοι ἐκεῖνοι δὲν πρόφθασαν ν' ἀμυνθοῦν καὶ τὰ κορμιὰ ἐσωριαζόνταν στὸ χῶμα, πρᾶγμα ποὺ ἦταν μεγάλη χαρὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνες.

Ἔξαφνα, ἕνας ἀλαλαγμὸς ἀντήχησε στ' ἀγέρι καὶ σὰν νἄνοιξε ἡ γῆ, πετάχθηκαν ἀνάμεσά τους κάτι ἀγριεμένοι πολεμισταὶ, μὲ τὸ μῖσος ζωγραφισμένο στὰ πρόσωπά τους...

Τοὺς εἶχαν καταλάβει ἐκ τῶν ὄπισθεν, χωρὶς νὰ τοὺς νοιώσουν καὶ τώρα ἦταν στὴ διάθεσή τους ...στὴ διάθεση τοῦ Χάρου...

Πέταξαν τὰ τουφέκια κι' ἁρπάζοντας τὰ ξίφη ἄρχισαν νὰ μάχωνται σῶμα πρὸς σῶμα...

Ξαναζωντάνεψαν γιὰ λίγο οἱ παληὲς ἐποποιΐες καὶ τὸ φαράγγι ἔγινε μάρτυς τῶν μεγαλυτέρων ἡρωϊσμῶν...

Εὐτυχῶς πρόφθασε μιὰ ἐπικουρία καὶ ἀνάγκασε τοὺς ἐχθροὺς νὰ φύγουν τρομαγμένοι, ἀφήνοντας ἀμέτρητους νεκροὺς ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ τὰ βράχια μαζὶ μ' Ἑλληνικὰ κορμιά...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ξαπλωμένοι οἱ νικηταὶ—ὅσοι ἀπόμειναν—κάτω ἀπ' τῶν ἄστρων τὶς ἀνταύγειες σκεπτόνταν τὶς ἱστορίες τοῦ λοχία τους—νεκροῦ πιὰ—καὶ ἔβλεπαν, πὼς τὰ παληὰ δὲν ἔσβυσαν...

Κάθε στιγμὴ ξαναζῇ ἡ φιλοπατρία, ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ ζωντανεύουν τῶν περασμένων οἱ τιτανομαχίες...

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ
Φοιτήτρια Παιδαγωγικῆς
Ἀκαδημίας - Ἀρσάκειον

ΚΙΝΗΣΙΣ ΥΠΟΔ. ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Ἡ λειτουργία τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ἤρχισε κανονικά.

Τὴν περασμένην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν ἔγινε τὸ μάθημα τῆς Γυμναστικῆς ὑπὸ τῆς Γυμναστρίας. Ἐπηκολούθησαν χοροί, παιδιαὶ καὶ ἄσματα πατριωτικὰ ὑπὸ τὴν Ὁμαδάρχην Γ. Λητσιάρδου.

Τὴν περασμένην Τετάρτην τὸ ἀπόγευμα ἔγινε μάθημα ὑγιεινῆς ὑπὸ τῆς ἰατροῦ κ. Σαλιγγάρου «περὶ ἠλεκτρικῶν κακώσεων».

Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωῒ τὰ Α΄ καὶ Β΄ Ὑποδιαμερίσματα παρηκολούθησαν τὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκλησίας.

Η ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου συνεχίζονται τὰ μαθήματα γυμναστικῆς καὶ ἀγωνισμάτων στίβου μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὲς ἐπιδόσεις.

Τὸ Σάββατον αἱ Φαλαγγίτισσαι παρηκολούθησαν τὴν «Ἠλέκτρα» καὶ τὴν Κυριακὴ πολλὲς ἔλαβον μέρος στὴν ἐκδρομὴ τοῦ Μεγάλου Πεύκου

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΦΕΤΕΙΝΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Γενικὴ βαθμολογία: Ἑλλὰς 125, Γιουγκοσλαυΐα 114 1)2 Ρουμανία 58, Τουρκία 28 1)2 Ἀλβανία 4

Τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν συνεχίσθησαν καὶ ἔληξαν εἰς τὸ Στάδιον «Μπεαγράδσκυ» τοῦ Βελιγραδίου οἱ ΙΧ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐθριάμβευσεν ἡ Ἑλληνικὴ ὁμάς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγωνισμάτων τῶν ἀγώνων τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Δρόμος 200 μέτρων: Α΄ σειρὰ (Προκριματικός). 1) Κλίγκ (Γιουγκ) 22.4, 2) Ἀνδρεάδης (Ε.) 22.7, 3) Ντεζενάριου (Ρουμ.) 22.8.

Β΄ σειρά: 1) Γιορντάκε (Ρ.) 23, 2) Λαμπράκης (Ε.) 23.2, 3) Ἰρφὰν (Τ.) 23.2.

Τελικός: 1) Γλίγκ (Γιουγκ.) 22.5, 2) Ἀνδρεάδης (Ε.) 22.6, 3) Λαμπράκης (Ε.) 22.6 4) Ντεζενάριου (Ρ.) 23.2, 5) Γιορντάκε (Ρ.) 23.2.

Ἐλευθέρα Δισκοβολία: 1) Σύλλας (Ε.) 49.60, 2) Κλέουτ (Γ.) 46.18, 3) Φλῶρος (Ε.) 45.92, 4) Χάβαλετζ (Ρ.) 43.65, 5) Κοβάσεβιτς (Γ.) 42.53.

Δρόμος 400 μ. μετ' ἐμποδίων: Α΄ σειρὰ (Προκριματικός): 1) Μάντικας (Ε.) 57.2 2) Πλέτερσεκ (Γ.) 57. 3, 3) Λαπουζὰν (Ρ.) 57.8.

Β΄ σειρά: 1) Ἔρλιχ (Γιουγκ.) 58.9, 2) Χατζηγρηγορίου (Ε.) 59.9, 3) Κέλεζιχ (Ἀλβ.) 61.

Τελικός: 1) Μάντικας (Ἑλλὰς) 56΄΄, 2) Πλέτερσεκ (Γιουγκ.) 57.3, 3) Ἔρλιχ (Γιογκ.) 57.8κ 4) Χατζηγρηγορίου (Ἑλλὰς) 58.9, 5) Λαπουζὰν (Ρουμ.) 59.5.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Λαμπράκης (Ἑλλὰς) 6.94 2) Ἐλευθεριάδης (Ἑλλὰς) 6.91, 3) Στοϊτέσκου (Ρουμ.) 6.81, 4) Ράντοβιτς (Γιουγκ.) 6.54, 5) Λαζάρεβιτς (Γιουγκ.) 6.53.

Δρόμος 5.000 μέτρων: Ἡ πάλη μεταξὺ τῶν πρωταθλητῶν τῆς Γιουγκοσλαυΐας Κρέβς, τῆς Ρουμανίας Κριστέα καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας Νίτσα ὑπῆρξε σκληρά. Ὁ πρωταθλητής μας Ἀρβανίτης λόγῳ ἀδιαθεσίας καθυστέρησεν εἰς τὴν διαδρομὴν τερματίσας πέμπτος. Τελικῶς ἐπεβλήθη εἰς τὴν κοῦρσαν ὁ Γιουγκοσλαῦος Κρέβς. Ἡ σειρὰ τερματισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἀκόλουθος: 1) Κρέβς (Γιουγκ.) 15΄39΄΄, 2) Νίτσας (Ἑλλὰς) 15΄49΄΄, 3) Κριστέα (Ρουμ.) 16΄02΄΄ 4)10, 4) Ἀρτὰν (Τουρκία) 16΄25΄΄, 5) Ἀρβανίτης (Ἑλλὰς) 16΄21΄΄.

Σφυροβολία: 1) Γκόϊτς (Γιουγκ.) 47.10, 2) Μπόρο (Ρουμ.) 44.57, 3) Πετρόπουλος (Ἑλλὰς) 42.57, 4) Μάεσκιτς (Γιουγκ.) 42.08, 5) Γκουράου (Ρουμ.) 36.64. Ὁ πρωταθλητής μας Δημητρόπουλος ἐπέτυχε τὴν καλυτέραν βολὴν του μόλις 30.64.

Βαλκανικὴ Σκυταλοδρομία (800Χ400Χ200Χ100): 1) Γιουγκοσλαυϊκὴ ὁμὰς 3΄25΄΄2.
2) Ἑλληνικὴ ὁμὰς 3΄25΄΄3.
3) Ρουμανικὴ ὁμὰς 3΄26΄΄3.
4) Τουρκικὴ ὁμὰς 3΄29΄΄.3.
5) Ἀλβανικὴ ὁμὰς 4.00΄΄3.

Γενικὴ βαθμολογία : 1) Γιουγκοσλαυΐα βαθμοὶ 77½, 2) Ἑλλὰς βαθμοὶ 68, 3) Ρουμανία βαθμοὶ 36, 4) Τουρκία βαθμοὶ 11½, 5) Ἀλβανία βαθμοὶ 2.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, τελευταίαν ἡμέραν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς ἐθριάμβευσε ἀθοῦσα ἓξ πρώτας νίκας.

Ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἀνυψώθη ἓξ συνεχεῖς φορὰς εἰς τὸν κοντὸν τῆς νίκης καὶ αἱ 15.000 τῶν θεατῶν, οἱ συγκεντρωθέντες εἰς τὸ Στάδιον τῆς Μπεογράδσκυ, ἤκουσαν ἓξ συνεχεῖς φορὰς τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον διὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἐν τέλει ἀπὸ τὸ μεγάφωνον, ποὺ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐξήγγελλε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Γιουγκοσλαύων ἀθλητῶν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μὲ 125 βαθμοὺς ἔναντι 114½ τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς, 58 τῆς Ρουμανικῆς, 28½ τῆς Τουρκικῆς καὶ 4 τῆς Ἀλβανικῆς.

Τὴν μεγαλυτέραν ἱκανοποίησιν μας ἔδωκεν ὁ Μαραθώνιος δρόμος. Ὁ Κυριακίδης μὲ τὸν Ραγάζον διεκρίνοντο ἀπὸ μίαν ἀσυνήθη διάθεσιν διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν. Ἡ νευρικότης ποὺ παρατηρεῖται εἰς τοὺς Μαραθωνοδρόμους πρὸ τοῦ ἀγῶνος των ἔλειπε. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τρέξουν μαζὶ μέχρι τῶν τελευταίων χιλιομέτρων, ὁπότε θὰ ἀπεσπᾶτο καὶ θὰ κατελάμβανε τὴν πρώτην θέσιν ἐκεῖνος ποὺ θὰ διετήρει τὰς περισσοτέρας δυνάμεις. Αὐτὴν τὴν συμφωνίαν των ἐτήρησαν. Ὁ Ραγάζος, νεώτερος καὶ ἀκμαιότερος τοῦ Κυριακίδη, ἀφῆκε τὴν «συντροφιὰ» του τρία χιλιόμετρα πρὸ τοῦ τέρματος καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Στάδιον πρῶτος διὰ νὰ ὑποδεχθῆ καὶ νὰ φιλήση πρῶτος τὸν συνάδελφον, τὸν φίλον, τὸν συνεργάτην του κατὰ τὸν ἀγῶνα καὶ συντελεστὴν τῆς διπλῆς ἑλληνικῆς νίκης Κυριακίδην. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τὰς συγκινητικωτέρας τῆς ΙΧ Βαλκανιάδος.

Οἱ Βαλκανιονῖκαι φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶ.

Καὶ οἱ δύο Μαραθωνοδρόμοι μας ἐπέτυχαν χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν φόρμα, τὴν διάθεσιν καὶ τὸν ζωηρὸν συναγωνισμόν των τὰς καλυτέρας ἐφετεινὰς εὐρωπαϊκὰς ἐπιδόσεις καταρρίψαντες καὶ οἱ δύο τὸ πανελλήνιον καὶ τὸ βαλκανικὸν ρεκόρ, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ Κυριακίδης. Ἡ ἐπίδοσις τοῦ Ραγάζου εἶναι 2 ὧραι 30΄ καὶ 38΄΄, τοῦ Κυριακίδη 2:31 20΄΄ καὶ τοῦ καταλαβόντος τὴν τρίτην θέσιν τούρκου Σελὴμ 2:55΄ 28΄΄. Μὲ χρόνους ἄνω τῶν τριῶν ὡρῶν ἐτερμάτισαν κατὰ σειρὰν ὁ Τοῦρκος Σεφκῆ, ὁ Ἕλλην Νικητόπουλος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἕνα ἀρκετὰ ταχὺν τερματισμόν, ὁ Ρουμᾶνος Γκὰλ (περὶ τὰς 3:07΄), οἱ Γιουγκοσλαῦοι Σπὸρν καὶ Μπέλλας καί τινες ἄλλοι.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ Σταδίῳ διεξαχθέντων ἀγωνισμάτων ὁ δρόμος 1.500 μέτρων, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ πρῶτος τελικὸς τῆς ἡμέρας ἔληξε μὲ τὴν νίκην τοῦ Γκόρσεκ μὲ χρόνον 4΄05΄΄4, ἔναντι 4΄06΄΄,2 τοῦ Ρουμάνου Κίς, 4΄10΄΄.3 τοῦ Βελκοπούλου, 4΄22΄΄.4 τοῦ Ρετζὲπ καὶ 4΄23΄΄ τοῦ Τσουκαλᾶ, ὁ ὁποῖος παραμείνας τελευταῖος μέχρι τῶν 1.300 μέτρων κατώρθωσε νὰ καταλάβη τὴν τελευταίαν βαθμολογουμένην θέσιν χάρις εἰς τὸ γρήγορο «ἀμπαλλάζ» του. Ἀτυχῶς καὶ ὁ τραυματισμὸς τοῦ Βελκοπούλου δὲν ἐπέτρεψε τὴν συγκέντρωσιν περισσοτέρων βαθμῶν ὑπὲρ τῆς ὁμάδος μας, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἦτο ἰσχυροτάτη εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο.

Ἡ ἑλληνικὴ δισκοβολία περιῆλθεν εἰς τὴν ὁμάδα χάρις εἰς τὸν Σύλλαν, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε ἐπίδοσιν 40.12 ἔναντι 37.59 καὶ 37.10 τῶν Γιουγκοσλαύων Κλέους καὶ Κοβάτσεβιτς, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταλάβει προχθὲς τὴν δευτέραν καὶ τὴν πέμπτην θέσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν δισκοβολίαν. Τὴν τετάρτην θέσιν κατέλαβεν ὁ Ρουμᾶνος Γκουράου μὲ 36.20 μ. καὶ τὴν πέμπτην ὁ ἰδικός μας Φλῶρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο χθὲς σταθερὸς μὲ 34.95. Ἐκτὸς τῶν πέντε νικητῶν μετέσχον ὁ Ρουμᾶνος Χάβελετς καὶ οἱ Τοῦρκοι Ἰρφὰν καὶ Ἀρὰτ (Ἰωαννίδης).

Ὁ Θᾶνος, ὁ πρωταθλητής μας τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ, εὑρίσκετο εἰς τὴν καλή του ἡμέρα. Ἐπήδησε μὲ εὐχέρειαν τὸ ὕψος 3.91 μ. καταρρίψας τὸ Βαλκανκὸν ρεκὸρ καὶ θὰ ἐπετύγχανε ἀσφαλῶς καλύτερον ρεκὸρ ἐὰν δὲν ἐπεχείρει ἀμέσως νὰ ὑπερβῆ τὰ 4.02 μ. διὰ νὰ καταρρίψη τὸ Βαλκανικὸν ρεκόρ. Οἱ Ἄϊχαρτ καὶ Τραυλὸς ὑπερέβησαν τὰ 3.80 μ. Ὁ πρῶτος ὅμως ἐπιτυχὼν εἰς τὴν α΄ προσπάθειαν του κατετάγη δεύτερος, τοῦ Τραυλοῦ καταλαβόντος τὴν τρίτην θέσιν. Τὴν τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην θέσιν κατέλαβον οἱ Γιουγκοσλαῦοι Λέϊνερ μὲ 3.70 μ. καὶ Ἰβάνοβιτς μὲ 3.50.

Εἰς τὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων ὁ Μάντικας ἔπεσε θῦμα μιᾶς ἐσφαλμένης ἐκκινήσεως. Ὁ ἀφέτης ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως ἀμέσως χωρὶς νὰ τηρήση τὸ κεκανονισμένον διὰ τὴν προπαρασκευὴν χρονικὸν διάστημα. Οὕτω ἐξ ὅλων τῶν δρομέων ἔφυγε πρῶτος ὁ Χατζέκοβιτς μὲ διαφορὰν τριῶν περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ Μάντικα καὶ τοῦ Τούρκου Φάϊκ. Τὸ ἀποτέλεσμ ἦτο νὰ τερματίση πρῶτος ὁ Γιουγκοσλαῦος Χατζέκοβιες ἰσοφαρίσας τὸ γιουγκοσλαυϊκὸν ρεκόρ, τὸ ὁποῖον εἶνε 15΄΄ μὲ δεύτερον τὸν Μάντικαν, σημειώσαντα χρόνον 15΄΄,1, τρίτον τὸν Φάϊκ μὲ 15΄΄,7, τέταρτον τὸν Γιουγκοσλαῦον Ἔρλιχ μὲ 15΄΄, 9, πέμπτον τὸν Ρουμᾶνον Νέγκρου μὲ 16΄΄,4 καὶ ἕκτον τὸν Χατζηγρηγορίου.

Εἰς τὰς δύο προκριματικὰς σειρὰς τοῦ ἀγωνίσματος τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν: Α΄ σειρά: 1) Φάϊκ 15΄΄,3, 2) Χατζηγρηγορίου, 3) Ἔρλιχ, 4) Μαέσκιου. Β΄ σειρά: 1) Μάντικας 15΄΄,2, 2) Χατζέκοβιτς 15΄΄,2, 3) Νέγκρου, 4) Βασήφ.

Εἰς τὰ 400 μ. εἴχομεν μίαν εὐχάριστον διὰ τοὺς φίλους καὶ συνεορταστὰς τῆς Βαλκανικῆς νίκης μας Τούρκους ἔκπληξιν. Ὁ ἐκπρόσωπός των Γκέρεν κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μὲ τὸν θαυμάσιον χρόνον 49΄΄,4, κερδίσας τὴν μοναδικὴν πρώτην νίκην τῆς ὁμάδος του. Ὁ Ἀνδρεάδης ἐτερμάτισε δεύτερος μὲ 50΄΄,6, ὁ Γιουγκοσλαῦος Πλέτερσεκ τρίτος μὲ 50΄΄,7, ὁ Καραγεῶργος τέταρτος μὲ 50΄΄,9 καὶ ὁ Ρουμᾶνος Γιορντάκε, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο «φαβορὶ» μὲ τὸν Ἀνδρεάδην πέμπτος μὲ 52΄΄,8. Οἱ ἰδικοί μας ἠγωνίσθησαν καὶ ἀπέδωκαν ἱκανοποιητικώτατα. Εἰς τοὺς προκριματικοὺς τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν τὰ ἑξῆς: Α΄ σειρά : 1) Καραγεῶργος 51΄΄,1, 2) Γκέρεν 51΄΄,4, 3) Νέμες (Ρ.), 4) Νικχάζυ (Γ.). Β΄ σειρά: 1) Πλέτερσεκ 52΄΄,Τ, 2) Ἀνδρεάδης 52΄΄,5, 3) Γιορτάκε 52΄΄,8, 4) Τζεμὰλ (΄).

Εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν ὁ Παλαμιώτης ἐπήδησε 14.45 ἔναντι 13 μ. τοῦ Γιουγκοσλαύου Γιοβίτσεβιτς, 13.91 μ. τοῦ Λαμπράκη, 13.59 τοῦ Ἰονέσκου καὶ 13.56 μ. τοῦ Ἀλβανοῦ Μπιτσάκου. Ἡ ἐπίδοσις τοῦ Μπιτσάκου μαζὺ μὲ τὸ 1.75 μ. ποὺ ἐπέτυχε εἰς τὸ ὕψος κατὰ τὴν α΄ ἡμέραν τῶν ἀγώνων ὁ συμπατριώτης του Τρεμπίτσκα καὶ ἄλλας ἐμφανίσεις τῶν Ἀλβανῶν ἀθλητῶν μαρτυροῦν τὴν ἐξέλιξιν ποὺ σημειώνει τελευταίως ὁ ἀλβανικὸς ἀθλητισμός.

Τὸ τελευταῖον ἀτομικὸν ἀγώνισμα τῆς ΙΧ Βαλκανιάδος ἦτο ὁ ἀκοντισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐνίκησε (μὲ τὴν τελευταίαν βολήν του) ὁ Παπαγεωργίου μὲ ἐπίδοσιν 58.48 μ. ἔναντι 58.43 μ. τοῦ Ρουμάνου Βαμάνου, 57.60 μ., τοῦ Γιουγκοσλαύου Μάρκουτσιτς, 5543 μ. τοῦ ἰδικοῦ μας Μεταξᾶ καὶ 52.16 τοῦ Γιουγκοσλαύου Κοβάτσεβιτς.

Ἡ σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. μὲ τὴν ὁποίαν ἔκλεισεν ἡ διοργάνωσις τῆς ΙΧ Βαλκανιάδος, μᾶς ἔδωκε μίαν ὡραίαν νίκην. Οἱ Σακελλαρίου Λαμπράκης, Λεκατσᾶς καὶ Πιλαβίδης κατόπιν μιᾶς σειρᾶς ἀψόγων ἀλλαγῶν ἡ ὁποία ἔδωκε εἰς ὅλους διαφορὰν ἀπὸ τῶν ἀντιπάλων των, κατέλαβον τὴν πρώτην θέσιν μὲ χρόνον 43΄΄,4, ἔναντι 43΄΄9 τῆς γιουγκοσλαυϊκῆς ὁμάδος, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν οἱ Στεφάνοβιτς, Κλίγκ (νικηταὶ τῶν 100 καὶ 200), Ράντοβιτς καὶ Μπαουερ, 44΄΄5 τῆς ρουμανικῆς, 45΄΄7 τῆς τουρκικῆς καὶ 49΄΄1 τῆς ἀλβανικῆς.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Γερμανὶς ἀθλήτρια Ραΐτγεν εἰς τοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας γυναικῶν ἐπέτυχε νέον παγκόσμιον ρεκὸρ εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος ὑπερπηδήσασα 1.70 μ.

Εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν τῶν ἀγώνων αὐτῶν, διεξαχθέντων εἰς Βιέννην ἐπρώτευσεν ἡ γερμανικὴ ὁμὰς μὲ βαθμοὺς 102. Δευτέρα κατετάγη ἡ Πολωνία μὲ βαθ. 34, τρίτη ἡ Ὁλλανδία μὲ βαθ. 18 καὶ τετάρτη ἡ Ἰταλία μὲ βαθμοὺς 15.

—Αἱ Ἐθνικαὶ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες Δανίας καὶ Νορβηγίας, ἀγωνισθεῖσαι εἰς Κοπεγχάγην ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι μὲ τέρματα 1—1.

—Ὁ Διεθνὴς ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων Οὐγγαρίας καὶ Τσεχοσλοβακίας ἐματαιώθη.

—Ἡ Ἐθνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς Γερμανίας ἐπεβλήθη τῆς Ἐθνικῆς Πολωνίας μὲ τέρματα 4—1.

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἐκ τοῦ Τμήματος Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνεκοινώθησαν τὰ ἐπιτευχθέντα κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀποτελέσματα εἰς τὴν σκοποβολήν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ 7ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ:

ΑΡΡΕΝΕΣ: 1) Σκοτίδης Νικόλαος (Ὑπ. Νότου) ἐπιτυχίαι 186, 2) Χρυσοχοΐδης Χρῆστος (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 185, 3) Λέκκας Εὐάγγελος (Ὑπ. Βορρᾶ) ἐπιτυχίαι 181,

ΘΗΛΕΙΣ: 1) Σαριάνου Αἰκατερίνη (Ὑπ. Φοιτ. Σπουδ.) ἐπιτυχίαι 178, 2) Βαρζάκου Βικτωρία (Ὑπ. Φ. Σπουδ.) ἐπιτυχίαι 166, 3) Εὐθυμίου Τζέννη (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 162, 4) Πρίφτη Ἀριστέα (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 150, 5) Χριστοδούλου Ἐλευθερία (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 116.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗΣ 14ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΡΕΝΕΣ: 1) Σκοτίδης Νικόλαος (Ὑπ. Νότου) ἐπιτυχίαι 182 2) Λέκκας Εὐάγγελος (Ὑπ. Βορρᾶ) ἐπιτυχίαι 180, 3) Χρυσοχοΐδης Χρῆστος (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 175, 4) Παπαδόπουλος Ἰωάννης (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 175, 5) Ποτήρης Θεόδωρος (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 165, 6) Μελιγδῆς Σωτήριος (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 163, 7) Μουστάκας Δημήτριος (Δ.Α.Σ.) ἐπιτυχίαι 141.

ΘΗΛΕΙΣ: 1) Σαριάνου Αἰκατερίνη (Ὑπ. Φοιτ. Σπουδ.) ἐπιτυχίαι 185, 2) Βαρζάκου Βικτωρία (Ὑπ. Φοιτ. Σπουδ.) ἐπιτυχίαι 175, 3) Εὐθυμίου Τζέννη (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 144, 4) Πρίφτη Ἀριστέα (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 138, 5) Χριστοπούλου Ἐλευθερία (Ὑπ. Ἀθηνῶν) ἐπιτυχίαι 138.

«Η ΠΑΤΡΙΔΑ»

(Στὴ Ρούμελη εἶν' ἡ λεβεντιὰ καὶ σπὸ Μωρηᾶ εἶν' ἡ γνώση)

—Μώρ' ἐσύ'σαι, Πέτρο;

—Γιωργάκη ἐσύ;

Καὶ μὲ τὸ σπιθοβόλημα τῶν ματιῶν, ποὺ ἔδειχνε τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχῆς, μὲ τὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς ποὺ πρόδινε τὴ συγκίνηση, ἄνοιξαν τὰ χέρια καὶ ρίχτηκαν στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τ' ἀλλουνοῦ. Καὶ ἀπὸ τὸν τόσο λαὸ ποὺ περνοδιάβαιν' ἔξω στὸ λιθοστρωμένο δρόμο τῆς σπηλιᾶς, τοὺς Ἑβραίους ποὺ ξυπόλητοι κουβαλούσανε τ' ἀσκιὰ ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο, τὸν ψωμᾶ καὶ τὸ μανάβη καὶ τὸν κουρέα ποὺ ἔκραζαν μὲ ξεφωνητὰ τοὺς πελάτες, τὸ σαράφη ποὺ μπρουστὰ στὸ τραπεζάκι του ἔπαιζε τὰ τάλλαρα, βασανίζοντας μὲ τὸν ἦχο καὶ τὴν λαμπρότη τους τὸν ἀντικρυνὸ μπαλωματή, κανεὶς οὔτε πρόσεξε, οὔτε ἦταν ἱκανὸς νὰ αἰστανθῆ τὴ λαχτάρα ποὺ εἶχαν στὸ ἀγκάλιασμά τους οἱ δυὸ ἐκεῖνοι φίλοι.

Ἐδῶ καὶ πέντε λεπτὰ πρίν, ὁ ἕνας δὲν ἐγνώριζε τὸν ἄλλον.

Ὁ Γιωργάκης Λαμπρόπουλος καθότανε ἀνάμεσα στὶς πραμάτειες του, στὰ σαρώματα καὶ τὰ σχοινιά, στὶς στοῖβες τῶν κεφαλοτυριῶν καὶ στοὺς σωροὺς τῶν γυαλικῶν, τοὺς ὤμους στηρίζοντας στὴν κάσσα του, τὸ κεφάλι μισογυρμένο, τὰ μάτια μισοκλεισμένα κάτω ἀπὸ τὴν πέλχτρα τῶν σκόρδων, σὰν πολεμιστὴς ἀνάμεσα στὶς δάφνες τῆς νίκης του, κάτω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του σημαία. Καθὼς ὅμως ἐπάτησε στὸ κατῶφλι ὁ Πετρολέτσος, ψηλός, λεβεντόκορμος, ξεσκλιάδης, μεγαλόπρεπος, ζητῶντας ἕνα ὄβολο τυρὶ νὰ κολατσίση, σὰν νὰ πλάκωσε ὁ ἴσκιος του τὸν μπακάλη, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἡ φωνὴ συγκλόνισε γιαμιᾶς τὰ ἀποκαιωμένα νεῦρα του. Σὰν ἀστραπὴ ἐπέρασε στὸ νοῦ του ἡ ὑποψία πὼς κάπου τ' ἀπάντησε αὐτὸ τὸ πρόσωπο, κάπου τὴν ἄκουσε ἐκείνη τὴ φωνή, πὼς τ' ἀγάπησε ἄλλοτε ἐκεῖνο τὸ κορμί. Ἡ φαντασία του ἄρχισε νὰ πλέκη τὴν κλωνιὰ τῆς φωτεινὴ στὰ περασμένα, παντοῦ ψηλαφῶντας καὶ πασπατεύοντας, στὰ κλώσματα καὶ τὰ παραστρατίσματα τῆς ἑβδομηντάρικης ζωῆς του. Νεκροὺς ξεξέθαψε ἀπὸ τὰ μνήματα, ξανάνοιωσε γερόντους, ἔσυρε σὲ λύπες καὶ σὲ χαρές, σὲ φιλίες καὶ σὲ ἔχθρητες, σὲ γάμους καὶ σὲ νεκροπομπές, μὰ δὲν κατώρθωσε ἄλλο παρὰ νὰ ζαλιστῆ καὶ νὰ πονέση γιὰ τὰ χρόνια ποὺ ἔφυγαν, γιὰ τὰ παθήματα ποὺ τὸν ηὗραν.

Ἄξαφνα ἐπέταξε μπροστά του ξανθομούστακος καὶ γαλανομάτης παλληκαρᾶς ὁ Πετρολέτσος ὁ φίλος του, ὁ ἀδελφός του! Καὶ τώρα ἀνάμεσα στὸ μαγαζὶ οἱ δυὸ φίλοι, ψαρομάλληδες, σαρακοφαγωμένοι, σφιχταγκαλιάζονται καὶ συχνοφιλιῶνται μὲ δάκρυα βροχὴ στὰ μάτια.

—Μώρ' ἐσύ'σαι, Πέτρο;

—Γιωργάκη ἐσύ!

Τέλος χωριστήκανε κι' ὁ ἕνας ἐκύτταξε τὸν ἄλλον μὲ περιέργεια. Μεγάλη ἀπορία ζωγραφήθηκε στὰ πρόσωπά τους, σὰν νὰ μὴν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς [illegible] κι' ἀπὸ τὰ σπαρταριστὰ νειᾶτα γκρεμίστηκαν γιαμιᾶς στ' ἄχαρα γεράματα.

—Καημένε, γεράσαμε! εἶπε ἄργο κουνῶντας τὸ κεφάλι ὁ Λαμπρόπουλος.

—Γεράσαμε κι' ἀλλάξαμε! ἐπρόσθεσε ὁ Πετρολέτσος πικραμένος. Κορφιάτης μοῦ φαίνεσαι.

Καὶ σφογγίζοντας μὲ τὸ μανικοπουκάμισο τὰ δάκρυά του, ἐκύτταζε καὶ ξανακύτταζε τὸ φίλο του, σὰν νὰ ζητοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ ἐκεῖνο σῶμα, τὸ στρογγυλὸ κεφάλι, τὰ κρέμαστα φρεσκοξουρισμένα μάγουλα, τὸν παχὺ λαιμό, τὸ λεφτοκαμωμένο παληό του σύντροφο, σὰν νὰ ζητοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ὑγρὴ καὶ σουρτὴ μιλιὰ τοὺς στρογγυλοὺς μωραΐτικους ἤχους, σὰν νὰ ζητοῦσε τὸν ἐλαφρὸ ἀέρα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῶν ματιῶν τὸ σπιθοβόλημα καὶ τὸ διαβολικὸ γοργοπαίξιμο τοῦ προσώπου, κάτω ἀπὸ τὴ νυσταγμένη ἔκφρασι ἑνὸς Κορφιάτη νοικοκύρη.

—Μώρ' ἐσὺ ὁ Γιῶργος ποὺ τάβαλες μ' ὅλους τοὺς κοντοστάμπελους στὴν Ὀβριακήσ Ἐφώναξε δυσκολόπιστος.

Ἦρθε στὸ νοῦ του ἄξαφνα ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γνωριστήκανε μέσα στὴν Ὀβριακὴ στὸ φοβερὸ καυγᾶ. Ὁ Πετρολέτσος ἀπὸ μικρὸς στὸ τυρί, ὅταν ὁ πατέρας του ἐπέρασε συφάμελος ἀπ' τ' Ἀργυρόκαστρο φεύγοντας τὴ λύσσα τοῦ Ἀληπασᾶ. Ὁ Λαμπρόπουλος φευγάτος ἀπ' τὸν κάμπο τῆς Γαστούνης γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τοὺς μαχαιράδες τοῦ δημογέροντα, ἦταν ἀδύνατο νὰ γνωρισθοῦν στὸν ξένο τόπο, ποὺ τὸν ἔσφιγγε καὶ κεῖνον τοῦ Σουλτὰν Θωμᾶ ἡ ἀλύγιστη παλάμη. Ὅμως ὅσα φέρνει ἡ ὥρα δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος. Ὁ Μωραΐτης στὸν καυγᾶ ἐκεῖνον ἔδειξε φοβερὴ παλληκαριά. Ξαρμάτωτος μ' ἕνα πόδι σκαμνιοῦ στὸ χέρι ἐρρίχτηκε στὴν ἀρματωμένη ἐξουσία, ἄνοιξε κεφάλια, ἐτσάκισε κόκκαλα καὶ τέλος τοὺς ἐσκόρπισεν ὅλους. Ὁ Ρουμελιώτης ἀπὸ φυσικό του σεβασμὸ στὴν παλληκαριά, ἔκρυψε τὸ Μωραΐτη στὸ μαγαζί του, χωρὶς νὰ συλλογιστῆ πὼς ἂν τὸν εὕρισκαν θὰ στέλνανε καὶ κεῖνον στὰ Φορτιά.

Η Α.Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς παρακολουθῶν παρέλασιν φουστανελλοφόρων κατὰ τελευταίαν Του περιοδείαν εἰς τὴν ὕπαιθρον

Κατώρθωσαν ὅμως νὰ μὴ ἀνακαλυφθοῦν κι' ἔμειναν αἱματοκυλισμένοι οἱ κοντοστάμπελοι καὶ φίλοι ἀχώριστοι οἱ δυὸ νέοι. Μὰ τώρα πῶς ἠμποροῦσε νὰ πιστέψη ὁ Πετρολέτσος ὅτι τὸ πιθάρι ποὺ κάθεται μπροστά του εἶν' ἐκεῖνος ὁ παλληκαρᾶς; Καὶ πάντα ἴδιος, ὅπως στὰ νειᾶτα καὶ στὰ γεράματα, εἶν' ἕτοιμος νὰ σωριάση θαυμαστικὰ γιὰ τὸ ἀντραγάθημα ἐκεῖνο. Ἡ παλληκαριὰ ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν δὲν παληώνει. Μὰ ὁ Λαμπρόπουλος τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα.

—Ἄς τα τώρα, περάσανε, εἶπε δυσαρεστημένος, παλαβομάρες !... Καὶ σὺ πῶς βρίσκεσαι; τί γίνεσαι ;

—Ἄ, εἶπε μὲ ἀδιαφορία μεγάλη, βουκόλος γυρίζω... Ἀμ' ἐσύ;

—Ἔχω τάλλαρα!...

—Μωρὲ τί λές! ἀλήθεια; ἐφώναξε ὁ Πετρολέτσος μὲ χαρά. Μπράβο! Μὰ πῶς μωρ' ἀδερφέ, πῶς!...

—Πῶς! μ' ἀγῶνες καὶ κόπους... Γιὰ φαντάσου πόσα χρόνια εἶναι ποὺ χωρίσαμε!

—Θυμᾶμαι κι' ἐγώ... Σὰν ἔφυγα γιὰ τὸν πόλεμο ἐσὺ πουλοῦσες σαποῦνι στά...

—Τί καλὰ ποὺ δὲ σ' ἄκουσα νὰ 'ρθῶ μαζύ σου. Τί ἀπόκτησες μὲ τὰ τρεχάματά σου; Πές, ἔχεις τίποτε;

—Μπᾶ, ὅ,τι φορῶ καὶ κλέφτη δὲ φοβᾶμαι.

Καὶ μ' ἕνα βερνολύγισμα περήφανο, ποὺ δὲν τὸ ἔκανε βασιλόπουλο, ἔδειξε ὁ Ρουμελιώτης τὰ τρυπημένα του γουρνοτσάρουχα, τὶς ξηλωμένες σκάλτσες του, τὴ λερὴ καὶ ξεσκλισμένη φουστανέλλα του, τὰ ξεφτισμένα μεϊντανογέλεκα καὶ τὸ λιγδωμένο φέσι του. Ἔδειξε ἀκόμη στὴ μέση του σελάχι μαῦρο, καταζαρωμένο μὲ τὸ ξύγγι ἐπάνω του σὰν λέπια ψαριοῦ, μὲ τὸ μαυρομάνικο λάζο μέσα καὶ δυὸ-τρεῖς ἀλυσίδες ποὺ βαστούσανε δεξιὰ τὸν ἀσημοσουγιᾶ κ' ἕνα λουρὶ μισολυωμένο ἀριστερὰ μὲ τρεῖς τοκάδες— μοναχὴ ἀρματωσιὰ καὶ στολίδια του.

—Καὶ βαστιούσουνα καλὰ σὰν ἔφευγες, εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι ὁ Λαμπρόπουλος, τὸ ψωμάτικό σου στὴν πόρτα Ριάλα ἔκανε δουλειά, εἶχες οὔλη τὴν Ὀβριακὴ ἀπάνου σου. Ἂν βάσταγες κεφάλι, τώρα θὰ εἶχες μηχανὲς καὶ θὰ τάϊζες οὔλη τὴ χώρα. Ψεσινὸς ἄνθρωπος ὁ Μεϊντάνης κ' ἔχει ἑκατομμύριο!

—Καὶ δὲν θάχανα τοὺς γονιούς μου!... ἐπρόσθεσε ὁ Πετρολέτσος, στηλώνοντας τὸ βλέμμα στὸν κούφιο ἀέρα, σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀνασκαλίση τὰ περασμένα.

—Οἱ γονιοί σου! ἐφώναξε ὠργισμένος ὁ Λαμπρόπουλος, οἱ γονιοί σου! διακονιὰ βγήκανε! τὸ ξέρεις ποὺ βγῆκαν διακονιά!... Ἀκοῦς ὁ Πετρολέτσος διακονιά!... Καὶ στὸ τέλος ὁ πατέρας σου γύριζε παλαβὸς στὸ Μαντοῦκι, μπαίγνιο τοῦ κόσμου, κ' ἡ μάνα σου ἔπεσε στὴ Γαρίτσα καὶ πνίγηκε...

—Σώπα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! σώπα!... εἶπε ὁ Πετρολέτσος κουνῶντας τὰ χέρια καὶ γυρίζοντας τὰ μάτια, λὲς κ' ἤθελε νὰ διώξη φοβερὸ φάντασμα.

Μὰ ὁ Μωραΐτης, σὰν νὰ τὸν ἔπιασε ὁ πειρασμὸς νὰ γελάση μὲ τὴν ἀπελπισία τοῦ ἄλλου, νὰ φανῆ πὼς εἶναι ἔξυπνος, πὼς ὅλα μὲ τὴν τσαχπινιά του τὰ καταφέρνει καὶ πὼς οἱ ἄλλοι χαντακώνονται σὲ φαντασίες μόνον, ἄρχισε μὲ περισσότερο θυμό:

—Τί τσώπα! μωρέ, τί τσώπα! Ἄ, δὲ σ' τάλεγα, ὁ κακόρκος, ἀπὸ τότε. Μωρὲ κάτσε καὶ τήρα τὴ δουλειά σου! καλὰ καθόμαστες ἐδῶ, λευτεριὰ ἔχουμε μὲ τσ' Ἐγγλέζους.

—Μὰ τ' ἀδέρφια μας... ἡ Πατρίδα...

—Τί πατρίδα; ποῦ σὲ εἶδε σένα ἡ Πατρίδα, ποῦ τὴν ξέρεις; τάϊσε τοὺς γονιούς σου ποὺ πείνασαν;... ἐσένα σὲ τάϊσε;... Μὰ νὰ εἰπῆς ἦτανε καὶ τὸ μυαλὸ—παιδιάτικο μυαλό! ἐπρόσθεσε μαλακώτερος ὁ Μωραΐτης. Νά, ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ ἔτσι, μπῆκα στὸ καράβι μὲ τοὺς Παργιανοὺς νὰ κατεβῶ στὴ φωτιά.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ Πετρολέτσος, κυττάζοντας τὸ φίλο του κατάματα, σὰν νὰ ἔλεγε: Βλέπεις; δὲν ἔχω ἄδικο, ἡ πατρίδα πάντα πατρίδα εἶναι, πονιέται!...

—Ναίσκε, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ τὸν προσέξη, πῆγε τότενες ὁ Κυριακούλης νὰ βαρέση τσ' Ἀρβανιτάδες στὸ Φανάρι καὶ πήγαμε νὰ τσοῦ δώκουμε ἀγιοῦτο. Μὰ ὥστε νὰ φτάσουμε ἐκεῖ φινίρησε ὁ πόλεμος. Οἱ Μανιάτες μὲ τὸ λείψανο τοῦ Κυριακούλη κατεβήκανε στὸ Μεσολόγγι, μὰ ἐγὼ κατάλαβα πὼς δὲν ἤμουν γιὰ πόλεμο καὶ πέρασα ὁλονυχτὶς τσοῦ Παξούς. Ἀπὸ τότενες ηὗρα τὴν τύχη μου.

—Τότε ποὺ λὲς ἔκανα κ' ἐγὼ τὸν πρῶτο μου πόλεμο, τὸν ἔκοψε ὁ Ρουμελιώτης, βαρέσαμε τοὺς Τούρκους στὸ Μωριᾶ, ἦταν ἄμετρη Τουρκιὰ καὶ λιγοστοὶ ἐμεῖς μὰ διαλεγμένοι, βαστάξανε καλὰ οἱ ὀχτροί, μὰ στὸ τέλος τσακίσανε.. Ὅρε, μάτια μου, θέρο ποὺ στὸν κάναμε!...

Κ' ἔρριξε τὸν μακρυὰ πύρινη λὲς κ' ἤθελε νὰ φωτίση τὰ περασμένα, μιὰ θριαμβευτικὴ ἔκφρασι στὴ μαραμένη του ὄψι. Εἶχε τὰ δασά του φρύδια σμιχτά, ἔσκαζε τὸ ρουθοῦνι σὰν νὰ μυριζότανε τὴ μπαρούτη τῆς μάχης, κουνοῦσε τὰ χέρια σὰν νὰ ἔδινε ζερβόδεξα σπαθιὲς θανατηφόρες κ' ἔβλεπε τώρα νὰ φεύγουν τοὺς ἐχτροὺς καὶ νικήτριες τὴν Πίστη καὶ τὴν Πατρίδα. Τὰ λόγια τοῦ φίλου του, τὸ Φανάρι, ὁ Κυριακούλης, οἱ Ἀρβανίτες, λόγι' ἀλησμόνητα στὴ ζωή του γιτ' ἦταν τῆς ζωῆς του τ' ὄνειρο, ἐστέγνωσαν εὐθὺς τὰ δάκρυά του, ἔδιωξαν ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του τὸ φαρμάκι καὶ τὸν φέρανε πάλι στὴν πρώτη του θέσι, ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀφήση παρὰ νεκρός. Μὰ ὁ Λαμπρόπουλος, κλωθονυρίζοντας κι' αὐτὸς στὰ περασμένα περήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, ἐξακολούθησε χωρὶς νὰ τὸν προσέξη.

—Στσοῦ Παξούς, ποὺ λές, ηὗρα δυὸ καλοὺς συντρόφους, ἄξοι ἄνθρωποι, δὲ χανόντουσαν σὲ λόγια. Βρίσκουμ' ἕνα καϊκάκι καὶ τραβοῦμε στὰ σκαλώματα τοῦ Μωριᾶ καὶ τὴν πόρτα τσῆ Ρούμελης. Ἐκεῖ μᾶς ἀγιουτάρισε ἡ τύχη στὰ γερά! Ἤβλεπες στοὺς ἔρμους κάβους καὶ στὰ περιγιάλια γυναῖκες, ἄντρες, παιδιὰ κατατρεγμένους ἀπ' τὸ Τούρκικο ἀσκέρι. Ἅμα μᾶς ἀγνάντευαν ἀρχινοῦσαν τὰ σενιάλια νὰ τσοῦ πάρουμε, νὰ τσοῦ περάσουμε στὰ ξερονήσια τοῦ Κάλαμου. Κ' ἔδιναν ὅ,τι εἶχαν: δαχτυλίδια διαμαντένια, ζουνάρια ἀξετίμητα, μεταξωτὰ καὶ λαγούρια, ὅ,τι ἅρπαξαν ἀπὸ τὰ σπίτια τσου στὴν ὥρα τοῦ φευγιοῦ, τάδιναν οὖλα γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ λεπίδι, ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ καὶ τὴν ἀτιμία. Δὲ λέω πὼς δὲν κάναμε κι' ἀδικίες, χωρὶς ἀδικία βιὸς δὲ γίνεται. Τὸ καϊκάκι μας δὲν ἔπαιρνε πολλοὺς κ' ἐμεῖς βάναμε διαλεόνα. Μπαρκάραμε πρῶτα τὰ γαλάρια κι' ἂν ἔμενε λίγος τόπος μπαρκάραμε κι' ἀπὸ τὰ στέρφα, εἴτ' ἀλλοιῶς βουλώναμε τ' ἀφτιά μας στὰ μοιρολόγια τσου καὶ κάναμε πανιά. Πολλὲς βολὲς θυμοῦμαι, πλάκωναν ἄξαφνα οἱ Τοῦρκοι καὶ βλέπαμε τσοῦ ἔρμους νὰ σκορπᾶνε καὶ νὰ γκρεμίζωνται ἀπὸ τσοῦ βράχους στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μᾶς φτάσουν, νὰ μᾶς ἁπλώνουν τὰ παιδιά τσου στὴν ὥρα ποὺ βυθιζόντουσαν στὰ κύματα... Μὰ πολλουνῶνε σώσαμε τὴ ζωή.

—Ἐγὼ πῆρα ζωές, μὰ τούρκικες ζωές! Ἔσπειρα κουφάρια στὸ διάβα μου ποὺ χορτάσανε τὰ πετεινὰ κι' ἀντρίεψε ἡ γῆ μας. Μὰ δὲν τὸ πῆρα τ' ἀλλουνοῦ τὸ πρᾶμα, ὅ,τι πῆρα τὸ πῆρα δίκια μὲ τὸ σπαθί μου.

—Κ' ἐγὼ δίκια τὸ πῆρα. Στὸ Μεσολόγγι...

—Ἔκαμες στὸ Μισολόγγι;

—Ναίσκε, ἔκαμα τσοῦ δυὸ μπλόκους καὶ στὴν ἔξοδο.

—Μωρὲ τί λές! Ἐγὼ τότες ἤμουνα μὲ τὸν Κώστα Μπότσαρη κ' ἤρθαμε γυρεύοντάς σας... Μωρὲ πὲς π' ἀδέρφι, πολέμησες στὸ πλάϊ τοῦ Σιαδήμα! εἶδες πὼς γλύτωσε ὁ Μακρῆς, πὼς χάθηκαν τὰ γυναικόπαιδα, πὼς σκοτώθηκε ὁ Ραζικότσικας;

Ὁ Ρουμελιώτης, ὅπως ὅλοι τοῦ καιροῦ του, ἔτρεφε ἄλλου εἴδους θαυμασμὸ στοῦ Μεσολογγιοῦ τὴν ἱστορία. Ἔγιναν κι' ἄλλες μεγάλες μάχες, μακελλιὰ φρικτὰ στὸν πικρὸ ἐκεῖνον ἐννιαχρονίτικον ἀγῶνα, δοξαστήκανε κι' ἄλλες πολλὲς φορὲς τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, μὰ ὅ,τι ἔγινε στὸ Μεσολόγγι τὸ νόμιζαν κάτι ἐξαιρετικὸ κ' ἐκείνους ποὺ πολέμησαν ἐκεῖ τοὺς πίστευσαν θεούς. Ἂν κι' ὅπου ἔτυχε ὁ Πετρολέτσος κ' εἶχε τῶν καπεταναίων τὴν ἀγάπη, ἐπίστευε πὼς τίποτε δὲν ἦταν ἀφοῦ δὲν ἔκαμε στὸ Μεσολόγγι. Καὶ τώρα ἐνῶ ἄρχιζε νὰ ἀηδιάζη τὸ Μωραΐτη, πάραυτα ὅλα τὰ λησμόνησε μπροστὰ στὴ σκέψι πὼς εἶναι ἀγωνιστὴς τοῦ Μεσολογγιοῦ. Ἄρχισε νὰ βλέπη τὸν ἑαυτό του βόμπιρα μπροστὰ σ' ἐκεινον τὸ δρέκο καὶ νὰ θέλη νὰ μάθη πράματα, ποὺ τόσες φορὲς ἄκουσε καὶ ποτὲ δὲν θὰ χόρταινε. Μὰ ὁ Λαμπρόπουλος στὴν ἔξαψι τοῦ φίλου του ἐγέλασε δυνατά.

—Τίποτσι δὲν εἶδα, ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια. Εἶδα μονάχα ποὺ ἔφεγαν τὴν ἄλλη μέρα τσὴ Μεσολογγίτισσες ἀρμαθιασμένες στ' ἀράπικο στρατόπεδο...

—Μώρ' μὲ τοὺς Τούρκους ἤσουνα!

—Κιαμέ; Ἔδινα χοῦφτα καπνὸ τσοῦ Ἀρβανιτάδες, χοῦφτ' ἀφιόνι τσοῦ ἀραπάδες κ' ἔπαιρνα χοῦφτα μάλαμα καὶ χοῦφτ' ἀσῆμι.

—Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς; ἐβροντοφώνησε μ' ἀηδία ὁ Πετρολέτσος.

—Νὰ χαθῶ; ἐσὺ χάθηκες, κακόρκε, μὲ τὰ μυαλὰ ποὖχες!... Τὴ βλέπεις τούτη τὴν κτένα· δεύτερη δὲν βρίσκεται στὸν κόσμο. Τὴν πῆρα γιὰ μιὰ Μεσολογγιτοπούλα ποὺ πούλησα στὸν Πρόξενο τῆς Ἀουστρίας στὸ Τσιρίγο.

Ὁ Πετρολέτσος πήγαινε νὰ φρενιάση ἀπὸ τὸ θυμό.

Ἡ τόση ξετσιπωσιὰ τοῦ Μωραΐτη ἔφερνε τὸ αἷμα στὰ μάτια του καὶ δυὸ - τρεῖς φορὲς ἐσκέφτηκε νὰ τοῦ στρίψη τὸ καρύδι, γιὰ νὰ πάψη νὰ λέη. Καὶ ἔξαφνα χωρὶς λόγο βράζοντας ἀπὸ γεροντικὸ θυμό, ἐσήκωσε μὲ βία τὸ δεξὶ μανίκι κι' ἔδειξε στὸ μπράτσο του μιὰ φοβερὴ σπαθιά.

—Τὴ βλέπεις τούτη; ἐφώναξε φέροντάς το στὰ μάτια τοῦ Μωραΐτη, εἶναι σπαθιά! Τὴν πῆρα στὸ Κερατσίνι μὲ τὸν Καραϊσκάκη. Ἤμαστε λίγοι, στὰ δάχτυλα ὅπως πάντα κ' οἱ Τοῦρκοι ἄμετροι. Μὲ τὴν πρώτη μπαταριὰ σκοτώνετ' ὁ μπαϊραχτάρης. «Πετρολέτσο δικό σου!» φωνάζει ὁ καπετάνιος, μὲ τὸ κόκκινό του ντουλαμᾶ λάμποντας σὰν Ἅη Γιώργης ἀπάνω στ' ἄλογό του. Μὲ τὸ λόγο τ' ἅρπαξα κιόλας. Μᾶς ἔμπλεξαν ἐκεῖ, μᾶς ζώσανε ἀπ' ὁλοῦθε, μᾶς στρίμωξαν σὲ μιὰ φράχτη, μᾶς πῆραν τὶς πλάτες... Κολύμπησα στὰ αἵματα, μὰ τὸ γλύτωσα τὸ μπαϊράκι.

—Καὶ τί ἀπόχτησες; ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σου; ποῦ εἶν' οἱ γονιοί σου ; ποῦ εἶν' ἡ φαμίλια σου;... Δὲ γάφτω μυῖγες, ἀκοῦς: σὰν τέλειωσε ὁ πόλεμος γύρισα καταφορτωμένος ἐδῶ. Μάζωξα στσοῦ γονιούς μου ἀπὸ τὰ καλύβια καὶ τσ' ἔβαλα ἀφεντάδες. Τὴν ἀδερφή μου τὴν Ρήνη τὴν πάντρεψα μὲ τιμὲς καὶ δόξες καὶ ζῆ ἀρχοντικὰ στὸν Πέλεκα. Ἐγὼ παντρέφτηκα καὶ πῆρα μιὰ κοντέσσα. Ἐτοῦτο τὸ σπίτι δικό μου εἶναι καὶ τ' ἄλλο στὰ Μουράγια δικό μου καὶ στὴ Σπιανάδα τὸ ψηλὸ πάλε δικό μου. Ἐκεῖνος ὁ σαράφης εἶναι γυιός μου ὁ Νικολάκης. Ἀκοῦς πῶς παίζει τὰ τάλλαρα στὰ χέρια σὰν νὰ παίζη κομπολόϊ. Τὸν ἄλλο δικηγόρο θὰ τὸν κάνουμε βουλευτή. Ἐτοῦτο τὸ μαγαζὶ τὸ κρατεῖ ὁ μικρότερος. Τὸ μεγάλο λιοτρίβι στὴ Γαρίτσα, ἕνα λιοστάσι στοὺς Ἅγιους Δέκα, μιὰ περιβόλα στὸν Ποταμό, ὅλα δικά μου!...

Ὁ Λαμπρόπουλος ἦταν ρητορικώτατος, ἔλεγε γιὰ τὰ χτήματά του, γιὰ τὴν νοικοκυρωσύνη του μ' ἔξαρσι καὶ λυρισμὸ ἄφταστο. Θεόπνευστος ποιητὴς δὲ θὰ ὕμνουσε μὲ τόση φωτιὰ τῆς ψυχῆς του τὰ ὄνειρα. Ἀφρόντιστα, μὲ τὴ φυσικὴ ἐκείνη χάρη ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ πίστι σὲ κεῖνα ποὺ ἔλεγε, ζωντάνευε τὶς νεκρὲς λέξεις, λαμπροχρωμάτιζε τὶς φράσεις του, κ' ἔψελνε ὕμνο μεγαλόπρεπο στὸ θετικὸ νοῦ, στὴ δουλειά, στὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν λανεύουν κούφιοι πόθοι, παρὰ βαδίζει ἀργὰ καὶ στέρεα καὶ μαζώνει ὅ,τι βρῇ, γιὰ νὰ χτίσῃ τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας του. Ὁ Κορφιάτης εὐθὺς ἔγινε βέρος Μωραΐτης, ἱκανὸς γιὰ τὸ σκοπό του νὰ παίξῃ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, νὰ γελάσῃ διάβολο, νὰ καλλιγώσῃ τὸν ψύλλο.

Ὁ Ρουμελιώτης χολοταράχτηκε. Στὴν ὁρμητικὴ κουβέντα τοῦ φίλου του εἶδε νὰ συνεπαίρνωνται ὅλα του τὰ αἰσθήματα, ὅπως κάτω ἀπὸ τὸ κατρακύλισμα τοῦ νεροῦ ξερριζώνονται καὶ τρίβονται τὰ πολυτρίχια τοῦ βράχου. Καὶ στὴ θέσι τους ἔνοιωσε νὰ φυτρώνῃ καὶ νὰ τὸν ἐνοχλῇ μιὰ ἀπορία πρωτόφαντη. Τί εἶναι καλύτερο, ἡ Πατρίδα ἢ τὸ ἄτομο; Νὰ αὐτός, νὰ κι' ὁ φίλος του. Ἐκεῖνος ἀναπαύεται στοὺς κόπους τῆς νειότης του, τιμημένος ἀπὸ τὸν κόσμο, [illegible] ἀπὸ τοὺς γονιούς του, ἀγαπημένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Προσμένει τὸ θάνατο ἥσυχος, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς χέρια παιδιῶν θὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια, πὼς μύριοι θὰ συναχθοῦν γύρω στὸ λείψανό του, νὰ τὸν κλάψουν εἰλικρινὰ καὶ νὰ εὐλογήσουν τὴ μνήμη του. Κι' αὐτὸς ποὺ δὲν ἀφιέρωσε ὥρα τῆς ζωῆς του στὴ δούλεψι τοῦ ἑαυτοῦ του, γυρίζει τώρα δίχως τίποτε, περιφρονημένος ἀπὸ τὸν κόσμο, καταραμένος βέβαια ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ἀπορριμμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Καὶ ὅταν κλείσῃ τὰ μάτια, θὰ πάῃ σὰν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι, δίχως μάτι νὰ δακρύσῃ γι' αὐτόν, δίχως χεῖλι νὰ τὸν μοιρολογήσῃ. Ποιὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἴσος δρόμος, Θεέ μου!

Ἄξαφνα ὁ ἐρεθισμένος του λογισμὸς ὕψωνε λίγο-λίγο εἰκόνα ὁλοζώντανη. Μιὰ ἀσπροφόρα μὲ κορμὶ καὶ πρόσωπο ἀγγελοκάμωτο, στεκότανε μπροστὰ σὲ μεγάλη φωτιά. Γύρω στὴ φωτιὰ λίγος μὰ ἐκλεχτὸς κόσμος, ἐρχότανε κι' ἔρριχνε μέσα πλούτη, ὀνόματα, γονιούς,, παιδιά, ἀδέρφια, ἀγάπες, πόθους, ὄνειρα, φιλοδοξίες, πάθη. Ἡ φωτιὰ τ' ἅρπαζε ὅλα, τὰ κατάπινε σὰν φάρυγγας θεριοῦ, κ' ἡ παρθένα μὲ τὸ πλάνο της χαμόγελο καὶ τὸ αὐστηρό της βλέμμα, τοὺς ζητοῦσε κι' ἄλλα, «κι' ἄλλα», τοὺς φώναζε πεισματάρα, ἀπαιτητική, ἀχόρταγη. Κ' ἐκεῖνοι ἀφοῦ ἔρριχναν ὅ,τι κι' ἂν εἶχαν δίχως πίκρα, δίχως θυμό, ἔπεφταν τέλος ἀπὸ τοὺς [illegible] καὶ χάνονταν κ' ἔσβυναν καὶ χώνευαν ἐκεῖ, ὅπως ἔσβυσε καὶ χώνεψε πρίν, κάθε χαρά τους καὶ κάθε τους ἀπόχτημα. Καὶ κάτι τοῦ ἔλεγε μυστικὰ πὼς ἡ παρθένα, ἡ λάμια ἡ ἀχόρταγη ἦταν ἡ Πατρίδα. Ἀνυπόμονα ἔρριξε τὰ μάτια περίλυπα νὰ εὕρῃ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀνταπόδοσι νὰ βρῇ σ' ἐκεῖνο τὸ ὁλοκαύωμα, μὰ τίποτα.

—Ἔχεις δίκιο... δίκιο ἔχεις: ἐψιθύρισε μὲ δακρυσμένα μάτια, μὲ στῆθος βαρύ, λὲς κ' ἐκαθόταν ἡ Μόρα ἀπάνω του.

Μὰ σύγκαιρα εἶδε τὴν κόρη νὰ τὸν κυττάζῃ κατάματα καὶ μὲ τὸ χέρι της νὰ δείχνῃ μακρυά. Ἀγνάντεψ' ἐκεῖ ὁ Πετρολέτσος κ' εἶδε μιὰ χώρα μεγάλη. Κ' ἐμάντεψε ἀμέσως πὼς ἦταν ἡ Ἑλλάδα, ἐλεύθερη πέρα-πέρα, δοξασμένη, λαμπροφώτιστη. Πάραυτα αἰσθάνθηκε μιὰ μυλόπετρα νὰ κυλᾷ ἀπὸ πάνω του, τὰ πύρινά του αἰσθήματα τ' ἀπείκασε νὰ χύνωνται πάλι καὶ νὰ ξανάφτουν τὸ αἷμα του. Νά τη λοιπὸν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀνταπόδοσι!... Ἐπήδησεν ἀγέρωχος, αὐστηρός, ὅπως τὴν ὥρα ποὺ στὸ Κερατσίνι ἀγωνιζόταν μὲ τοὺς ἐχτροὺς γιὰ τὸ μπαϊράκι καὶ στὸ «τί ἀπόχτησες» ποὺ τοῦ πρόβαλε ὁ Μωραΐτης.

—Ἔκαμα τὴν Πατρίδα μου! ἐφώναξε χτυπῶντας τὰ στήθη του ἄπονα.

Ὁ Λαμπρόπουλος στὴν ἀπροσδόκητη ἀπάντησι ἔμεινε ἄλαλος, μικρός, τιποτένιος. Κ' ἐκεῖνος ἀπανωθιό του, μὲ τὰ πολεμικὰ ἔνστικτα ἀναστημένα τώρα, ἠθέλησε νὰ στείλῃ καὶ δεύτερη μπαταριά, νὰ σαρώσῃ τὰ κακομοιριασμένα λείψανα τοῦ ἐχτροῦ. Μὲ φωνὴ μεγάλη, ἀφεντική, σὰν νὰ μιλοῦσε ἀπὸ μέρους ὅλου τοῦ λαοῦ τοῦ Εἰκοσιένα τοῦ ἀδικημένου κ' ἀμνημονεύτου, ξαναφώναξε ἀποσβολώνοντάς τον:

—Ναί, ἔκαμα τὴν Πατρίδα μου.

+ Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς ΕΟΝ Λακωνίας

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινήν, ἐτελέσθησαν ἐν Γυθείῳ οἱ διοργανωθέντες ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Γυθείου, κολυμβητικοὶ ἀγῶνες, οἵτινες ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Τὴν 28ην Αὐγούστου ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις εἰς τὸ χωρίον Μελιτίνη ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Μελιτίνης, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἶνε ἡ δευτέρα παράστασις ποὺ δίδεται ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Σχηματισμοῦ. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν διὰ στολὰς τοῦ ὡς ἄνω Σχηματισμοῦ

—Ἐπίσης τὴν 27 ἰδίου ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις καὶ εἰς τὸ χωρίον Ξηροκάμπιον ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ χωρίου μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Γρηγ. Ξενοπούλου «Οἱ Φοιτηταί», στεφθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Οἱ τόσον προοδευτικοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου παρηκολούθησαν πάντες τὴν θεατρικὴν παράστασιν τῆς Ε.Ο.Ν. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης θὰ διατεθοῦν ὡσαύτως διὰ στολὰς τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Ξηροκαμπίου.

—Τὴν 28ην μηνὸς Αὐγούστου ὁ Σχηματισμὸς Ε.Ο.Ν. Κροκεῶν ἐξέδραμεν εἰς Τρίνησα. Εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν τοῦ μέρους ἐκείνου ἐγένετο διδασκαλία κολυμβήματος ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Σχηματισμοῦ. Οἱ Φαλαγγῖται ἐπέστρεψαν ἀργὰ τὸ βράδυ εἰς τὸ χωρίον των καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν αὐτήν, ἥτις τοὺς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χαροῦν τὴν θάλασσαν.

Ὁ Διευθυντὴς Γραφ. Τύπου
ΧΙ Διοικήσεως Λακωνίας
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ
Ὑποφαλαγγάρχης

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς ΕΟΝ Καμάρας - Κερκύρας.

Μὲ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἑωρτάσθη εἰς τὴν Κοινότητα Καμάρας ἡ Βα Ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου. Τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ χωρίου.

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς ὁλόκληρος ἡ ὁμὰς τῆς Ε.Ο.Ν. εὑρίσκετο εἰς συναγερμόν. Ὅλοι, λίγο - πολὺ συνετέλεσαν ὥστε τὴν 4ην Αὐγούστου τὸ πρωῒ νὰ ἐμφανισθῇ τὸ χωρίον σημαιοστολισμένον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πλατείας εἶχε στηθῆ μεγαλοπρεπὴς ἁψίς, εἶχον δὲ ἀναρτηθῆ ἄπειραι φωτογραφίαι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ὡς καὶ διάφοροι, πατριωτικοῦ περιεχομένου ἐπιγραφαί.

Τὴν 10½ πρωϊνὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν ἐψάλη δοξολογία παρουσίᾳ τῶν ἀρχῶν τοῦ χωρίου καὶ ἁπάντων τῶν κατοίκων, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικὸς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ χωρίου καὶ ἀνάπτυξις ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ της τῆς σημασίας τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐδονεῖτο ἀπὸ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου ὡς καὶ ἀπὸ πατριωτικὰ τραγούδια. Τὴν 9ην ἑσπερινὴν ἐγένετο λαμπαδηφορία ὑπὸ τῆς ὁμάδος, ἥτις ἔψαλε τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ ἄλλα ἄσματα ἐπευφημουμένη ὑπὸ τῶν κατοίκων. Τὸ τέλος τῆς ὡραίας αὐτῆς ἑορτῆς ἐκήρυξε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος κ. Σπυρίδων Καρδάμης τὴν 10½ ἑσπερινὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

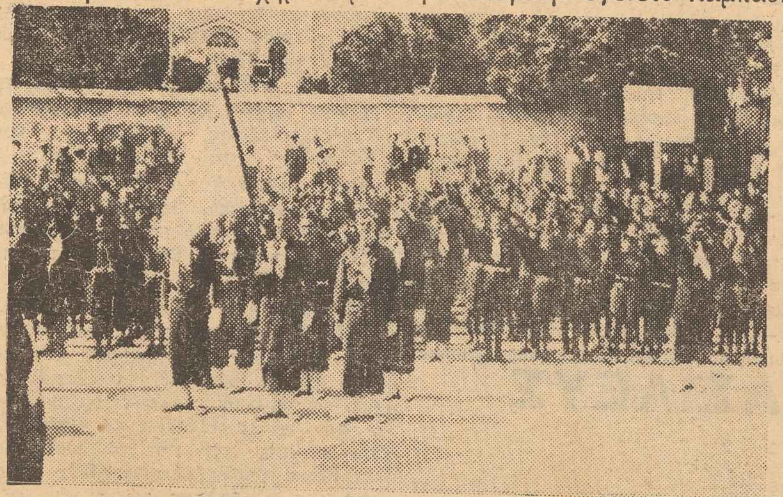

Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Χίου εἰς παράταξιν

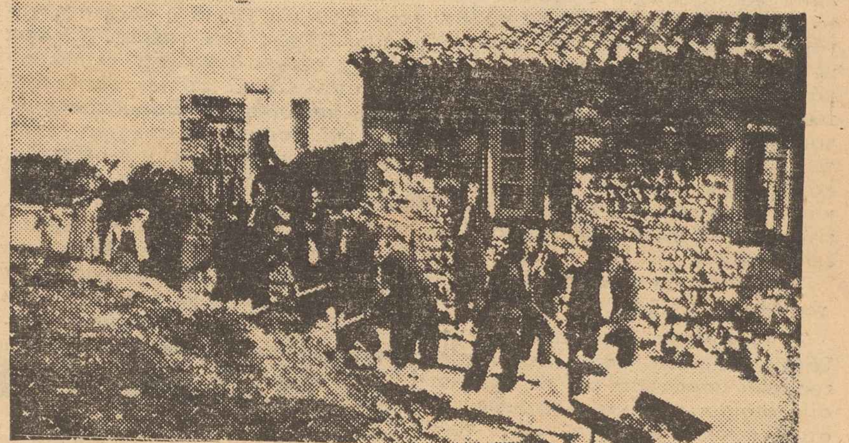

Τμῆμα Ε.Ο.Ν. Λιθοβουνίου Αἰτωλοακαρνανίας ἐργάζεται διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ γηπέδου, ὅπου ἀνεγείρεται νέον Σχολικὸν κτίριον, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δημοδιδάσκαλον Παν. Παπαγεωργίου, ὁμαδάρχην

Ἡ κίνησις τῆς ΕΟΝ Καμάρας

Σημαντικὰς προόδους ἐσημείωσεν ἡ ἐδῶ ἱδρυθεῖσα ὁμὰς τῆς Ε.Ο.Ν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπονίαν τῶν διοικούντων καὶ εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Ἔχει ριζωθῆ βαθειὰ στὴν ψυχή των ὁ σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὸν ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των καὶ συνεχῶς γίνονται καλλίτεροι. Τὸ πρόγραμμα, πλούσιο πάντοτε εἰς διαλέξεις, διδασκαλίες, ἀσκήσεις, παιγνίδια καὶ ἀθλητισμό. Τώρα τελευταίως ἱδρύθη καὶ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἥτις συνεχῶς προπονουμένη πολὺ γρήγορα θὰ ἀποβῇ ἡ ἰσχυροτέρα ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῶν χωρίων τῆς Μέσης. Συναντᾶται τακτικὰ μὲ τὰς ὁμάδας Καστελλάνων καὶ Κουραμάδων. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου κατανοήσαντες βαθειὰ τὴν μεγάλην ὠφέλειαν ποὺ προσφέρει ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ὀργανώσεω» δὲν παραλείπουν νὰ βοηθοῦν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν Ε.Ο.Ν. τοῦ χωριοῦ των, τὰ παιδιά τους. Δι' ἐράνου γενομένου μεταξὺ των προσέφερον εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ο.Ν. δραχμὰς 188, ποὺ θὰ διατεθοῦν διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τοῦ γραφείου τῆς ὁμάδος, τοῦ οἰκήματος εὐγενῶς παραχωρηθέντος δωρεὰν ὑπὸ τοῦ κ. Ἐλεήμονος Βαρότση.

Σ. Ι. Κ.

Ἡ Κοινωφελὴς δρᾶσις τῆς ΕΟΝ Λακωνίας

Τὴν 4ην τρέχοντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐξερράγη πυρκαϊὰ παρὰ τὴν θέσιν Γέρος τῆς Περιφερείας Κοινότητος Γοράνων, διαρκέσασα ἑπτὰ ὁλόκληρες ὧρες καὶ ἀπειλήσασα πρὸς στιγμὴν τὸ χωρίον. Ἡ ἔναρξις τῆς πυρκαϊᾶς ἐσημειώθη τὴν 10ην πρωϊνὴν καὶ ἡ κατάσβεσίς της ἐγένετο τὴν 5ην ἀπογευματινὴν καὶ αὐτὸ χάρις στὶς προσπάθειες τῆς Δασικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἄλλων προσδραμόντων.

Στὴν εἴδησι τῆς πυρκαϊᾶς, εἰς Φαλαγγίτης, ὀνόματι Μιχαὴλ Καραμανλῆς, τῆς 82ας Φάλαγγος Σπάρτης, εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Ζερμπίτσης, ἀπεχούσης περὶ τὴν 1½ ὥραν ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς πυρκαϊᾶς, τρέχει δρομέως, ἵνα βοηθήσῃ εἰς τὴν κατάσβεσίν της. Φθάνει εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ μαζὶ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Δασαρχείου Σπάρτης—τῆς περιφερείας ἐκείνης—παλεύουν μὲ τὴ φωτιά. Μετὰ ἀγῶνα 7 ὡρῶν κατορθώνουν νὰ τὴν ἐντοπίσουν καὶ τέλος νὰ τὴν κατασβέσουν.

Κουρασμένος καὶ τραυματισμένος στὸν ἀριστερὸ πόδα, ἐπιστρέφει ἀργὰ τὸ βράδυ ὁ νεαρὸς Φαλαγγίτης στὴν ἱερὰ Μονὴ τῆς Ζερμπίτσης, ὅπου τὸν ἀνέμενον ἐναγωνίως οἱ δικοί του, οἵτινες ἀγνοοῦσαν ποῦ εὑρίσκετο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἡ ὑπηρεσία του αὐτὴ δὲν παρεγνωρίσθη. Ὅλοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν στάσιν του αὐτὴν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός του ὡς ἀτόμου καὶ ὡς Φαλαγγίτου. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἡμέρας ὁ ἴδιος ὁ Δασάρχης Σπάρτης δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν ΧΙην περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. ἐξέφρασε τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Φαλαγγίτην τοῦτον, εὐχαριστῶν καὶ εὐγνωμονῶν καὶ τὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Λακωνίας διὰ τὴν ἀρτίαν διαπαιδαγώγησιν τῶν μελῶν της.

Ὁ Δ)τῆς Γραφείου Τύπου
Διοικήσεως Λακωνίας
ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Ὑποφαλαγγάρχης

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Ε. Ο. Ν. Πειραιῶς ἀνέπτυξε τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἀξιόλογον δρᾶσιν καὶ ἐπέδειξεν ἀξιοπρόσεκτον θετικὴν ἐργασίαν. Ἡ διοίκησις προσηλωμένη καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ βαθὺ συναίσθημα τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος ἐργάζεται ἐντατικῶς.

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἡ 6η Φάλαγξ προέβη εἰς κινητοποίησιν τῆς δυνάμεώς της, ἤτοι οἱ 1ος, 2ος καὶ 4ος Ὑποτομεῖς τῆς 6ης Φάλαγγος.

Κατὰ τὴν διαταχθεῖσαν κινητοποίησιν, καὶ χάρις εἰς ἀξιολόγους ἐνεργείας τῶν Ὑποτομεαρχῶν, παρουσιάσθη μεγάλη καὶ ἱκανοποιητικὴ δύναμις ἐν στολῇ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Τὴν δύναμιν ταύτην ἐπεθεώρησε κατὰ Ὑποτομεῖς ὁ κ. Διοικητής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς Φάλαγγος, οἵτινες ἐκ τῆς γενομένης ἐπιθεωρήσεως ἔμειναν πλήρως ἱκανοποιημένοι.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Φάλαγγος ἤτοι οἱ 1ος, 2ος καὶ 4ος Ὑποτομεῖς μὲ τάξιν, πειθαρχίαν καὶ εὐκοσμίαν ἐπεκοινώνησε ἐκ νέου μὲ τὴν φύσιν, ἐξώρμησε μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ χαρὰν πρὸς τόνωσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τοῦ Σκαπανέως.

Ἡ 18η Φάλαγξ κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον χάρις εἰς τὴν ἄοκνον, φιλότιμον καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν τῶν βαθμοφόρων της ἀνέπτυξε καὶ ἐκαλλιέργησε εἰς μεγάλην ἔκτασιν, περιέχουσαν ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀποστολῆς της μίαν δραστηριότητα καὶ ἐπίδοσιν τῆς ὁποίας τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα διακρίνονται ἔκδηλα εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐκφράσεις.

Τὸ ἁρμόδιον τμῆμα τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς Φάλαγγος διωργάνωσε σειρὰν ὁμιλιῶν μὲ ἐπιστημονικόν, μορφωτικὸν καὶ ἐνδιαφέρον περιεχόμενον, τὰς ὁποίας μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐξαιρετικῆς προσοχῆς παρηκολούθησαν οἱ ἐνθουσιώδεις καὶ χαρούμενοι Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Φάλαγγος ταύτης. Τὸ οἰκεῖον τμῆμα κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα καὶ κατὰ τὰς προρρηθείσας ὁμιλίας προέβη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἑπομένων θεμάτων, ἤτοι: περὶ ἠθικῆς, περὶ ὑποβιβάσεως τοῦ ἀνθρώπου συνεπείᾳ τῶν κακῶν ἕξεων αὐτοῦ, περὶ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ, περὶ ἠθικῶν παραγγελμάτων κ.λ.π.

Τοιαύτη ἐργασία συντελεῖται εἰς τὴν 18ην Φάλαγγα Νέας Κοκινιᾶς Πειραιῶς.

Προέβημεν εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῆς ἐργασίας ἑνὸς μόνου τμήματος διὰ νὰ καταδείξωμεν εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς παρακολουθοῦσαν τὴν κίνησιν Πειραϊκὴν Κοινωνίαν τὴν συντελουμένην ἐργασίαν, ἐργασίαν προοδευτικὴν καὶ ἀποτελεσματικήν.

Ὁμοίως ὁ ὑποτομεὺς τῶν Λιπασμάτων ἔχει ἀναπτύξει ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, ἔχει δὲ ἀποβῆ ὁ καλύτερος ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ὡσαύτως οἱ ὑποτομεῖς Ἁγίας Σοφίας καὶ Ν. Φαλήρου τῆς 16ης Φάλαγγος δεικνύουν μίαν φιλότιμον καὶ ἀξιέπαινον προσπάθειαν. μίαν ἀξιοσημείωτον κίνησιν καὶ δραστηριότητα πρὸς πύκνωσιν τῶν τάξεών των. Καὶ ὁ Ὑποτομεὺς τῶν Καμινίων ἐδν ὑστερεᾷ εἰς ἐργασίαν καὶ ἀπόδοσιν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς» ἡ πρώτη ἀποστολὴ Φαλαγγιτῶν. Ἡ ἐκ τεσσαράκοντα Φαλαγγιτῶν ἀποστολὴ κατὰ τὴν εἰκοσαήμερον ἐν τῷ στρατοπέδῳ παραμονήν της ἐξεπαιδεύθη κατὰ τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς διηνθισμένης μὲ διάφορα ψυχαγωγικὰ καὶ πνευματικὰ μαθήματα.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀποστολῆς ταύτης διὰ Πειραιᾶ ἐπεθεωρήθη αὕτη ὑπὸ τοῦ αἰφνιδίως ἐπισκεφθέντος τὸ στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεστάλη καὶ ἡ δευτέρα ἀποστολὴ.
τῆς Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς).
(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΤΖ. ΚΑΪΜΗ

Ὁ σπουδαιότερος κλάδος τῆς Βυζαντινῆς τέχνης εἶνε ἡ ζωγραφική, ὅπως ἦτανε ἡ γλυπτικὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἂς ἀσχοληθοῦμε, λοιπόν, σὲ τοῦτο τὸ κεφάλαιον εἰδικὰ γιὰ τὴ Βυζαντινὴ ζωγραφική.

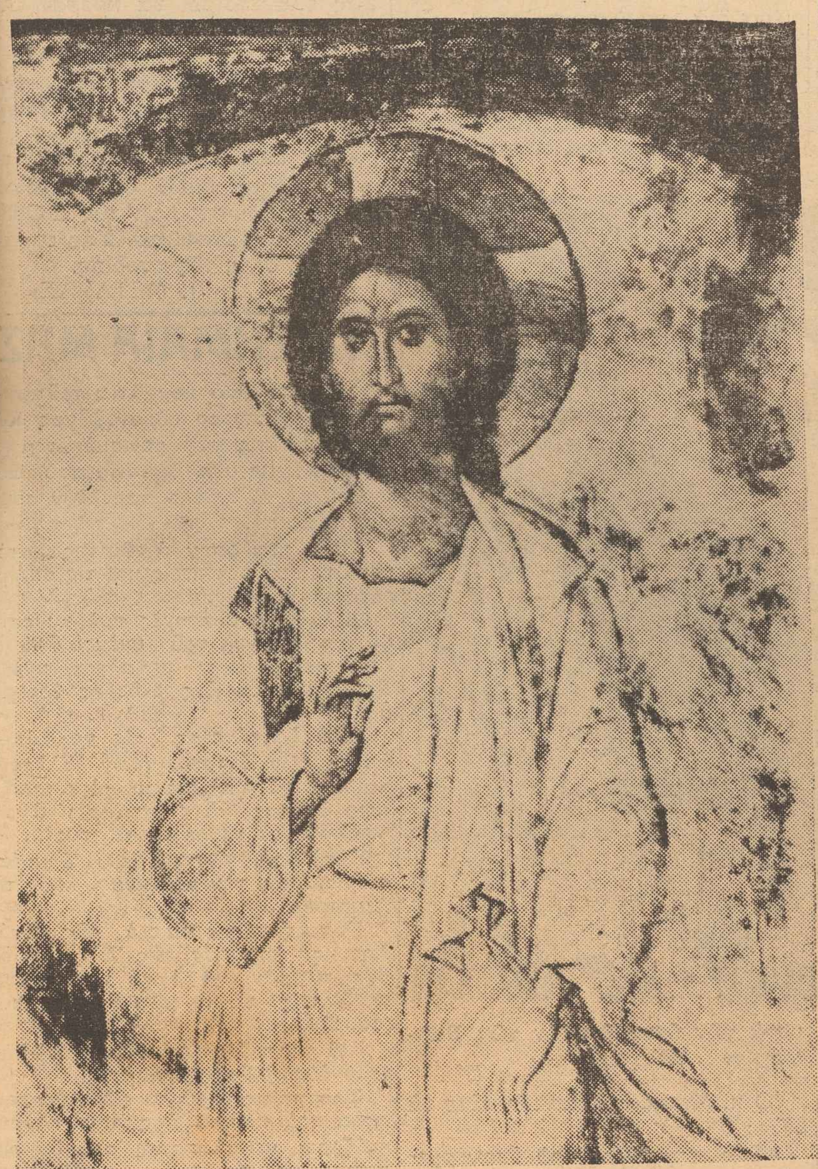

Ὁ Παντοκράτωρ τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησίας τοῦ Μυστρᾶ

Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἔχουν τεθῆ αἱ βάσεις ἑνὸς νέου ρυθμοῦ, ποὺ εἶχε κύριο σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς θρησκείας καὶ ὄχι τῆς ἀτομικῆς ἀπολαύσεως. Ἡ προσπάθεια κάθε ζωγράφου θὰ προσανατολισθῇ τώρα σὲ τοῦτο τὸ σκοπό, ὅπως ἀπαράλλακτα ἔκαμαν οἱ γλύπται τῆς ἀρχαϊκῆς Ἑλλάδος, ποὺ σκοπεύαν νὰ ἐκφράσουν μέσα στὸν τύπο τῆς φυλῆς τὴ Διονυσιακὴ [illegible]. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ βυζαντινὲς εἰκόνες μὲ τὴ φυλετικὴ φυσιογνωμία ἐκφράζουν τὴν συγκεντρωμένη ψυχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, λοιπόν, γίνεται ἡ πρώτη προσπάθεια γιὰ νὰ μεταμορφωθῇ ὁ ἄψυχος Ἑλληνιστικὸς τύπος σὲ Ἑλληνικό Ἀπὸ τὴν τεχνικὴ πλευρὰ θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ πλαστικὴ φυσικότητα καὶ θὰ εἰσανθῇ ἡ διακοσμητικὴ καὶ ἡ ρυθμικὴ διάταξη τῶν μορφῶν, θὰ ἀπλοποιηθῇ τὸ σχέδιο. Ἐπίσης θὰ καταργηθοῦν τὰ δευτερεύοντα ἀντικείμενα καθὼς καὶ τὸ βάθος ἔτσι ποὺ οἱ παραστάσεις νὰ μένουν νὰ ποῦμε, ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια. Μὲ αὐτὸ τὸ σύστημα δημιουργήθηκαν τὰ πρῶτα βυζαντινὰ μωσαϊκὰ μὲ πλοῦτο καὶ μὲ ἁρμονία [illegible]ν, ὅπως βλέπομε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου στὴ Θεσσαλονίκη, τὰ ὁποῖα ἐκδηλώνουν τὴν ἐπίδραση τῆς Ἀνατολῆς μὲ ὕφος, ποὺ ἐνέει τόσο μεγαλεῖον. Εἶνε ὅμως πολὺ σπάνια τὰ δείγματα τῆς περιόδου αὐτῆς, ἐξ αἰτίας ποὺ κατεστράφησαν σχεδὸν ὅλα ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους.

Ὅταν πέρασε ὅμως ἡ κρίσιμη αὐτὴ περίοδος καὶ ἡ Ἁγία Εἰρήνη ἐπανέφερε τὶς εἰκόνες, τότε καὶ ἡ Βυζαντινὴ τέχνη ξανάλαμψε πάλι καὶ παρουσίασε πολλὰς μεταπτώσεις, χωρὶς νὰ πάθῃ ὅμως βασικὲς μεταβολές. Ἕνα πνεῦμα κλασικισμοῦ μπῆκε τότε μὲ τάσεις πρὸς τὴν τελειοποίηση τῶν μορφῶν.

Τὰ πολύπτυχα ἐνδύματα τῶν ἁγίων, ἀναδιπλώνονται τώρα μὲ πιὸ φυσικότητα, οἱ στάσεις καὶ οἱ χειρονομίες πλησιάζουν τώρα περισσότερο πρὸς τὴν ἀλήθεια. Δείγματα τῆς δευτέρας αὐτῆς περιόδου προσφέρονται τὰ μωσαϊκὰ τοῦ Δαφνιοῦ (ἀπὸ τὸν 9ο αἰῶνα μέχρι τοῦ 11ου). Ἡ ἁρμονία μεταξὺ σχεδίων καὶ χρώματος εἶνε τώρα πιὸ πετυχημένη. Οἱ τύποι εἶνε πιὸ ἁγνοὶ Ἑλληνικοὶ καὶ μοιάζουνε μὲ ἀρχαϊκοὺς τύπους, πλημμυρισμένους ὅμως μὲ τὴ συμβατικὴ Βυζαντινὴ ἱερατικὴ ἀτμόσφαιρα.

Θὰ ἀκολουθήσῃ ἔπειτα μιὰ περίοδος αὐστηρῆς θεοκρατίας. Ἀργότερα ἡ Πόλη θὰ πέσῃ στὴν ἐξουσία τῶν Σταυροφόρων, μὰ θὰ ἀπολυτρωθῇ πάλιν ἐπὶ Παλαιολόγων (14ος αἰών). Τότε ἡ τέχνη θὰ μεταμορφωθῇ διὰ νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα πρὸς τὴ φυσικότητα καὶ νὰ ἀποδώσῃ τὴν μορφή, ποὺ ἔπνεε παντοῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Φανερώνεται τώρα στὴ ζωγραφικὴ ἡ προοπτικὴ σύνθεση μὲ βράχους, μὲ σπίτια, μὲ δευτερεύοντα πρόσωπα, καὶ παραστάσεις χώρου καὶ ἀποστάσεως.

Ἐπίσης ἀρχίζει νὰ φαίνεται δειλὰ-δειλὰ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἔκφραση στὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων καὶ μιὰ μεγαλύτερη ζωηρότητα στὶς κινήσεις.

Αὐτὴ ἡ νέα τέχνη ὠνομάσθηκε Μακεδονική, γιατὶ ἀναπτύχθηκε στὰ μοναστήρια τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Σερβίας, καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 13ον αἰῶνα.

Μὲ τὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Βυζαντινὴ παράδοση συνεχίζεται ἀπὸ Κρῆτες τεχνίτες γιὰ τοῦτο καὶ ὠνομάσθηκε «Κρητικὴ Σχολή», ἔχει τὸ κέντρον της στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ξαπλώνεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Βενετία.

Ἡ Κρητικὴ Σχολὴ διακρίνεται σὲ δυὸ κατηγορίες: Στὴν κατηγορία τῆς παραδόσεως καὶ στὴν Ἰταλίζουσα.

Θὰ ἐξηγήσουμε ἀλλοῦ τὶς διάφορες μεταμορφώσεις, ποὺ ἔπαθε ἡ Βυζαντινὴ ζωγραφική. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ περιγράψουμε τὴν εἰκονογραφικὴ διάταξή της μέσα στὸ ναὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εὐγενικὰ μᾶς τὴν ἐξήγησε ὁ ζωγράφος κ. Φώτης Κόντογλου, ἕνας ὑπέρμαχος τῆς Βυζαντινῆς παρα[illegible] ποὺ κ[illegible] ἴδιος στὴν εἰκονογράφηση τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ εἰκονογράφηση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶνε συμβολική. Εἰς τὸ μέσον τοῦ τρούλλου, εἰκονίζεται ὁ Παντοκράτωρ, ὡς κύπτων ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπιβλέπων ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο τὸν περιβάλλει [illegible] ὁμοίωμα οὐρανίου τόξου ἡ ἐπιγραφὴ λέγουσα: «Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου του ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν. Οὐ σώζεται Βασιλεύς». Γύρω τοῦ Παντοκράτορος παριστάνονται οἱ ἄγγελοι, τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφεὶμ καὶ τὰ πολυόμματα Χερουβεὶμ, καθὼς καὶ ἡ Παναγία καὶ ὁ Πρόδρομος. Κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζώνην, μεταξὺ τῶν παραθύρων τοῦ τρούλλου, παριστάνονται οἱ Προφῆται κρατοῦντες ἕκαστος χαρτὶ (εἰλητάριον) καὶ προλέγοντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὰ τέσσαρα τριγωνικὰ τόξα, ποὺ εἶνε κάτωθεν τοῦ τρούλλου, παριστάνονται οἱ 4 Εὐαγγελισταί, οἱ τέσσαρες θεμέλιοι λίθοι τῆς Θρησκείας τοῦ Χριστοῦ.

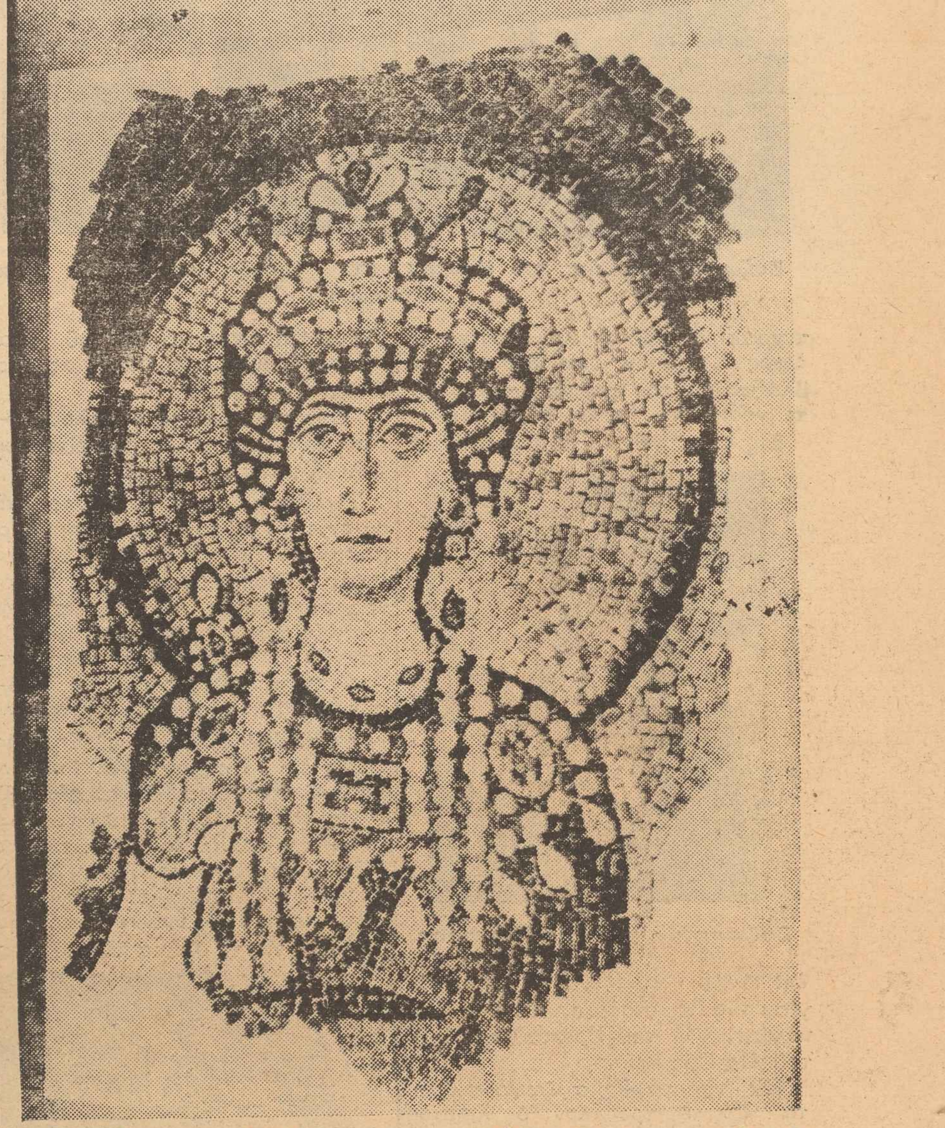

Βυζαντινὸν μωσαϊκὸν τῆς πρώτης περιόδου (εὑρίσκεται εἰς Ρα-[illegible])

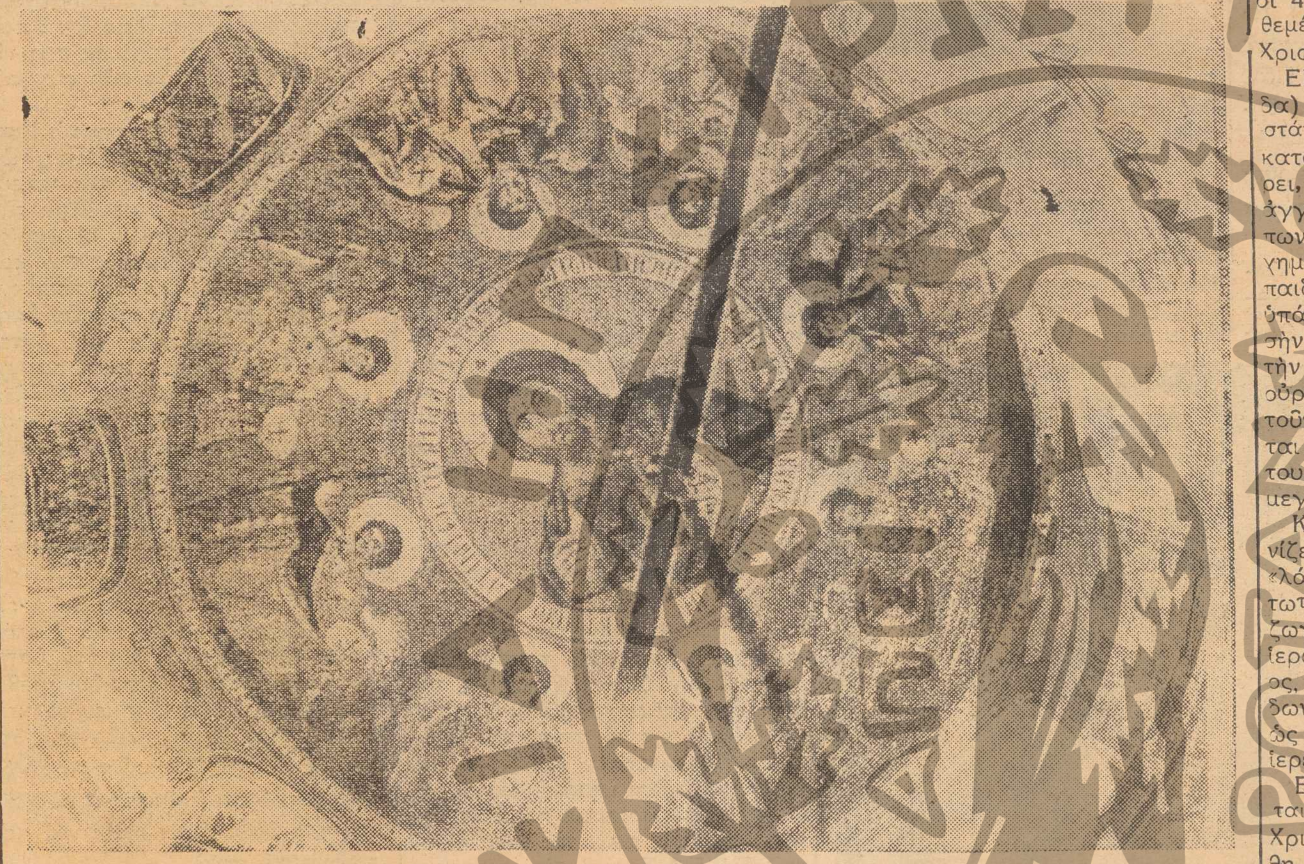

Ὁ Παντοκράτωρ (Βυζαντινὸν ἔργον)

Εἰς τὴν κόγχην (κοινῶς χυβάδα) τοῦ Ἁγίου Βήματος, παριστάνεται ἡ Παναγία Πλατυτέρα, κατὰ τὸ τροπάριον «Ἐπὶ σοὶ χαίρει, κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος..., παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν. Τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο...». Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς παιδίον εἰκονίζεται πρὸ τοῦ στήθους τῆς Μητρός του, ὡς ἐγγεγραμμένος ἐντὸς τῆς μεγάλης μορφῆς τῆς Θεοτόκου.

Κάτωθεν τῆς Πλατυτέρας εἰκονίζεται ἡ «θεία λειτουργία», τὸ «λάβετε φάγετε» καὶ εἰς τὴν κατωτέραν ζώνην ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ζωγραφίζονται οἱ σπουδαιότεροι ἱεράρχαι: Χρυσόστομος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Κύριλλος, Σπυρίδων, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὡς συλλειτουργοῦντες μετὰ τοῦ ἱερέως.

Εἰς τὸν κυρίως ναὸν παριστῶνται ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ, αἱ Παραβολαί, τὰ Πάθη, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις.

Εἰς τὰ τόξα τῶν ἀψίδων εἰκονίζονται οἱ δίκαιοι: ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, κλπ.

Εἰς τὴν χαμηλοτέραν ζώνην ὑπὲρ τὸ ἔδαφος παριστάνονται ὅρθιοι ἅγιοι, πολεμισταί, ἀσκηταί, ἱεράρχαι.

Ἑκατέρωθεν τῆς θύρας εἰκονίζονται οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ. Ὁ Μιχαὴλ κρατεῖ ῥομφαία καὶ χαρτὶ μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: «Βροτοί, βλέποντες τὸ ξίφος τεταμένον, ὅσοι βέβηλοι καὶ βλάσφημοι τὸν τρόπον, συσταλεῖτε γοῦν πρὸς μετάνοιαν τάχει».

Βυζαντινὰ φρέσκα τοῦ Μυστρᾶ (Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν Ἀποστόλων)

Εἰς τὸ τέμπλον τοποθετοῦνται ἐπὶ ξύλου εἰκόνες: α') τοῦ Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας, β') τῆς Παναγίας, γ') τοῦ Χριστοῦ καὶ δ') τοῦ Προδρόμου.

Βυζαντινὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας

Εἰς τὸν νάρθηκα ζωγραφίζονται: Εἰς τὸν τροῦλλον ὁ Χριστὸς ἐν δόξῃ· κύκλῳ του ἄγγελοι. Κάτωθεν τὸ «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». ἄβυσσοι, δράκοντες, ὄρη, χάλαζα, κρύσταλλοι, βροχή, παρθένοι καὶ νεανίσκοι, γέροντες κ.λ.π. Εἰς τὴν φυσιολατρικὴν αὐτὴν παράστασιν εἰκονίζονται (κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ἔπειτα) τέρατα φανταστικὰ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας: ὁ Κένταυρος, ὁ Πᾶν, ὁ Σκιόπους κ.λ.π. καθὼς καὶ θηρία φοβερὰ τὴν θέαν.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ νάρθηκος εἰκονίζονται τὰ μαρτύρια τῶν ἁγίων ὅλου τοῦ ἔτους.

Εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας ζωγραφίζονται καὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς ἀρχαιότητος: ὁ Πλάτων, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ἀριστοτέλης κ.λ.π. ὡς προειπόντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν χαρτιῶν ποὺ κρατοῦν.

Βυζαντινὰ φρέσκα τοῦ Μυστρᾶ. (Χερουβεὶμ)

Εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας παριστάνονται παραστάσεις τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, τῆς Παναγίας καὶ ἄλλαι συνθέσεις.

Ὅπως βλέπει τις, ἡ πλουσιωτάτη αὐτὴ εἰκονογραφία εἶνε συμβολικὴ καὶ δογματική.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε πολὺ σπουδαῖον εἶνε τὸ πόσον σοφῶς προσήρμοσαν οἱ Βυζαντινοὶ τὰς δογματικὰς αὐτὰς παραστάσεις πρὸς τὰς αἰσθητικὰς ἀπαιτήσεις τῆς διακοσμήσεως, πρᾶγμα μοναδικόν. Ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον κατέχει ἑκάστη παράστασις εἶνε ὁ πρέπων καὶ ἀπὸ ἀπόψεως συμβολικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθητικῆς. Οὕτω εἰς τὸ στρογγύλον κοίλωμα τοῦ τρούλλου, ὡς ἐν οὐρανῷ, ὁ Παντοκράτωρ, ἡ μεγαλυτέρα μορφή· γύρω οἱ ἄγγελοι. Εἰς τὰ ἐνδιάμεσα τῶν παραθύρων ὄρθιοι οἱ Προφῆται. Εἰς τὴν κόγχην ἡ Πλατυτέρα ἐπὶ θρόνου, προσηρμοσμένη εἰς τὸ σχῆμα τῆς κόγχης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Βυζαντινὸν μωσαϊκὸν τῆς περιόδου μετὰ τοὺς εἰκονομάχους, τὸ ὁποῖον παριστάνει τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ

Ἡ δὲ ἀρτιότης τῆς ἐκτελέσεως μὲ τὴν στυλιζασιὸν καὶ ἡ ἀφαίρεση τοῦ περιττοῦ καθὼς καὶ ἡ ἁπλοποίησις τῶν ζωγραφικῶν στοιχείων, συντελεῖ ὥστε ὅλος αὐτὸς ὁ πολυσύνθετος διάκοσμος νὰ μὴν εἶνε διόλου βαρύς, ἀλλὰ νὰ τέρπῃ τὸ πνεῦμα μὲ σπανίαν μεταρσίωσιν.

Η ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης καὶ περὶ τὴν 10.30' π.μ. ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας διὰ τῆς ταχείας οἱ ἀθληταὶ τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδος οἱ τιμήσαντες τὰ ἐθνικὰ χρώματα εἰς τοὺς ΙΧ Βαλκανικοὺς ἀγῶνας τοῦ Βελιγραδίου.

Τοὺς ἀθλητὰς ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν σταθμὸν ὁ ὑπουργὸς-διοικητὴς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶς, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀθλητικῶν ὀργανώσεων καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐπευφήμησε ζωηρῶς τοὺς πρωταθλητὰς τῶν Βαλκανίων.

Ὁ Ἀρχηγὸς φωτογραφούμενος μετὰ τῶν θριαμβευτῶν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, Ἑλλήνων ἀθλητῶν

Ἅμα τῇ ἀποβιβάσει τῶν ἀθλητῶν ὁ κ. Ὑπουργὸς συνεχάρη τὸν πρόεδρον τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. κ. Ρινόπουλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀποστολῆς καὶ τοὺς ἀθλητὰς καὶ ἠσπάσθη τὸν νεαρὸν Ραγάζον, ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν εἰς τὸν Μαραθώνιον δρόμον μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν. Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀνέκρουσε τὸν Ἐθνικὸν καὶ τὸν Ἀθλητικὸν Ὕμνον. Ἀκολούθως οἱ ἀθληταί ,μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν φιλαρμονικὴν καὶ τῇ συνοδείᾳ χιλιάδων ἐνθουσιώντων φιλάθλων ἀνῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου πρὸς τὴν σημαιοστολισθεῖσαν εἰδικῶς πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, ὁπόθεν κατηυθύνθησαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου τοὺς ἐδεξιώθη ὁ δήμαρχος κ. Πλυτᾶς. Ὁ κ. Πλυτᾶς προσεφώνησε τοὺς ἀθλητάς, διερμηνεύσας τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ὑποδεχομένου τοὺς ἐκπροσώπους του, οἱ ὁποῖοι, ἀγωνισθέντες μὲ ἡρωϊκὸν σθένος πρὸς ἀντιπάλους ἰσχυρούς, ἐνίκησαν καὶ ἀνεδείχθησαν ἀντάξιοι τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων παραδόσεων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἐκ τοῦ δημαρχείου οἱ ἀθληταὶ κατηυθύνθησαν, συνοδευόμενοι πάντοτε ὑπὸ πλήθους φιλάθλων καὶ ἐπευφημούμενοι ζωηρῶς καθ' ὁδόν, εἰς τὰ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Κολωνακίου γραφεῖα τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. Τὴν μεσημβρίαν οἱ ἀθληταὶ μετέβησαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν σημαίαν των, τὸ προεδρεῖον τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. καὶ τὴν φιλαρμονικὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Τὴν εἴσοδον τοῦ κ. Μεταξᾶ οἱ ἀθληταὶ ὑπεδέχθησαν μὲ ζητωκραυγὰς καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ὁ κ. Ρινόπουλος προσεφώνησε τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως διαδηλώσας τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀθλητῶν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία τοὺς παρέσχε ὅλα τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ μέσα διὰ νὰ ὑπερισχύσουν. «Ἡ νίκη, κατέληξεν ὁ κ. Ρινόπουλος, ἀνήκει τόσον εἰς αὐτούς, ὅσον καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τοὺς ἀξίους συνεργάτας σας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς-διοικητὴς Πρωτευούσης».

Ὁ κ. Μεταξᾶς ἀπαντῶν εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Σᾶς συγχαίρω ποὺ ἐπανέρχεσθε καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία, πάλιν νικηταί. Καὶ μάλιστα ἀγωνισθέντες πρὸς ἀνταγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου καὶ θαυμασμοῦ. Καὶ πάλιν ὑπερισχύσατε. Μᾶς ἐκάματε ὅμως νὰ περάσουμε ἀρκετὰ καρδιοχτύπια, ἕως ὅτου πληροφορηθῶμεν τὴν τελικήν σας νίκην, διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς συγχαίρω ὁλοψύχως.

Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυθῆτε εἰς τὰς δάφνας τῶν τόσων νικῶν καὶ ἰδίως τῆς τελευταίας, ἀλλὰ πρέπει μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σέβονται καὶ τὸν ἑαυτόν των καὶ τὸν ἀθλητισμόν, νὰ ἐξετάσετε κυρίως σεῖς καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς βοηθήσωμεν, νὰ ἐξετάσετε ποῦ ὑστεροῦμεν διὰ νὰ τὸ διορθώσωμεν. Τέλειον δὲν εἶνε τίποτε. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε τέλειον εἶνε ἡ θέλησίς μας. Νὰ εἴμεθα πάντοτε νικηταί. Εἰς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσωμεν ποτέ. Ἀλλὰ ἡ θέλησις αὐτὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται πάντοτε μὲ ἔργα καὶ δὲν πρέπει νὰ θέλωμεν νὰ εἴμεθα νικηταὶ μόνον καὶ μόνον διότι εἴμεθα Ἕλληνες. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, ἐπαναλαμβάνω, ποῦ ὑστεροῦμεν. Καὶ τότε μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐκάμαμεν τὸ καθῆκον μας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὸ πράξετε. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους σας, διότι ἤλθατε νὰ μὲ χαιρετήσετε ἐδῶ. (Ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

Καὶ ἐγὼ—κατέληξεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως—κάμνω ἕν εἶδος ἀθλήσεως καὶ καταβάλλω ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ πηγαίνομεν ἕως τώρα καλά».

Ἀκολούθως ὁ κ. Μεταξᾶς ἐφωτογραφήθη ἐν μέσῳ τῶν πρωταθλητῶν μας.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀθλητῶν προέβη εἰς δηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐτόνισε τὴν εὐρυτέραν ἀποστολὴν τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, ὀφειλομένων εἰς τὴν ὡραίαν πρωτοβουλίαν τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., τὴν σημασίαν τῆς Ἑλληνικῆς νίκης καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν φιλάθλων νὰ συντελέσουν διὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ πρωτεῖα καὶ νὰ χαλκευθοῦν δεσμοὶ ἀδελφικῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν φιλάθλων νεολαιῶν τῶν Βαλκανίων.

Τὴν νύκτα ἐφωταγωγήθη ἡ πόλις, ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Η Ε. Ο. ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΝ

Ἐξ Ἰωαννίνων ἀπεστάλη πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ὑπερδιακόσιοι ἀξιωματοῦχοι Ε. Ο. Ν. τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων, συγκεντρωθέντες ἐνταῦθα εἰς τὴν Σχολὴν ἀξιωματούχων, ἐκφράζουν δι' ἐμοῦ τὴν ἀπέραντον πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς Ὑμᾶς καὶ ὑπακούοντες εἰς τὴν θέλησίν Σας εἶνε ἕτοιμοι νὰ προσφέρωσι κάθε θυσίαν.

ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

Περιφερειακὸς Διοικητής»

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἔλαβον τὸ τηλεγράφημα ὑμῶν καὶ ὑπερδιακοσίων ἀξιωματούχων τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ»

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Φτιαγμένη ἀπὸ κομμάτια τοῦ παντοτεινὰ ξάστερου οὐρανοῦ μας κι' ἀπὸ κομμάτια τῶν χιονισμένων μας βουνῶν ἔχεις μιὰν ἁρμονία ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ ἔνδοξο παρελθόν σου, Σημαία μας.

Ὅταν περήφανα ἀνεβαίνῃς στὸ κοντάρι σου συγκινεῖς καὶ τὶς σκληρότερες καρδιές.

Οἱ θεῖες σου πτυχὲς ποὺ κυματίζουν στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου θυμίζουν περασμένα μεγαλεῖα, μέρες θριάμβων, σελίδες ἔνδοξης ἱστορίας.

Ἐσὺ ζωντάνεψες τὶς πολεμικὲς ὁρμὲς τῶν ἀντρειωμένων Ἑλληνοπαίδων, τὰ ὥπλισες μὲ τὸ ἀπαραίτητο θάρρος καὶ τἄστειλες ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴ λευτεριά τους!...

Γιατὶ ἐσύ, γλυκειά μου Σημαία, συμβολίζεις τὴν πατρίδα καὶ τὴ Λευτεριά.

Πόσα ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς μεγάλης μας Μητέρας, τῆς Ἑλλάδος δὲ θυσιάστηκαν στὸ βωμό της ὑπερασπίζοντας τ' ἁρμονικὰ χρώματά σου!

Καὶ παντοῦ στεφανώθηκες μὲ τὴν ἱερὴ δάφνη Γαλανόλευκη!

Σκορπίζεις μιὰ γλυκειὰν ἀνατριχίλα στὰ κορμιά μας ὅταν παρουσιάζεσαι μεγαλόπρεπη στὰ δακρυσμένα μας μάτια!

Μπροστά σου γονατίζουμε μ' εὐλάβεια θεῖο σύμβολο τῆς Ἑλλάδος καὶ σιωποῦμε.

Συμβολίζεις τὴ γλυκειά μας Πατρίδα καὶ σὲ φανταζόμαστε σὰν τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα.

Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς θὰ ὁρκισθοῦμε κάποτε γιὰ Σέ. Θὰ ὑποσχεθοῦμε πὼς θὰ Σὲ διατηρήσωμε ὅπως σὲ παράδωκαν σὲ μᾶς οἱ ἡρωϊκοί μας πρόγονοι! Καὶ ὅταν βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη, θὰ χύσωμε τὸ αἷμα μας γιὰ σένα, γι' αὐτὸ ποὺ συμβολίζεις. Γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴ λευτεριά !! Χαῖρε ἱερὸ σύμβολο, χαῖρε Ἑλληνικὴ Σημαία! Εἴθε... ἡ μοῖρα νὰ σὲ κρατήσῃ ὅπως εἶσαι περήφανη καὶ εἰρηνικιά! Κι' ἂν θελήσῃ κάποτε νὰ Σὲ ρίξῃ στὴν περιπέτεια τοῦ πολέμου νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς ὅλοι ἐμεῖς, ἡ νέα γενεά, εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ θυσιαστοῦμε γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσουμε! Καὶ θὰ ξαναδιπλωθῇς πάλι περήφανη, μεγαλόπρεπη ἀπὸ τὰ χέρια τὰ δικά μας ἐνῷ κάτω στὰ τὄξια σου ἡ δάφνη θὰ σκεπάζῃ τὰ αἵματα ἐκείνων ποὺ σ' ἀγάπησαν παράφορα.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ
ἐτῶν 14
Φαλαγγίτης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

"ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΩΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ,"

"ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΝΑ ΣΠΕΙΡΟΥΝ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΓΗΣ,,

ΜΙΑ ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ κ. ΖΑΡΚΑΔΑ

Ὁ περιφερειακὸς διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας κ. Ζαρκάδας καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Διοικήσεως, προχωροῦν συστηματικῶς εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ νέου προγράμματος ἐργασίας τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὀργανώσεως διὰ τοὺς ἐπικειμένους χειμερινοὺς μῆνας καὶ ἀποβλέποντες εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Νεολαίας καὶ ὡς παράγοντος δημιουργικοῦ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς χώρας, ἀπεφάσισαν ὅπως τοποθετήσουν, τόσον τὴν ἀτομικήν, ὅσον καὶ τὴν ὁμαδικὴν ἐργασίαν τῶν φαλαγγιτῶν εἰς συγκεκριμένα πλαίσια, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ αὕτη ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν, τείνουσαν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν ἑνὸς πρὸς ἕνα, τῶν προσταγμάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἰδεολογικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας καὶ προσοχῆς εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Ὑπαίθρου, εἶνε ἡ ἀπόφασις τῆς κατευθύνσεως τῆς ἐργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας τῆς γενικωτέρας γεωργικῆς αὐταρκείας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ θὰ μᾶς δώσῃ ὅλας τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ,τὸν ὁποῖον ἐπηγγέλθη ὁ Ἀρχηγός.

Χαρακτηριστικὴ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς προσπαθείας αὐτῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ἀχαΐας εἶνε καὶ ἡ κατωτέρω ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Διοικητοῦ κ. Γ. Ζαρκάδα, ἔχουσα οὕτω:

«Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς!

Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλῶς ἀπὸ ὅλους σας, ὅτι ἡ θέσις μας μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ τὴ μελλοντική, ἀλλὰ καὶ τὴν τωρινὴ ἀκόμα, εἶνε καθωρισμένη ἐπακριβῶς. Δὲν καλούμεθα μόνον νὰ προστατεύσωμεν τὴν Πατρίδα μας, τὴν Θρησκείαν μας καὶ τὴν Οἰκογένειάν μας ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, δὲν ἐτάχθημεν ἁπλῶς νὰ διατηρήσωμεν τὰς παραδόσεις μας καὶ τὰς ἀρετὰς τὰς ψυχικὰς τοῦ λαοῦ μας πάνω στὶς ὁποῖες στηρίχθηκε καὶ ἔζησε τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδος. Δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ πελεκήσωμεν μὲ τὸ τσεκοῦρι μας ὅλας τὰς ψυχικάς μας ἀσθενείας ποὺ συνετέλεσαν κατὰ τὴν διαδρομήν μας μέσα στὴν ἱστορία νὰ τσακισθῶμεν ὡς Ἔθνος καὶ Λαός. Ἀλλὰ βαλθήκαμε εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐδῶ ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἰδεολογικῆς Ἐπαναστάσεως γιὰ μιὰ καθαρῶς δημιουργικὴ ἀποστολή, δηλαδή, νὰ δημιουργήσουμε τὴν καινούργια Ἐθνικὴ ζωή, ἡ ὁποία θὰ στηριχθῇ ἀρχικῶς γιὰ νὰ προχωρήσῃ κατόπιν εἰς τὸ οἰκονομικὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ δική μας δημιουργικὴ προσπάθεια.

Τὸ ἔργον τὸ ἰδικόν μας δὲν εἶνε ἐπίδειξις οὔτε δημιουργία ψευδοσυνθηκῶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς ἐφημέρου ἀποτελέσματος, ἀντιθέτως εἶνε σκληρὸν καὶ θέλει ψυχικὸν σθένος μεγάλο, διότι μέλλει νὰ διαμορφώσῃ τὸν τόπον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ ὑψηλὰ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς καὶ παραγωγικῆς.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ποτὲ ὅπου καὶ ἂν βρεθῆτε, Φαλαγγῖται, εἴτε ψηλὰ μέσα στὴ ζωὴ εἴτε χαμηλά, ὅτι ὀφείλετε νὰ ἐργάζεσθε πειθαρχημένα καὶ συνειδητὰ διότι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τὴν ἰδικήν σας θὰ βγοῦν τὰ μέσα τὰ οἰκονομικὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ κτίσωμεν κάθε εἶδος μεγαλείου γιὰ τὴν Πατρίδα μας. Ἐσεῖς δὲ Φαλαγγῖται τῆς ὑπαίθρου ἀρχίζετε ἀπὸ σήμερα τὴν προσπάθεια πρὸς τὰ μπροστά. Σπάζουν γιὰ σᾶς ἀπὸ σήμερα, αἱ ἁλυσίδες τῆς κακομοιριᾶς καὶ ἀναλαμβάνετε ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ περάσετε τὸ χαλινάρι στὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσετε ὅπου διαταχθῆτε.

Βάλτε το μέσα στὴν ψυχή σας, ὅτι στὰ χέρια τὰ δικά σας κρέμεται κατὰ μέγιστη ἀναλογία ἡ οἰκονομικὴ τοῦ τόπου ζωή. Στρατιῶται τῆς Ἰδεολογικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπιστρατεύεσθε σήμερα γιὰ νὰ ρίχτε τὴν πρώτη τσαπιὰ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ συνόλου ποὺ κατοικεῖ τὴν Ἑλληνικὴ γῆ. Ἐπιστρατεύεσθε σήμερα, Φαλαγγῖται τῆς ὑπαίθρου, γιὰ ν' ἀφανίσετε τὴ λέξι μοιρολατρεία καὶ νὰ ρίχτε στὴ γῆ τὸν πρῶτο σας ἱδρῶτα γιὰ νὰ ποτίσετε μ' αὐτὸν τὸ σπόρο τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Τὸ πρῶτο σας ἔργον εἶνε σκαλιστικὸ σιτάρι. Καθένας ἀπὸ σᾶς θὰ σπείρῃ ἐφέτος ἕνα κομμάτι γῆς ἀπὸ πενῆντα μέτρα μὲ σιτάρι σκαλιστικὸ καὶ μαθαίνοντας τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς καλλιεργείας τοῦ σιταριοῦ σὲ μικρὰ κομμάτια γῆς καὶ γενικεύοντάς τον κατόπιν στὶς ἐκτάσεις ποὺ ἀρχοντεύετε σεῖς μὲ τὸν ἱδρῶτα σας, θὰ γεμίσουμε τὸν τόπο μας ἀπὸ σιτάρι, θὰ χορτάσουμε ὅλοι ψωμὶ δικό μας, γλυκό, γιατὶ θὰ εἶνε τοῦ δικοῦ μας κόπου προϊόν.

Ὅλοι οἱ Φαλαγγῖται διατάσσονται νὰ ἐφαρμόσουν τὸ σύστημα τῆς σκαλιστικῆς καλλιεργείας σύμφωνα μὲ τὴν ἔντυπο ὁδηγία καὶ καθιστῶ ὑπευθύνους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ τμήματος γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης. Πᾶσα παράβασις θὰ θεωρηθῇ ὡς λιποταξία ἐν ὥρᾳ μάχης. Καὶ εἰς τὰς τάξεις τὰς ἰδικάς μας λιπόψυχοι δὲν ἔχουν θέσιν, θὰ βροῦμε καὶ θὰ δημιουργήσουμε τὶς δυνατὲς ψυχὲς γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ καὶ τὴν ἐπιτυχία ὅλων τῶν προσταγμάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Καὶ τὸ πρῶτον πρόσταγμα εἶνε: νὰ δημιουργήσωμεν τὴν αὐτάρκεια τῆς χώρας μας.

Ο Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Γ ΖΑΡΚΑΔΑΣ»

Ἕνας φαλαγγίτης...17 μηνῶν

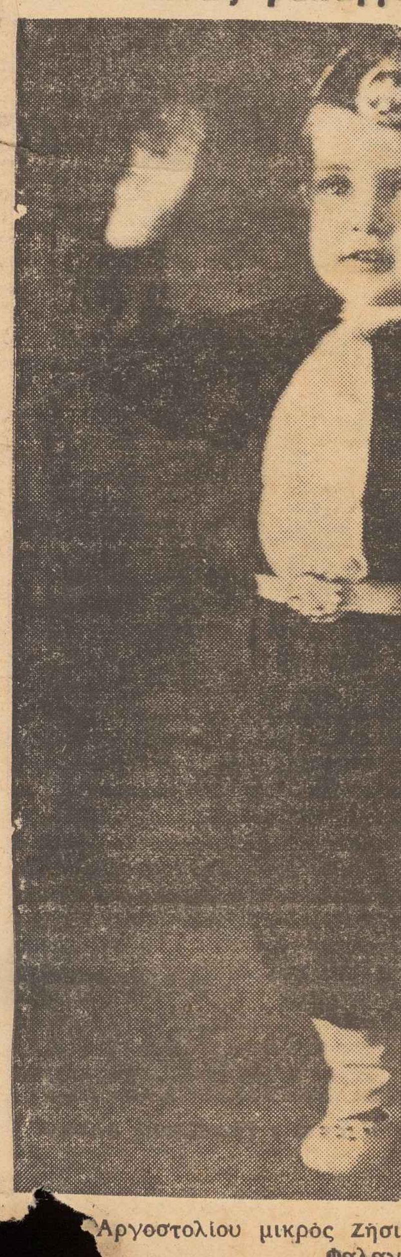

Ἀργοστολίου μικρὸς Ζῆσι μος Ε. Καλογερᾶτος μὲ στολὴν Φαλαγγίτου.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὅλοι οἱ ὅροι οἱ σχετικοὶ μὲ τὴν τέχνη τοῦ θεάτρου εἶνε σὲ ὅλες τὶς ξένες γλῶσσες Ἑλληνικῆς προελεύσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ θέατρο ἀνεπτύχθη σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ἤκμασε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Στὴν Ἀνατολὴ ὑπῆρχαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα λαμπρὰ θέατρα, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ ἀνθρώπινο ὕφος τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας.

Τὰ πρῶτα θέατρα στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἤτανε κυκλικὰ καὶ τὰ λέγανε «ὀρχῆστρες». Σ' αὐτὰ χορεύανε στὴν ἀρχὴ καὶ τραγουδούσανε χορευταὶ καὶ τραγουδισταί.

Σιγὰ-σιγά, οἱ ἥρωες, ποὺ ἀναφέρανε τὰ τραγούδια, πῆραν ὀστᾶ καὶ σάρκα. Δηλαδὴ μερικοὶ χορευταὶ καὶ οἱ τραγουδισταὶ φόρεσαν μάσκες καὶ ροῦχα παράξενα καὶ ἄρχισαν νὰ ὑποκρίνωνται τοὺς ἥρωας τῶν τραγουδιῶν. Αὐτοὶ πήρανε τὴν ὀνομασία: «Ὑποκριταί».

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον γεννήθηκε τὸ δρᾶμα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

Τὶς ὀρχῆστρες διευθύνανε οἱ κορυφαῖοι. Στὸ δρᾶμα, τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἔκανε ὁ δραματουργός. Μεγάλοι δραματουργοὶ στάθηκαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Ἀριστοφάνης.

Κάθε μεγάλος δραματουργὸς εἶχε καὶ δική του πρωτοβουλία στὴν τέχνη τῆς παραστάσεως καὶ ἐφήρμοζε δικές του ἐπινοήσεις καὶ συστήματα, χωρὶς ὅμως νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν παράδοση. Ἐνοιωθε δυνατὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ δράματος καὶ ἔπαιζε ὁ ἴδιος τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ μὲ μεγάλη προσήλωση.

Λένε ὅτι ὁ Σοφοκλῆς παίζοντας μιὰ φορὰ τὸ ρόλο τῆς Ἀντιγόνης, ἀδύνατος καὶ ἄρρωστος, πέθανε ἀπὸ συγκοπή. Ἐπίσης τὸ ἴδιο ἔπαθε ὁ μεγάλος Γάλλος δραματουργὸς Μολιέρος.

Μιὰ φορὰ ὁ Ἕλλην ἠθοποιὸς Πόλος, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς Ἠλέκτρας ἔβαλε στὴν κάλπη, ποὺ μέσα της ὑπετίθετο ὅτι βρισκότανε ἡ τέφρα τοῦ Ὀρέστη, τὴν τέφρα τοῦ ἀγαπημένου του γυιοῦ.

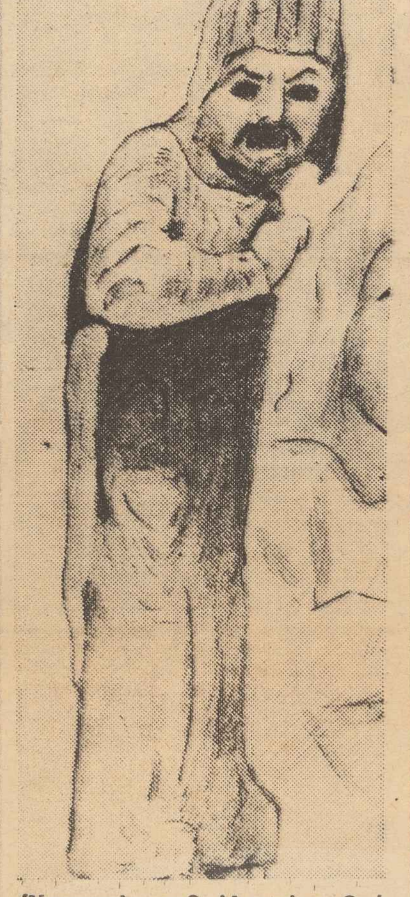

Ὑποκριτὴς τοῦ Ἀρχαίου Θεάτρου μὲ «μάσκαν» καὶ «κοθόρνους».

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ συγκίνησή του μαζὶ μὲ τὴ συγκίνηση τοῦ ἀκροατηρίου ἔφτασε στὸ κατακόρυφο.

Χάρις, λοιπόν, στοὺς μεγαλοφυεῖς αὐτοὺς ἄνδρες τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο ἔφτασε στὴ γνωστὴ αὐτὴ τελειότητα ποὺ κανένας λαὸς δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ.

Τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο σκόπευε ὄχι μονάχα νὰ διασκεδάζῃ μὲ ἔξυπνα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς, ἀλλὰ κυρίως εἶχε μεγάλη ἠθικὴ σημασία, γιατὶ ἀναπαρίστανε μὲ τὴ δύναμη τῆς τέχνης, τὴν ἱστορία τοῦ γένους. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ζωντανεύανε στὴ σκηνὴ ὅλοι οἱ ἥρωες ποὺ θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν Πατρίδα.

Ἡ λέξη Δρᾶμα εἶνε σύνθετη τοῦ δέδραμαι (παθαίνω) καὶ τοῦ δρῶ (ἐνεργῶ). Ἑπομένως Δραματικὴ παράστασις θὰ πῇ: Τὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας ποὺ ζωντανεύουν, (δηλαδὴ γίνονται συμβάντα) μὲ τὴν ὑποβολὴ τῆς τέχνης.

Τὸ θέατρο γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες ἤτανε τόπος ἱερὸς καὶ ἀφιερωμένος στὴ λατρεία τῶν ἡρώων.

Οἱ Ἕλληνες θεωρούσανε ὅτι τὸ θέατρο ἤτανε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐγενικὲς τέχνες καὶ ἐκτιμοῦσαν πολὺ τοὺς ἱεροφάντες τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς τέχνης. Οἱ «Ὑποκριταὶ» εἴχανε ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ μπορούσανε εὔκολα ν' ἀνεβοῦν στὶς πιὸ ὑψηλὲς θέσεις τῆς κοινωνίας.

Φέρνουμε παράδειγμα τὸν ἠθοποιὸ Ἀριστόδημο, ὁ ὁποῖος χρημάτισε πρεσβευτὴς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας. Αὐτὸ δὲν συνέβαινε σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπου τοὺς ἠθοποιοὺς ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἐκτιμοῦσαν, ἀλλὰ τοὺς στεροῦσαν καὶ ἀπὸ τὰ πολιτικά τους δικαιώματα.

Τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο δὲν εἶχε γυναῖκες ἠθοποιούς.

Τὸ γυναικεῖο ρόλο τὸν παίζανε οἱ νέοι. Ἂς σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἀμφίεση τῶν ἀρχαίων δὲν διέφερε πολὺ στὰ δύο φύλα καὶ ἀκόμη ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ τότε φορούσανε μάσκες.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουνε συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ Πόλου, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὴν τελειότητα τῆς ὑποκρίσεως. Αὐτὸς ζοῦσε πρὶν ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο καὶ ἤτανε τέλειος, καθὼς λένε, σ' ὅλα, στὸν ἠθικὸ χαρακτῆρα του, στὴ φωνή του καὶ στὴν τέχνη τῆς σκηνῆς.

Στὴν ἐποχή του δὲν εἶχε ἀκόμη συστηματοποιηθῇ τὸ θέατρο στὴν Ἑλλάδα καὶ μόνον ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πολέμους συστηθήκανε οἱ σύλλογοι τῶν ἠθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς ἐπιχορηγήσεις τῶν πλουσίων καὶ τῶν πολιτειῶν ἔδιναν δωρεὰν παραστάσεις γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα.

Ξέρουμε ὅτι ὁ Πόλος ἔπαιρνε τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς γιὰ δυὸ παραστάσεις, ἐνῷ τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα ἔπαιρναν μόνον ἑπτὰ δραχμὰς κατὰ παράστασιν.

Πρῶτοι οἱ Ρωμαῖοι ἔφεραν τὴ γυναῖκα στὴ σκηνή. Μεγάλη Ρωμαία πρωταγωνίστρια ἤτανε ἡ περίφημη Διονυσία. Γιὰ τοὺς Ρωμαίους ἡ ἠθοποιΐα δὲν εἶχε τὴ μεγάλη ἐκείνη σημασία, ποὺ εἶχε γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ὅμως τὸν τεχνίτη ἠθοποιὸ τὸν ἐκτιμοῦσανε ὑπερβολικὰ καὶ τὸν πληρώνανε γενναῖα. Τὸν κακὸ ἠθοποιό τον σφυρίζανε καὶ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ βγάλῃ τὴν προσωπίδα, ρίχνοντάς του σάπια χόρτα.

Ἡ προσωπίδα τῶν ὑποκριτῶν ἔπαιζε πρωτεύοντα ρόλο στὸ ἀρχαῖο θέατρο.

Ὁ δημιουργὸς τοῦ κλασικοῦ Δράματος, ὁ Αἰσχύλος, καθιέρωσε τοὺς πέντε πρώτους τύπους τῆς Ἑλληνικῆς προσωπίδας καὶ τὸ δραματικὸ σκελετό.

Οἱ πέντε τύποι τῶν προσωπίδων τοῦ Αἰσχύλου εἶνε οἱ ἑξῆς:

Γέροι, νέοι, γυναῖκες, δοῦλοι καὶ δοῦλες.

Ἔπειτα τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο διεμόρφωσε πλῆθος προσωπίδων, ποὺ παρίσταναν ὅλες τὶς ἡλικίες, ὅλες τὶς τάξεις καὶ ὅλες τὶς φυλές.

Οἱ προσωπίδες τῆς τραγῳδίας ὑπολογίζονται εἰς 25 καὶ τῆς κωμῳδίας εἰς 40. Ἦσαν κατασκευασμένες μὲ πετσί, μὲ ξύλο καὶ μὲ μέταλλο σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἀποδίδουν καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ ὑποκριτοῦ.

Οἱ προσωπίδες αὐτὲς κατατάσσονται ὡς ἑξῆς: Θεοί, θεαί, βασιλεῖς, βασίλισσαι, ἱερεῖς καὶ δοῦλοι.

Τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο ἀφοῦ ἔφτασε εἰς μεγάλη ἀκμή, ἔπεσε, ἀλλὰ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴ περίοδο (τὸν 3ο αἰῶνα π.Χ.) ἔγινε ἠθογραφικό, ὅπως δείχνουν οἱ κωμῳδίες τοῦ Μενάνδρου. Ἔπαθε καὶ τὸ θέατρο, ὅ,τι ἔπαθε τότε ἡ τέχνη, ποὺ συγκεντρώθηκε στὴν προσωπογραφία. Ὅπως, δηλαδή, αὐτὴ πάσχιζε νὰ ἀποδώσῃ τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔτσι καὶ ἡ σκηνὴ τὰ διάφορα ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων. Στὴ Ρώμη μὲ τὶς κωμῳδίες τοῦ Πλαύτου τὸ θέατρο ξαναζῇ λαμπρὲς ἡμέρες.

Ἐπίσης κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους τὸ θέατρο γνώρισε μεγάλη ἀκμή.

Ι. Ζ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΜΑΣ ΤΜΗΜΑΤΩΝ

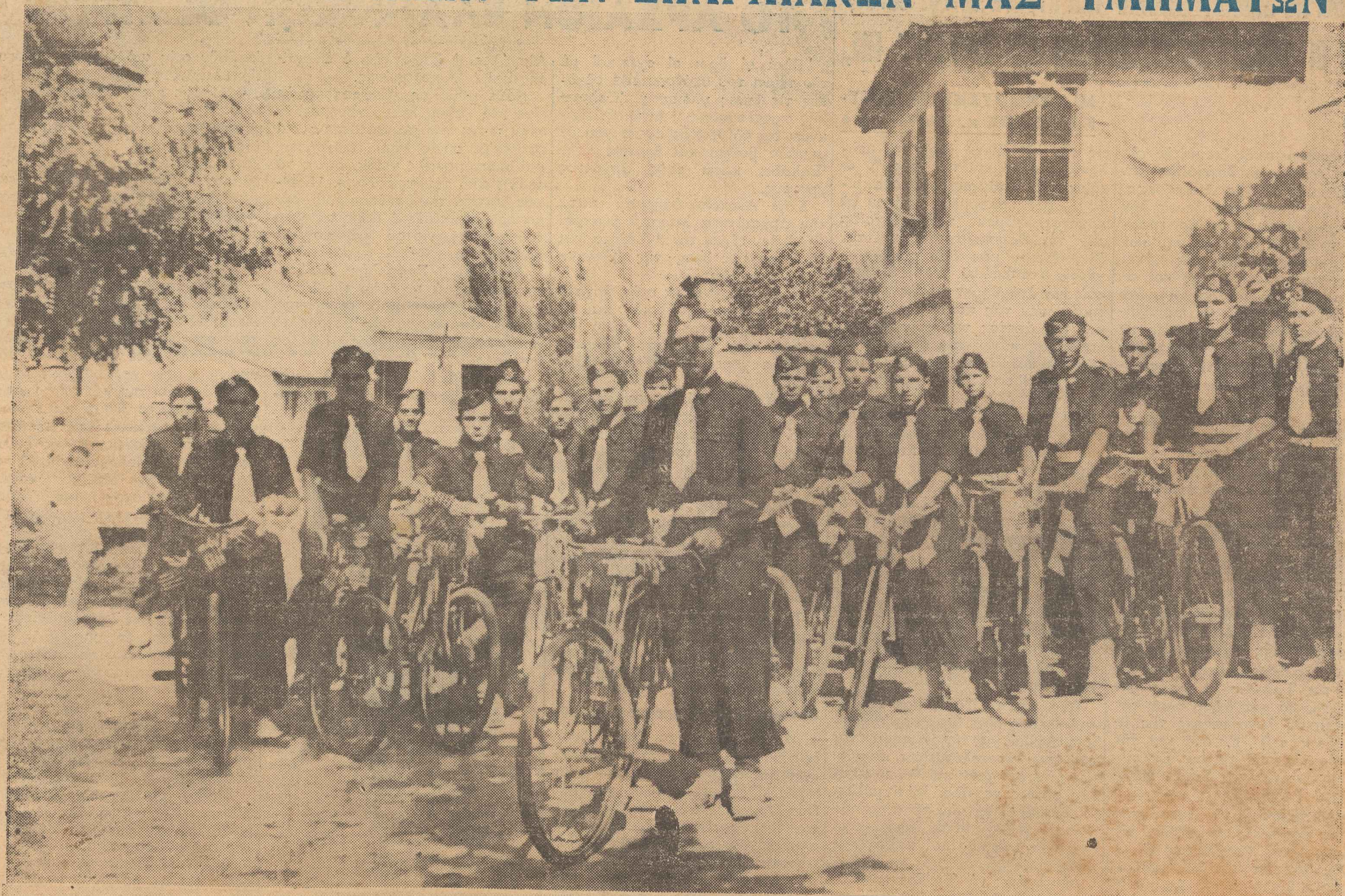

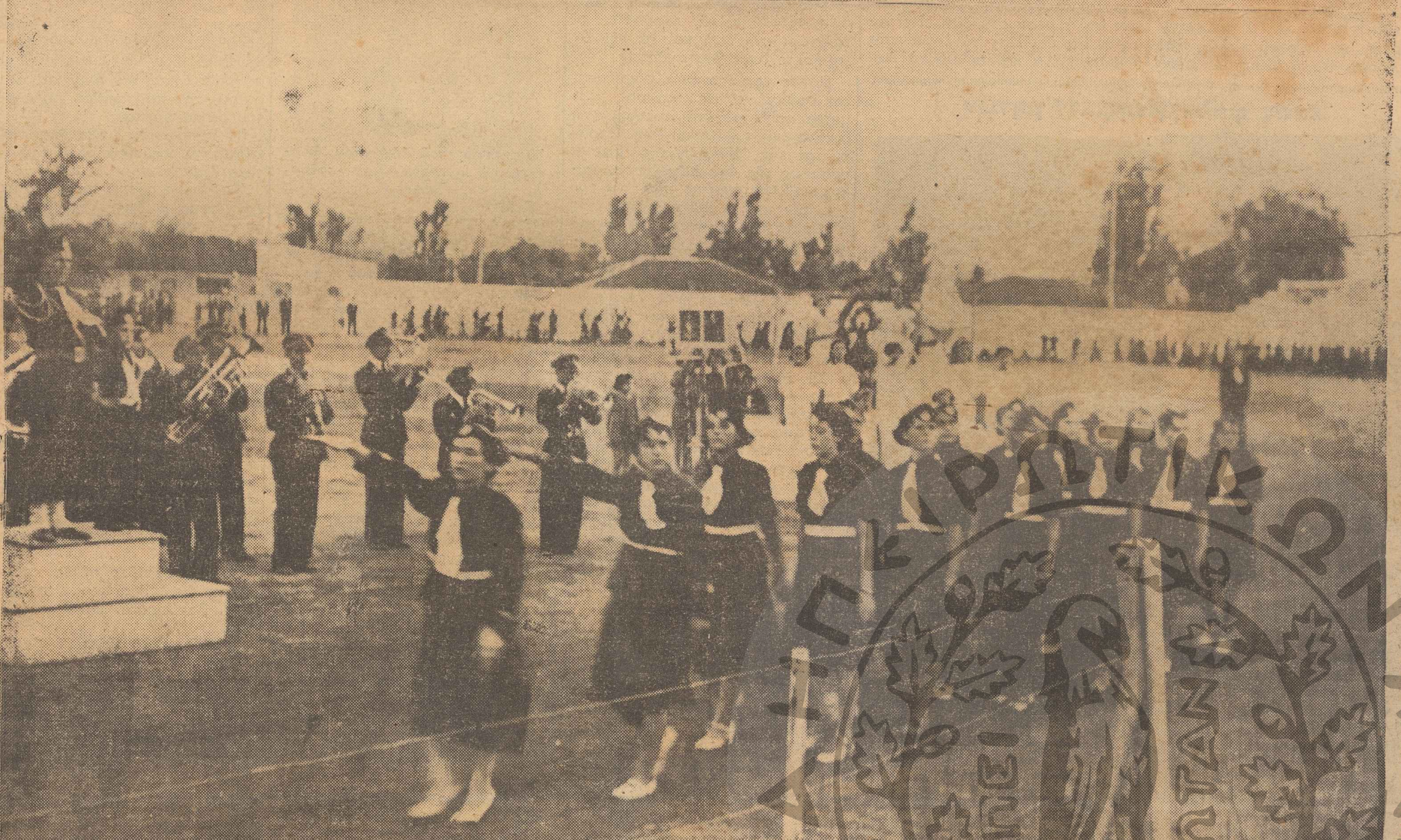

Ἄνω: Ἡ μηχανοκίνητος φάλαγξ τῆς Ε.Ο.Ν. Κομοτινῆς ἕτοιμη πρὸς παρέλασιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Β΄ ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου. Κάτω: Παρέλασις φαλαγγιτισσῶν Κομοτινῆς κατὰ τὰς ἐκεῖ ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου